

Bất Ái Kỳ

Contents

Bất Ái Kỳ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	35
18. Chương 18	36
19. Chương 19	39
20. Chương 20	41
21. Chương 21	43
22. Chương 22	45
23. Chương 23	47
24. Chương 24	49
25. Chương 25	51
26. Chương 26	53
27. Chương 27	54
28. Chương 28	56
29. Chương 29	59
30. Chương 30	61
31. Chương 31	63
32. Chương 32	65
33. Chương 33	67
34. Chương 34	69
35. Chương 35	72

Bất Ái Kỳ

Giới thiệu

Thể loại truyện đam mỹ hiện đại, 1×1, kinh điển văn, lạnh khốc tra công x ốm yếu nhược thụ, ngược

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-ai-ky>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

(Hiện tại)

Đi qua nửa thành phố trong màn mưa, từng bước từng bước như trốn khỏi quá khứ khó chịu. Nhưng mà bước chân tôi, đến tận cùng có thể thoát được bao xa.

Cuộn tròn trên chiếc ghế dài trong công viên, tôi không biết đi về đâu nữa. Chợp mắt sẽ là cảnh mộng đau khổ, mà tỉnh dậy, thì ra còn đau đớn hơn giấc mộng.

Đầu óc không thể nào tự do, hôm nay đưa tay nắm chặt, chỉ là băng lạnh mỏng manh. Trước mắt đều là hình ảnh của Mạnh Đình, nặng nề day dứt. Hắn ấn tôi vào tường, đôi môi đưa lại gần, nói: “Nhân Nhân thơm quá.”

Tôi đột nhiên tỉnh lại, thì ra trời đã bắt giắc ửng sáng.

Không có giấy tờ tùy thân, tôi chỉ có thể tìm việc ở những địa bàn chợ đen.

Ban ngày làm ở công trường, đưa báo, ban đêm liền tìm một góc hầm đông người tụ tập mà ngủ. Tiền lương rất thấp, nhưng may mắn được nhận hằng ngày. Cảm tờ tiền mỏng, đây là lần đầu tiên tôi kiếm được tiền. Mua một bát miến ở quầy nhỏ trên phố, nước mắt cũng rơi vào bên trong.

Mỗi ngày đi ngang sạp báo, tôi không nhìn được liền lật xem. Không thấy tôi, Mạnh Đình cũng sẽ không lo lắng, sẽ không đăng báo tìm tôi. Tôi chỉ cười bản thân mình quá thảm hại.

Vậy mà một tháng như vậy cũng trôi qua. Thời tiết đang trở lạnh, đã có một lớp sương mỏng trên mặt đất. Tôi đắp những tờ báo cũ để giữ ấm cùng đôi giày đế cao su. Trừ một ngày ba bữa, phần tiền còn lại cũng không đủ thuê một chiếc giường. Ban đêm tôi thu gom những thùng giấy mỏng, xếp lại coi như cũng có được cái giường.

Con đường phía trước xa vời, nhưng tôi chỉ có thể như thế.

Buổi sáng đầu đông, tôi lại rửa mặt ở vòi nước bên đường. Nước chảy lạnh đến cực điểm, trán tôi sanh sanh đau. Thời tiết ẩm ướt và lạnh, người không thể không đau, đau đến cả đêm cũng không ngủ được. Mười năm bị nhốt và hành hạ, đã gần phá hủy đi thân thể này.

Vội vã đến công trường, cẩn thận chịu đựng ngày lạnh rét. Quản lý sai người tìm tôi, nói với tôi: “Đưa tay cậu ra.” Tôi lặng lẽ lùi lại một chút, không thể làm gì khác hơn là đưa đôi tay sau lưng ra trước mặt hắn. Từ ngón tay đến lòng bàn tay, từng lớp máu không chịu nổi đập vào mắt. Bên tai vang lên tiếng cười nhạo.

Tôi khốn quẫn nhìn lên, muốn xin hấn để tôi ở lại. Trước mắt đột nhiên mờ đi, tay tôi bắt vào khoảng không, từ từ ngã xuống mặt đất. Cuối cùng tôi chỉ nghe được một câu. “Không phải là không cho cậu cơ hội, sớm đã nói cậu không làm được...”

Tỉnh dậy, trời đã tối đen. Thật lâu tôi mới nhìn rõ ràng, thì ra mình đang nằm ở trên đường phố. Muốn bò dậy, mi mắt cũng thật nặng nề. Đầu tê dại chết lặng, nhưng vẫn cảm thấy đau đớn. Tôi từ từ nhớ lại những gì đã xảy ra.

Thì ra tôi đã chạy đi, rời khỏi Mạnh Đình.

Thì ra bọn họ thấy tôi bất tỉnh, liền ném tôi ra đường.

Từng giọt từng giọt, lạnh lẽo rơi xuống mặt tôi. Thì ra là mưa đông.

Từ từ lục lọi trong thùng rác với hi vọng có thể tìm được chút đồ. Vốn nghĩ là người có chân tay, không thể đi xin ăn. Nhưng có ngày bị bệnh nằm ở góc đường, thật sự có người ném một tẻ cho tôi, cuối cùng bản thân lại lưu lạc đến mức này.

Nhớ tới ánh mắt cười nhạo của Mạnh Đình, thì ra hấn rất hiểu tôi. Ở trước mặt hấn, trong mắt hấn, tôi là kẻ hèn yếu và vô dụng. Mà tôi thật sự chính là như vậy.

Giáng sinh đến gần, tôi cùng với một số kẻ lang thang khác đi đến tiệm bánh Công giáo. Tôi cũng không phải là tín đồ, chỉ là cầu xin một bữa ăn mà thôi. Chủ tiệm bánh nhìn tôi, giọng điệu không phải không có khinh thường: “Cậu trẻ tuổi như vậy, chẳng lẽ không muốn tìm một công việc?”

Ngày tiếp theo, tôi xin được một ít tiền để cắt tóc và cạo râu, đi bộ bốn phút đến địa điểm ông ta giới thiệu việc cho tôi.

“Trung tâm lao động Trung Thuận” chính là cửa tiệm kia. Cửa kính sạch sẽ và tươi sáng, có lẽ bên trong rất ấm áp. Tôi đứng ngoài cửa thật lâu.

“Cậu nên biết, nếu như không phải nể mặt mũi của anh Sam, chỗ này của tôi sẽ không chứa chấp loại người như cậu.” Nghe âm thanh không chút thương tiếc kia, tôi cúi thấp đầu chịu đựng ánh mắt khinh miệt, chỉ có thể nâng khoe miệng miễn cưỡng cười cười.

Với ánh mắt không tín nhiệm như vậy, nếu nhìn nhiều hơn một giây, tôi sợ mình sẽ không có cách nào chịu đựng được. May mắn hấn không có hứng thú nhìn tôi nữa, chỉ gõ gõ tay trên bàn, khiến lòng tôi nháy dưng. Tôi bối rối đứng ở giữa cửa tiệm. Cửa sổ sáng sạch, cùng thân thể bẩn thỉu là tôi đây, sự tương phản quá mạnh mẽ như đang hành hạ tôi. Khi tôi sắp hít thở không thông, hấn mới nói: “Tốt lắm, hi vọng cậu có thể hiểu rõ, đồng thời biết báo đáp.”

Cảnh cáo như vậy, tôi có phần không chịu nổi. Nếu hấn biết trước khi tôi đi xin ăn, đã là nô lệ *** của ba người đàn ông giàu có, sợ rằng đã sớm đá tôi ra ngoài cửa.

Vì vậy đối với sự khinh miệt của hấn, của chủ cửa hàng, hay của bất kỳ ai khác, tôi cũng không có gì để nói.

Có anh Sam giới thiệu, may mắn hấn cũng không tra xét giấy tờ của tôi. Đêm nằm trên chiếc giường của hàng cung cấp, bọc trong một tấm chăn mềm, tôi đã rất hài lòng.

Ít nhất đã có thể sống sót qua mùa đông này.

Hai tuần lễ tập huấn nhanh chóng kết thúc, tôi mặc đồng phục vào, tóc ngắn, sạch sẽ và gọn gàng như những người giúp việc trong phim. Tôi đi cùng một đồng nghiệp khác đến nơi thuê lao động của cửa hàng.

Chiếc xe mang biển “Trung tâm Trung Thuận” đi xuyên qua thành phố, đồng nghiệp và lái xe đang trò chuyện, tôi không nói gì mà chỉ ngồi một bên. Cũng không phải là cố ý trầm mặc. Chỉ là cuộc sống bị nhốt quá lâu, tôi đã trở nên xa lạ với thế giới này. Bọn họ nói về những chủ đề kia, đều vĩnh viễn xa lạ với tôi.

Chợt phát hiện, đường phố phía xa có nét quen thuộc.

Mọi thứ thoáng như giấc mộng. Xe dừng lại, trong một nhịp tim, tôi nhìn thấy cánh cửa toà nhà này quá quen thuộc.

Máu trong người ngừng chảy.

Tôi vốn dĩ nên chạy trốn. Tuy nhiên, tôi vẫn bước chân tiến vào cửa.

Khu vườn đã đi qua mùa xuân, nhiệt độ thấp khiến những bông hoa chưa kịp khô héo đóng băng, dưới lớp sương chúng mang màu đỏ sẫm.

Trừ điều đó ra, mọi thứ đều như trước.

Rời đi trong đêm mưa, có lẽ đến giờ đã được một năm rồi. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

(Quá khứ)

Lớp 11, giờ học nào tôi cũng gắng hết sức nghe giảng, cẩn thận ghi chép, mặc dù biết rõ bản thân không được tham gia kỳ thi tuyển vào đại học. Sau học kỳ này, gia đình sẽ không cho phép tôi đi học nữa.

Đại học, đó là một giấc mộng dù muốn cũng không thể mơ được.

Chuông trường reo lên, thiếu niên mười bảy tuổi gầy yếu, không reo mừng như các học sinh khác.

Lặng lẽ thu dọn đồ đạc trên bàn, ngoài cửa sổ mưa lại rơi, trời đã u ám gần cả tuần lễ. Các học sinh rời khỏi phòng học, khí lạnh tràn vào khiến tôi nhăn mặt một cái.

Có người nào đó ác ý chạy nhanh, đập vào đầu tôi một phát. Tôi tựa hồ đã quen bị như vậy, xoa đầu, lặng lẽ xếp sách vở vào túi.

Không có dù, trời cũng dần tối, tôi mang túi chạy xuyên qua mưa.

Gương mặt thiếu niên dính mưa, mang nét ưu thương như bẩm sinh đã vậy, ngây thơ nhưng lo lắng, như không biết được ngày mai.

Đến trước khu nhà kho bị bỏ hoang của trường, khuôn mặt tôi dính mưa, đưa tay đẩy cửa ra.

Một tay Mạnh Đình cầm thuốc lá, một tay vòng lấy eo tôi, đẩy tôi đến giữa phòng. Tôi cúi thấp đầu, mặc hần xô đẩy.

Mạnh Đình cúi thấp đầu xuống, hơi thở hần thoảng qua tai. “Nhân Nhân thơm quá, há mồm nào, hút thuốc đi.”

Tôi mím môi lắc đầu tránh né, bọn họ liền ấn tôi xuống mặt đất, nắm cằm, mở miệng tôi. Nam sinh lớn hơn tôi một tuổi cười tàn nhẫn, đẩy thuốc vào trong miệng tôi, tàn thuốc rơi xuống đất.

Bọn họ thả tôi ra, tôi quỳ gối trên nền xi măng, nhổ nước bọt ra ngoài, và nước mắt chảy trên mặt. Mạnh Đình ngồi xuống nâng cằm tôi lên. “Nhân Nhân khóc, thật giống nữ sinh dễ thương.”

Tôi nhìn hần, một giọt nước mắt lăn dài rơi vào tai, thật lạnh.

Đỗ Cơ kéo tai tôi, xoay người tôi về phía hần, một tay kéo dây kéo quần.

Không có chống cự vô ích, tôi lặng lẽ há miệng. Đỗ Cơ nắm đầu tôi, cả phân thân liền áp vào cổ họng. Tôi vô tình thút thít một tiếng, trong khi hần chuyển động trong miệng tôi, nói: “Đừng có khóc, thật giống như tôi cưỡng gian cậu.”

Tôi nhanh chóng nhắm mắt. Có người ôm lấy thắt lưng tôi từ phía sau, quần và nội y đều bị kéo xuống đầu gối. Thân thể nửa trần trụi, thật lạnh quã.

Dịch bôi trơn lạnh lẽo chảy vào trong cơ thể tôi, tôi run một cái thật mạnh. Mạnh Đình, hoặc là Trần Minh Viễn đã vào. Tôi run rẩy, nơi đó thật nóng và siết chặt khi bị tiến nhập.

Đau quá. Tôi tránh né mà nhả phân thân Đỗ Cơ ra, hô hấp sâu. Tôi biết, phải làm rất nhiều thứ mới có thể xóa đi cơn đau đớn từ địa phương kia.

Đỗ Cơ nâng mặt tôi lên, cười nhạo nhìn biểu lộ của tôi. Tôi cảm thấy phân thân hấn để bên môi, nỗ lực tiến vào.

“Chờ một chút, cầu xin anh...” phía sau lưng bị mãnh liệt xâm nhập khiến tôi cơ hồ không gượng dậy nổi.

So sánh với bọn họ, một người gầy yếu như tôi, tư thế cong người như vậy, các ngón chân hầu như không chạm đất.

Cảm thấy tốc độ phía sau đột nhiên gia tăng, tôi quay đầu cầu xin. “Đừng bắn ở trong, xin anh đó.”

Đỗ Cơ dùng phân thân vũ nhục vỗ vào mặt tôi. “Bắn ở trên mặt Nhân Nhân có được không?”

Tôi mím môi không phát ra tiếng, chỉ cần không bắn ở bên trong là tốt rồi, nếu không cả buổi tối phải chịu cảnh ướt át dính dấp khó chịu. Lúc tám giờ, tôi âm thầm cầu xin bọn họ mau kết thúc, để tránh trở về quá muộn.

Mạnh Đình quả thật rút ra bắn ở bên ngoài, tôi cơ hồ cảm kích nhìn hấn một cái. Quần vẫn bị kéo xuống chân, tôi cong người chờ đến người kế tiếp.

Sau khi kết thúc, Mạnh Đình vỗ nhẹ vào mặt tôi, đưa cho tôi ba tờ tiền giấy. Ba người họ liền huýt sao, vội vàng rời đi.

Tôi lặng lẽ bỏ tiền vào túi, mặc quần trở lại. Quan hệ này đã kéo dài gần một học kỳ.

Về đến nhà, đã là 12 giờ đêm. Tôi cố gắng mở cửa nhẹ nhàng, đặt túi xách bên cửa, đổi giày.

Mẹ nuôi quần khăn tắm trên đầu, bước ra từ phòng tắm, tôi bèn lên gọi: “Mẹ.”

Bà lãnh đạm nhìn tôi một cái, “Cậu về rồi à, vào bếp rửa bát đi. Còn có, phòng tắm cũng cần phải chà tốt, giá giày thuận tiện thì lau một lần. Mấy ngày nay trời mưa, thật phiền muốn chết. Cậu nhẹ nhàng một chút, đừng đánh thức anh trai em gái.”

“Dạ.” Tôi đáp, nhanh chóng lấy số tiền vừa nhận được, còn có ba trăm khối Mạnh Đình cho tôi, đưa hết cho bà ấy. “Là... số tiền nhận được tuần này.”

Bà cũng không nhìn tôi, chỉ nhận lấy tiền rồi trở về phòng.

Đã quá muộn để thay đồng phục ẩm ướt, tôi đi chân trần vào bếp, lúc tối vốn không có thời gian để ăn, hi vọng có thể tìm thấy một chút thức ăn thừa cho vào bụng.

Cái gì cũng không tìm được. Những thứ trong tủ lạnh, tôi nhìn một cái cũng không dám đụng. Thật sự rất đói, lật mở nắp thùng rác, quả nhiên thức ăn thừa cũng bị ném sạch.

Thật sự đói và mệt mỏi, phía sau ần ần đau, tôi chỉ muốn nằm dài không nhúc nhích ở trên giường ngủ một phen.

Rửa bát và chà phòng tắm. Tôi quỳ trên mặt đất lau giày, thế nhưng không cẩn thận ngã gật, giày trên tay “bộp” một tiếng rơi xuống sàn nhà. Tôi giật mình tỉnh dậy.

Cửa phòng bật mở, anh trai mặc áo ngủ đi ra, đá một cú lên người tôi.

Tôi không dám khóc gọi, chỉ sụt sịt vài cái. Anh trai bị đánh thức nên đánh mãi vẫn không hết giận, một cú, hai cú, không cẩn thận đá ngã cả kệ giày.

Cửa phòng mẹ nuôi mở ra, bà thấy anh trai đánh tôi. “Hơn nửa đêm rồi mà làm ồn cái gì? Tiểu Nhân, không phải đã nói đừng đánh thức anh sao.”

“Vâng, xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy.” Tôi vừa xin lỗi, vừa đứng dậy dọn dẹp.

Anh trai nhặt một chiếc giày lên, hung hăng quất vào mặt tôi. “Lần sau, còn dám có lần sau?”

Tôi bị đánh đến ngã ngời xuống, cảm thấy máu chảy ra bên khoé miệng.

Đây là đêm cuối cùng tôi ở cùng người thân.

Ngày hôm sau, lớp học chỉ kéo dài nửa ngày. Tôi đẩy cửa nhà, liền ngất người. Phòng lộn xộn, chất đống nhiều vali.

Không ai nói với tôi sẽ chuyển nhà.

Mẹ nuôi mặc áo mới, tay cầm điện thoại bận rộn trong phòng. Nghe tôi gọi, bà liền nói: “Tiểu Nhân trở về thật vừa lúc, mau giúp dọn dẹp mọi thứ đi.”

Tôi mờ mịt xếp tủ quần áo vào vali của bà, nghe bà nói chuyện với người khác: “... cũng không nghĩ vé lại giảm giá sớm vậy, lần này thật là kinh hãi...”

Tủ quần áo trống rỗng, trống rỗng như bị bỏ rơi.

Tôi cố gắng đứng dựa vào tường để tránh gây trở ngại, nhìn anh trai gọi điện đến công ty vận chuyển hành lý, em gái chạy loạn trong đồng hồ, hưng phấn kêu to.

Đi ra cửa trước, mẹ nuôi mới nhớ đến tôi, “Đúng rồi, bởi vì một số lý do, cậu cũng dọn dẹp mọi thứ đi, cậu không thể ở lại đây, nhà đã bán rồi.”

Hoàng hôn.

Tôi mang balo đựng một vài chiếc áo sơ mi cũ, đứng ngẩn người trước căn hộ.

Taxi chở một người đàn ông đến, chiếc xe màu vàng đi ra khỏi con hẻm, cũng như cuộc đời này, tôi không bao giờ nhìn thấy họ lần nữa.

Trước khi lên xe, mẹ nuôi quay lại, bà chảy nước mắt, nói: “Tiểu Nhân, xin cậu tha thứ, chúng tôi đi vượt biên, cũng không biết tình huống bên kia thế nào, thực sự không thể nào mang theo cậu được...”

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bà như vậy, mang chút từ bi cùng áy náy. Lòng tôi chợt đau xót.

Nói xong bà liền lấy một số tiền ra nhét vào tay tôi, và đẩy cửa rời đi.

Tôi nhìn xuống, là một vài tờ giấy bạc nhàu nát đem qua tôi đưa bà. Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

(Hiện tại)

Thì ra không phải là Mạnh Đình.

Chàng trai gác chân lên ngồi ở sô pha, hút một điếu thuốc bạc hà. Gương mặt trẻ, đẹp mà kiêu ngạo.

Tôi chưa bao giờ có bộ dạng kiêu ngạo kia. Mặc dù tôi cũng qua một thời trẻ tuổi, nhưng tuổi trẻ của tôi như bong bóng. Chỉ cần được vuốt ve, nó liền bể nát, chỉ còn lại tàn dư lạnh lẽo.

Tôi đứng thẳng người, đồng phục màu trắng vàng, mái tóc cắt ngắn. Chẳng qua là môi có chút nhợt nhạt. Trừ điều đó ra, làm việc trong trung tâm cung cấp lao động cũng không có gì khác biệt.

Mạnh Đình muốn tôi để tóc dài, không muốn tóc ngắn, ngang vai là tốt lắm rồi. Khi làm chuyện đó, hắn tiến vào từ phía sau, một tay ôm lấy thắt lưng, một tay nắm lấy tóc tôi.

Giống như cả người đều bị hắn nắm giữ.

Hắn gõ vào người tôi, ngón tay ve vuốt, nâng khuôn mặt tôi lên để rồi chạm vào môi hắn. Hắn muốn ôm tôi, liền thuận tay kéo tóc tôi, kéo mãi như vậy. Động tác mặc dù thô bạo, nhưng chỉ cần thuận theo hắn, thì sẽ không đau.

Thì ra tôi đã quen với bạo lực của hắn. Nhiều năm như thế, tôi đã không còn khóc thút thít cầu xin.

Mạnh Đình cũng không còn muốn tôi nữa.

Nếu hần biết được người hần thuê làm công là tôi, hần chắc chắn sẽ cười nhạo. Tôi cúi đầu, hận không thể biến thành tro bụi.

Chàng trai trẻ tuổi kia tôi đã từng gặp. Mạnh Đình đã từng mang cả cậu ta lẫn tôi đến nhà hàng. Ánh mắt cậu ta rơi vào người tôi, chỉ thoáng qua, lại không có nhận ra tôi. “Anh, dọn dẹp các phòng ngủ trên lầu một lần, rồi mang hết đồ ra xe rác bên ngoài.”

Mạnh Đình đã có người khác trong nhà.

Lặng lẽ cho áo quần vào trong túi rác màu đen, tôi thế nhưng lại không đau lòng.

Hoặc là trái tim tôi đã chết lặng.

Dường như mọi thứ đều là màu trắng, Mạnh Đình thích tôi mặc đồ trắng. Áo trắng. Tất trắng. Quần lót màu trắng. Lần nọ đi mua Mạnh Đình đã làm tôi ở trong trung tâm mua sắm. Hần thích tôi đỏ mặt, liên nhẹ nhàng hoặc hung hăng mà hôn lấy tôi.

Những thứ kia đã thoáng xa xôi rồi.

Tôi như đang đưa tang mình, tất cả mọi thứ, đều là Mạnh Đình cho tôi.

Tháo rèm cũ xuống.

Chăn cũ. Gối cũ.

Căn phòng đã bám đầy bụi.

Một ngày mà thôi, liền có thể xoá bỏ tất cả. Tàn khóc nhất chính là, vô thanh vô thức, không hề lưu lại vết tích nào.

Vườn hoa cỏ cũng đã héo khô. Phòng ngủ cùng cửa sổ phòng bếp đã bị phá đi. Phòng ngủ ở tầng ba cũng bị khoá trước, chìa khóa không còn.

Năm nay, Mạnh Đình không phải đã sớm rời đi, có đi cũng không còn khóa cửa lại nữa.

Nếu ngày đó tôi không tự giác rời khỏi cửa, Mạnh Đình có thể cũng sẽ lôi cổ áo tôi ra ngoài. Chợt một thân mồ hôi lạnh.

Nhìn vào chiếc gương trong phòng tắm, vô tình nhìn thấy bản thân. Tôi có chút hoảng hốt mà quay sang chỗ khác, không dám nhìn. Thì ra tôi đã không dám nhìn bản thân mình nữa.

Quỳ trên mặt đất, chẳng qua là đang tẩy rửa sà, một thân xà phòng, lại có người đẩy cửa vào.

Phía sau lưng là một đôi giày da, tôi nhớ được đôi giày đó đã từng ấn vào tôi, làm nơi đó phát tiết. Xúc cảm từ đôi giày kia, cứng rắn lạnh lẽo, hơn nữa vô cùng xấu hổ.

Tôi cúi đầu xuống trong góc. Tay nắm chặt bàn chải gỗ, những ngón tay như đang co thắt.

Hần đi tiểu, sau đó rửa tay. Xem như tôi không tồn tại.

Tôi thấy chóng mặt, như đang ở trong mộng. Mà sau đó, không ngờ bị hần bóp lấy tay. Hần nâng cầm tôi lên, lạnh lùng nói: “Nhân Nhân, rốt cục cậu muốn làm gì?”

Tôi che mặt bằng hai tay, không biết trả lời thế nào, nói: “Đừng... xin lỗi.”

Thân thể bị hần kéo qua phòng khách, đá cửa, đẩy tôi ra. Tôi ngã xuống bậc cấp, rơi xuống bùn đất. Còn chưa kịp lấy giày.

Ngồi yên trong màn mưa. Thì ra đã mưa rồi. Cả người tôi ẩm ướt, vô lực đứng dậy.

Chợt cảm thấy trái tim thật đau.

Thật là đau. Mạnh Đình. Tôi cứ ngỡ trái tim mình không đau.

Không biết ngồi bao lâu, mới có sức bò dậy từ bùn đất. Trời đã tối khuya, không biết mấy giờ rồi. Tôi đi từng bước tới cửa, đôi chân run rẩy. Thì ra cửa đã khoá, bóng tối bao trùm hàng rào sắt. Tôi quay lại dựa vào cánh cửa, mà trong tay vẫn còn cầm chiếc bàn chải gỗ.

Mưa rơi xuống má, chậm rãi và lạnh như băng. Tôi nhìn lên lâu, ánh sáng vàng nhạt, hoàn toàn là một thế giới khác.

Không kịp được run rẩy, run rẩy đến không biết làm sao. Thấp người dựa vào cánh cửa sắt, tôi ngồi chờ đến bình minh.

Đột nhiên tỉnh dậy, tôi mở mắt thất thần. Mũi xe bạc trước mắt, nhìn lên, phía sau lớp kính thủy tinh, ánh mắt Mạnh Đình lạnh lẽo.

Tôi mới phát giác thì ra đã ngồi chặn đường. Hoảng hốt không đứng dậy nổi, Mạnh Đình lạnh lùng nhìn tôi chật vật. Tôi chống tay xuống đất, xấu hổ đứng lên.

Mạnh Đình một tay đẩy cửa ra, tôi sợ hãi nâng tay lên. “Không... đừng đánh tôi...”

Mạnh Đình chẳng qua là kéo tôi lên từ mặt đất, xương vai tựa như bị bóp vỡ. “Vì sao còn chưa cút? Chẳng lẽ còn chờ tôi cho cậu tiền?”

Tôi bị hấn dọa sợ, ngơ ngác hỏi hấn. “Anh chịu trả tiền cho tôi?”

“Quả nhiên là muốn có tiền.” Mạnh Đình hung hăng bạt tai tôi, đánh tôi ngã xuống đất.

Lại xốc tôi lên, lạnh lùng cười nhạt, xoay mặt tôi đối diện với cái gương phía trước. “Nhân Nhân, cậu xem một chút cậu còn đáng giá bao nhiêu?”

Đó là tôi sao? Sắc mặt xanh xao, trên môi còn dính bùn đất.

Ngón tay Mạnh Đình bóp tôi thật đau, đau đến mức tôi sắp ngất đi. Thật sự chóng mặt, một lớp sương mù như hiện ra trước mắt. Tôi cầu xin hấn: “Xin anh đừng đánh tôi... đừng đánh tôi... tôi không muốn tiền.”

Hấn thả tay ra, tôi không giữ vững được, quỳ ngã trước mặt hấn.

Hấn lạnh lùng nhìn tôi, vẫn là lãnh khốc, không có biểu lộ nào.

“Xin thứ lỗi... Tôi sẽ rời đi... Tối hôm qua... Các cửa đều bị khoá...”

Tôi nhẹ nhàng tránh hấn, dựa vào hàng rào đứng lên, đầu chóng mặt, chân tay mềm nhũn. Nhưng dưới ánh mắt của hấn, tôi không cho phép mình được ngã nhào. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

(Quá khứ)

Mở mắt đuổi theo vài bước, tôi liền dừng lại.

Thì ra người nhà đã bỏ rơi tôi.

Trên đường cái đã sớm không còn thấy chiếc taxi. Chỉ còn người qua người lại trên con phố rộng lớn.

Tôi dựa vào tường, ngẩng đầu, mới biết mình đang đứng trước bệnh viện. Bên cạnh là một đám con nít, cười cười nháo nháo trên phố. Tôi liền mở mắt đi phía sau.

Đi theo một đoạn đường, bọn họ thoắt đã không thấy. Người đi đường bên cạnh như thủy triều, tôi lại không biết đi đâu. Cửa sổ từng nhà sáng lên, một căn lại một căn, đẹp như chuyện cổ tích.

Tôi từng rất quen thuộc với việc mỗi ngày chuẩn bị cơm trưa cho anh trai vào năm giờ sáng. Mang áo quần của cả nhà bỏ vào máy giặt, đến ban công tưới nước cho hoa, chuẩn bị bữa sáng cho em gái. Mẹ nuôi thích thức dậy sau khi ngôi nhà đã được quét dọn không còn chút bụi, nên tôi phải lau tất cả bàn ghế cùng sàn nhà. Bà là một người thích sạch sẽ, nhưng cuộc sống của tôi vẫn khó khăn.

“Tiểu Nhân, chúng tôi đã thu dưỡng cậu, lại cho cậu đi học, chỉ hi vọng cậu có chút lương tâm, phải chuyên cần mau lẹ, phải hiểu được báo đáp.”

Từ năm bảy tuổi, tôi đã biết vừa dỗ dành em gái vừa giã trên ghế nấu ăn.

Cuộc sống khó khăn như vậy bắt đầu từ ngày mưa mà mẹ nuôi dẫn tôi từ đầu hẻm về nhà. Bé con hai tuổi, nhưng không biết khóc, bị người bỏ rơi dưới mưa, đôi mắt vừa lớn vừa đen, đáng tiếc không ai muốn. Lúc tan việc đi ngang, bà thấy có chỗ náo nhiệt nên lại gần lật túi áo tôi, có bốn trăm đồng và một mảnh giấy. Nhưng bị mưa làm ướt, dòng chữ đã không còn thấy rõ. Bốn trăm đồng, đủ tiền mua sữa cho em gái hai tuần.

“Khi ấy Tiểu Nhân mặc một chiếc váy nhỏ, cầm nhọn, còn tưởng là bé gái. Nếu là con gái, sau này có thể làm được việc.” Mẹ nuôi rất không cam lòng.

Tôi một mực cố gắng, rất cố gắng. Không phải là hi vọng xa vời làm cho bà vui vẻ, chỉ hi vọng mình ở nhà này, không phải là người dư thừa.

Vậy mà bọn họ cũng không còn muốn tôi, tối nay tôi không biết ngủ ở đâu.

Cũng không biết nên đi đâu, tôi từ từ nhìn những ngôi nhà xung quanh. Cửa hàng truyện tranh, cửa hàng đồ chơi, cửa hàng thể thao, mặc dù nơi đây cách nhà không xa, nhưng đây là lần đầu tiên tôi đi dạo phố.

Nhìn vào những tờ tiền đang nắm chặt trong tay, tôi lấy dũng khí đi vào một cửa hàng.

Tôi vẫn luôn muốn có một đôi giày trượt.

“Này... mau nhìn, bé trai này đẹp quá.” Nữ nhân viên bán hàng chỉ cho tôi đôi giày rẻ nhất, chợt nói như thế. Một người phụ nữ lớn hơn đứng bên cạnh cũng tử tế cười cười với tôi. “Khoảng mười lăm tuổi đi? Cũng ngang ngang với con trai của tôi.”

Tôi mấp máy đôi môi có điểm sưng, đỏ mặt: “Không... tôi mười bảy tuổi.”

Đại bộ phận các cửa hàng đều đã gần đóng cửa. Tôi lúc này mới nhớ ra đã quá thời gian làm việc ở nhà hàng thức ăn nhanh. Bỏ làm cũng không sao, đã không cần cố gắng kiếm tiền cho mẹ nuôi nữa. Tôi uể oải bước theo ánh đèn trên phố, đi không mục đích.

Đi qua một tiệm bánh, ban đêm sẽ được giảm giá một nửa. Tôi liền dùng số tiền còn lại mua cho mình một cái bánh ngọt nho nhỏ.

Một mực len lén xem hôm nay là sinh nhật mình, mặc dù đã qua mấy ngày rồi, nhưng cũng không sao cả.

Tôi ngồi dưới ánh đèn đường, một mình ăn hết bánh ngọt.

Ngủ trên ghế công viên một đêm, sáng hôm sau tôi đến trường học. Bởi vì ngoài trường học, tôi cũng không biết phải đi đâu.

Mạnh Đình và Đỗ Cơ đến tìm tôi, tôi từ chối không ngó ngang tới bọn họ.

Sau giờ học, tôi lại đói bụng mà lang thang trên đường phố.

Trời bắt đầu trở lạnh, lạnh như sắp có tuyết rơi. Áo lông của tôi quá mỏng, tay áo chỉ dài đến khuỷu tay. Tất cả cửa hàng đều đóng cửa, tôi không thể làm gì khác hơn ngoài việc đứng trên đường phố đối mặt với gió lạnh.

Một chiếc xe thể thao màu bạc chợt chạy sát bên cạnh tôi. Tôi không kịp trốn, cũng không muốn trốn. Ba người bọn họ xuống xe, vây quanh tôi. Đỗ Cơ hung hăng đánh tôi một cú, đè tôi cong người lại, đẩy vào trong xe.

Tôi không nói gì cả, bởi vì tôi biết tôi trốn không được.

Đỗ Cơ xé quần áo tôi, và cả Trần Minh Viễn, tôi lại bị lột sạch rồi.

Cúi người kéo tôi đang khoả thân lên, đặt hai tay lên ghế ngồi, hỏi tôi: “Hôm nay vì sao không đến?”

Tôi nhìn sang một bên, thẳng thắn nói với hắn. “Tôi không cần tiền.”

“Nực cười, chúng tôi cho cậu có ý kiến sao. Chơi hay không chơi, là bọn tôi quyết định.” Bọn họ cười to, như thể tôi là thứ đồ chơi buồn cười nhất thế giới này.

“Biết chúng tôi sẽ trừng phạt cậu ra sao không?” Đỗ Cơ ý bảo Trần Minh Viễn đè tôi lại, một thứ lạnh lẽo đặt trên cổ tôi. Tôi đưa tay chạm vào, là một vòng da có khoá. Kéo sợi dây phía trước vòng, Đỗ Cơ nói gì đó, tôi cũng mặc kệ hấn dùng lực, cúi mặt xuống chân hấn.

Xe dừng lại trước một biệt thự u thâm, tôi loã thân đi chân trần, bị bọn họ lôi kéo ra.

Lạnh lẽo và xấu hổ, tôi hơi cong cơ thể.

Mạnh Đình xoay đầu lại cười cười, tựa như đang an ủi tôi: “Yên tâm, ở đây sẽ không có người khác đến.”

Đi qua vườn hoa, phía trước là hồ bơi lộ thiên hết sức to lớn, bọn họ cũng dừng lại. Tôi thừa dịp bọn họ dừng lại, liền quỳ thấp xuống ôm lấy cả người, thật lạnh quá.

Vậy mà đột nhiên bị người đá xuống nước. Tôi lập tức bị lạnh, tay gắng bám vào thành hồ, muốn bò lên bờ. Ba người bọn họ đùa bỡn, dùng đế giày đập vào ngón tay tôi. Đầu ngón tay tôi bị đập tím bầm, tôi không thể làm gì khác hơn là run rẩy chìm về lại trong nước.

Đỗ Cơ giữ dây vòng cổ kéo tôi đi trên bờ, tôi không thể không di động. Run rẩy vì lạnh, răng va vào nhau. Tôi muốn dừng lại, liền bị siết đến hít thở không thông.

Bọn họ mang bia từ xe ra, ngồi ở bên thành uống bia cười nháo, to giọng hát hò.

Tôi ở hồ bơi lặng khóc. Sức lực đã cạn dần, nuốt vài ngụm nước, tôi dần chìm xuống.

Bọn họ buồn cười đứng ở bên thành nhìn tôi cầu xin được giúp đỡ ra khỏi nước.

Bị kéo ra khỏi mặt nước, tôi đã là nửa hôn mê, nhưng vẫn cảm giác được bọn họ nhấn tôi trên mặt đất đầy sỏi mà lau khô tôi. Nỗi đau kia làm tôi thoáng chốc thanh tỉnh.

Sau khi kết thúc, Mạnh Đình đưa áo quần cho tôi rồi nói. “Trở về đi, tôi đưa cậu về nhà.”

Lúc này tôi mới nhớ tới tôi đã không có nhà. Tôi đã không có nhà nữa rồi.

“Cậu nói cái gì?” Mạnh Đình nghi ngờ hỏi tôi.

Gió đột ngột dữ dội lên.

Tôi run run mặc quần áo, cơ thể nửa ẩm ướt. Áo lông mỏng bị xé rồi, tôi không thể làm gì khác hơn là mặc đồng phục học sinh vào, rồi đi ra ngoài với Mạnh Đình.

Gió mưa đánh mạnh vào kính xe. Từng giọt to lớn như mưa đá.

Tôi bảo Mạnh Đình tùy tiện dừng ở bên đường, sau khi xuống xe thì chạy loạn về một phía. Hấn đi xa rồi, tôi mới dừng bước ở đầu đường.

Mưa càng lúc càng lớn, tôi không ngừng lau nước mưa trước mắt, đứng ở đầu đường xoay người quay lại. Tôi không có hướng đi, cái gì cũng không thấy rõ. Đêm khuya thành phố, bốn phía đều mờ mịt trong mưa.
Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

(Hiện tại)

Trước khi ngã nhào, tôi thấy gương mặt Mạnh Đình.

Thật sợ người đàn ông ấy.

Sợ ánh mắt của hấn, sợ sự lạnh lùng kia, khiến cho tôi không biết làm sao.

Hấn đi tới, hung hăng kéo lấy cánh tay của tôi. Tôi bị hấn kéo xoay người, đến mức té xuống đất.

Cũng không dám tránh, không dám gọi. Hắn thực sự kéo tôi về phòng, ném tôi trên sàn nhà. Bị ngã nên đầu bất tỉnh vô lực, tôi chỉ nằm đó khó khăn thở dốc. Hắn ép tay lên cổ áo của tôi, mở khoá hai nút. Quần áo ướt từ dưới lên trên, bên trong bên ngoài đều đã bị lột sạch.

Tôi nằm cuộn thân thể trần truồng lại, chỉ nghe thấy mình mơ hồ cầu xin. “Tha cho tôi... tha cho tôi.”

Mạnh Đình xé quần của tôi, hắn muốn làm cái gì? Tôi thoáng thanh tỉnh, ngăn bàn tay của hắn, nhìn hắn cầu xin. “Không muốn... Mạnh Đình... tha tôi đi.”

Hắn chỉ cười lạnh. “Cậu cho là với dáng vẻ của cậu, tôi sẽ thương cậu sao?” Một tay hắn lại cởi quần tôi.

Toàn thân tôi run rẩy. Tôi nhìn hắn, trước mặt là một trận mê man.

Hắn kéo tôi, kéo vào trong vòng tay hắn. Tôi mơ màng lơ đãng, gần như rơi lệ. Tay tôi sờ sờ áo quần phía sau lưng hắn, chặt chẽ nắm lấy.

Một quá, Mạnh Đình, đừng có cản tôi.

Hắn ôm tôi tới phòng tắm, đặt tôi vào trong bồn. Cơ thể đắm chìm trong nước, tôi liền thét lên chói tai. Lại là nước đá, trên mặt nước còn phủ một tầng rượu đóng băng thành từng viên nhỏ.

Tay vẫn giữ vạt áo của hắn, bị hắn đẩy ra, thân tôi hoàn toàn chìm vào lớp băng lạnh.

Một cơn thanh tỉnh một lúc mơ hồ. Cảm thấy hắn giữ đầu tôi, lớp băng nằm ngay trán. Tôi quay sang một bên, áp gò má và băng lạnh vào lòng bàn tay hắn, tìm kiếm một chút nhiệt độ.

“Tha cho tôi... Tha cho tôi đi...”

“Đồ Cơ đánh tôi đau quá... Hãy đưa tôi đi... van cầu anh... Mạnh Đình... Mạnh Đình.”

Tôi tỉnh lại, còn đang thút thít, thì ra đều là cảnh mộng. Trong mộng cả người tôi đều là vết roi và thương tích, kéo tay áo Mạnh Đình. Mạnh Đình hung hăng hôn tôi, hôn tôi đến hít thở không thông. Nhưng rồi hắn đẩy tôi một cái, tôi ngã ở trên ghế, lại té xuống đất, thật đau quá.

Khóc ở trong mộng, đến đầu cũng đau.

Tôi ngồi dậy, ôm lấy gương mặt đắm lệ. Mạnh Đình luôn cười tôi có quá nhiều nước mắt, quá nhục nhã. Vậy mà chuyện cũ, hiện thực, hư hư ảo ảo, khiến tôi thật không biết phải làm gì cho phải.

Từ từ mặc quần áo, thì ra Mạnh Đình đã không ném tôi trần truồng ra khỏi cửa.

Nhưng mà nên đi đâu? Trở về cầu xin ánh mắt lạnh như băng của ông chủ trung tâm việc làm sao?

Lại gần cửa ra vào một chút, mới có khí lực đẩy cửa. Đồng nghiệp A Phàm đến tìm tôi. “Sao vậy? Khá hơn chút nào chưa?” Tôi miễn cưỡng cười cười với hắn, âm thanh khàn khàn vô lực. “Có cái gì để ăn không?” Vừa nói tôi liền cúi xuống, tránh ánh mắt của hắn.

Trong mắt hắn, tôi nhất định là một người xấu xa đê tiện.

Hắn đưa tôi đến nhà bếp, buổi sáng còn dư lại chút cháo. Tôi liền tựa vào tủ, từ từ nuốt. Thật ra không có khẩu vị gì. Ăn còn chưa xong, hắn đã đứng ở cửa gọi tôi. “A Nhân, Thư tiên sinh tìm cậu.”

Chàng trai kia tinh tế xinh đẹp, hỏi tôi: “Anh chính là Viên Nhân?”

Tôi đứng trước mặt cậu ta, nhỏ gầy và khiêm nhường. Đồng phục nhân viên mỏng manh, tôi lại không mặc áo lông bên trong, như vậy nhìn gầy đến thê thảm.

Cậu ta tựa vào so pha, hai tay khoanh phía sau đầu, nhàn nhã quan sát tôi. “Xoay người lại tôi xem một chút.”

Tôi chần chờ một lúc, từ từ xoay người.

Cậu ta bước đến gần, ngón tay kẹp thuốc chọc trên mặt tôi. “Đáng tiếc đã già như thế rồi, muốn ra ngoài làm việc thì cũng chỉ là hàng cấp thấp.”

Tôi bị sặc, nghiêng sang phải ho khan, tránh khỏi cậu ta. Tôi cảm giác mình không chịu được như thế. “Không... không phải là... tôi không có...” Tranh cãi thế nào, cũng quá đáng thương.

Cậu ta cười cười, kéo một tờ giấy ở trên bàn rồi lau sạch tay, vo lại ném vào thùng rác, như thể tôi làm bẩn tay cậu ta.

“Mang xe tôi đi rửa đi.”

Tôi liền thấp giọng đáp ứng. “Vâng, Thư tiên sinh.”

Cậu ta chán ghét tôi cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng tôi chỉ muốn có một chỗ nương thân trong mùa đông giá rét, ngoài chuyện đó ra, tôi cũng không cần gì.

Không biết là ý của Mạnh Đình hay là Thư Dương, mà nói với A Phàm là muốn giữ lại tôi.

Tôi bị bệnh, ho khan từng đợt. Không quá nặng, nhưng không thể ngừng ho.

Mạnh Đình vài ngày sau mới tới. Tôi lại đang chùi rửa phòng tắm, hần tiến lại rửa tay, không khác với hôm đó. Chẳng qua là lần này hần chẳng ngó ngang đến tôi.

Khi hần muốn rời đi, ở phía sau hần, tôi thật thấp giọng nói hai tiếng cảm ơn.

Cảm ơn hần không có đuổi tôi đi.

Hần nghe được, bước chân dừng lại, tựa hồ như muốn quay lại.

Tôi liền vội vã. “...Ngay khi trời ấm lên một ít, tôi sẽ đi... Mạnh... Mạnh tiên sinh.” Thư Dương không muốn tôi gọi thẳng tên Mạnh Đình.

Mạnh Đình nặng nề đẩy cửa đi. Tôi cầm bàn chải không ngừng chà.

Cho tôi biết tôi nên làm thế nào đi, Mạnh Đình. Nếu như anh muốn tôi đi, tôi sẽ đi. Đi tới đâu cũng được. Vậy mà anh lại kéo tôi về. Trên cánh tay tôi là dấu tay tím bầm, anh đã nắm lấy tôi, rất chặt.

Tôi lấy ống tay áo chùi bọt xà phòng trên trán, nhẹ nhẹ ho khan, ho khan đến rơi nước mắt.

Có tiếng gọi từ phòng khách, Thư Dương gọi tên tôi. Tôi cuống quýt đáp một tiếng, vội vàng dùng khăn ẩm lau gương.

Đi tới phòng khách, ngạc nhiên thấy hai người ở trên ghế sofa, thân thể quần chung một chỗ, đang cuồng nhiệt hôn nhau.

Đột nhiên đụng phải cảnh như vậy, tôi nhất thời không biết nên tiến hay lui.

Một tay Mạnh Đình ôm Thư Dương, một tay vỗ về tóc cậu ta, hôn không ngừng. Thư Dương tránh một cái, hai người cười cười với nhau, trong mắt đều là tình nồng ý ngọt. Mạnh Đình hôn mi mắt cậu, hôn mắt cậu, đôi môi nhẹ nhàng in trên khuôn mặt xinh đẹp một nụ hôn. Lúc này có lẽ mới là tình nhân hôn nhau.

Tôi yên lặng lui ra.

Thư Dương lúc này mới thấy tôi, kêu tôi dừng lại. “A Nhân, dọn dẹp cái đó đi”. Cậu ta chỉ tới mặt sàn, một ly cà phê đã bị vỡ.

Tôi cúi người trên đất, nhặt từng mảnh vỡ lên. Mùi nước hoa của Mạnh Đình lẫn vào mùi hương của Thư Dương. Một ngày lạnh như vậy, tôi có thể cảm thấy bọn họ vẫn ấm áp.

Còn tôi lại đặc biệt cảm thấy lạnh lẽo.

Có quần đồng phục nhưng ngồi trên mặt đất, vẫn lạnh đến tận xương. Mảnh vỡ cắt trúng tay, vụn thủy tinh cắt sâu vào da thịt, tôi nhìn thoát không tốt. Máu cùng cà phê hoà lẫn vào nhau.

Đau nhói, mơ hồ, từ ngón tay ủa đến tận trái tim.

Nhưng làm thế nào cũng không tìm thấy, mẫu vụn thủy tinh đã đâm vào da thịt kia.

Lời editor: Để Bằng giải thích một tí nếu có ai chưa hiểu. Chương này là về hiện tại. Hiện tại Nhân Nhân làm việc cho một trung tâm giới thiệu người giúp việc, tình cờ không biết sao lại được nhà Mạnh Đình thuê đến. Ban đầu bị Mạnh Đình đuổi đi, nhưng sau đó hắn lại giữ Nhân Nhân lại. Mạnh Đình hiện sống chung với Thư Dương, bây giờ Nhân Nhân cùng ở với hai người chúng nó trong cùng một căn nhà.

Có đôi lúc Thư Dương cũng sẽ được gọi tắt là Thư. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

(Quá khứ)

Ôm túi sách và áo len ướt đẫm, tôi đứng trú dưới mái hiên trên đường phố.

Nhưng cơn mưa vẫn không ngớt, vẫn lạnh cóng rơi trên người tôi. Mưa bay một đời một kiếp cũng không chịu ngừng.

Mà ngày mai, với tôi, còn cách rất xa.

Nhớ lại nửa miếng bánh ngọt còn cất trong túi từ tối qua, lấy ra thì đã sớm bể vụn, theo gió và nước mưa rơi xuống cống bên lề đường.

Hai ánh đèn xuyên thấu cơn mưa dày đặc, chiếu lên tôi. Bánh xe chạy ngang bắn một đợt nước lên người.

Cửa xe mở, Mạnh Đình lộ đầu ra gọi tôi.

“Mau lên, Nhân Nhân.”

Cả người tôi ướt đẫm đứng dưới ánh đèn sáng chói, lắc đầu.

Hắn liền đạp qua vũng nước, hung hăng đánh tôi một bạt tai. Sau đó kéo tôi lên xe ngồi.

Mạnh Đình lại chở tôi về ngôi biệt thự kia.

Tôi yên lặng theo hắn xuống xe, trên gương mặt vẫn còn dấu tay hắn, nhưng tôi không có chỗ nào để đi.

Mạnh Đình giữ vai tôi, kiểm tra người tôi một lần, ngón tay hơi dùng lực ấn vào nơi bị thương.

“Nhân Nhân lạnh như băng rồi.”

Hắn đẩy tôi vào phòng tắm, hai tay kẹp chặt eo, cúi đầu hôn lên mũi tôi một cái. “Nhân Nhân dầm mưa ầm ướt thật là đáng yêu.” Xoay người tôi lại, đặt tôi trên bồn rửa tay cầm thạch.

Tôi mệt mỏi lại đói, không khỏi nắm chặt vai áo mình “Không muốn, Mạnh Đình.”

“Không muốn cái gì?” Mạnh Đình nhếch miệng khê cười. “Tôi chỉ là giúp cậu cởi áo quần ướt ra thôi mà.”

Tôi đẩy tay Mạnh Đình ra, hắn mỉm cười, vỗ vào tay tôi, để lại dấu tay. Tôi rút tay lại, không dám làm gì. Tôi nghe tiếng mình cầu khẩn, giọng thấp đến không thể thấp hơn nữa: “Tôi... tôi tự cởi.” Nút áo đồng phục đã bị hắn cởi ra được một nửa rồi.

“Mạnh... Mạnh Đình?” Tôi sợ hãi nhìn hắn.

Mạnh Đình dừng tay, bước lùi hai bước, hết sức tự đắc thưởng thức sự quẫn bách của tôi. “Thật xinh đẹp, Nhân Nhân, đặt tay ra sau lưng đi.”

Áo đồng phục ướt đẫm, vạt áo mở ra, để lộ bờ vai. Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, tôi xấu hổ đỏ mặt. Tôi nghiêng đầu tránh ánh mắt hắn, đôi tay do dự, đưa về phía sau lưng.

“Nhân Nhân thật ngoan.” Mạnh Đình múc một ca nước từ trong bồn tắm, hắt vào người tôi.

Nước nhỏ giọt từ người tôi, lại bị lạnh nên tôi kinh hãi ngẩng đầu, lại thấy nụ cười của hắn, nhẹ nhàng mà tàn nhẫn. “Dù sao thì, nếu ướt một chút nữa, sẽ đẹp hơn.”

Lúc này mới hiểu ý đồ của hắn. Cảm giác bị hạ nhục khiến tôi chợt run lên. Hai tay ôm lấy gương mặt ướt đầm của mình.

Mạnh Đình lại cởi quần tôi khi tôi đang thút thít. “Nè, Nhân Nhân cứng rắn nào.”

Hắn ôm tôi bỏ vào bồn tắm, kéo tay tôi xuống. “Nhân Nhân cuộn tròn lại rất đáng yêu, thật là muốn ôm hoài trong tay.” Hắn hôn hôn đôi mắt đang khóc của tôi.

Thân thể lạnh cóng ngâm vào trong nước ấm, tôi vẫn còn run rẩy, nhưng cái lạnh của đêm tựa hồ đang từ từ tan dần đi. Giọng nói Mạnh Đình vang lên bên tai, tôi mù mờ nhìn gương mặt hắn, hắn thể nhưng lại không trên đùa tôi như bình thường.

Hắn nói, hắn muốn tôi ôm hoài trong tay.

Hắn đứng cạnh bồn tắm, kéo tôi lại gần, vòng cánh tay qua.

Nếu hắn chịu ôm tôi, cho dù chỉ là trò đùa...

Nhưng tôi nghe thấy một thanh âm vang lên sau đó.

Hắn lại trói tay tôi.

Thật sự rất muốn khóc trong vòng tay đó, khóc lớn một lần.

Tôi cho là tôi cũng không phải đứa nhỏ thích khóc. Bây giờ mới phát giác, thì ra không rơi nước mắt, là bởi vì không tìm được người có thể lau nước mắt cho mình.

Con người tàn nhẫn trước mắt này, mặc dù bề vai rộng lớn, nhưng làm sao có thể...

Hắn đứng lên như thể không có chuyện gì xảy ra, cầm khăn tắm lau tay, sau đó mở cửa.

“Mạnh Đình,” tôi không thể không hoảng loạn. “Anh... anh muốn bỏ tôi ở đây?”

Hắn hờ hững nhìn tôi một cái, vẫn không dừng bước. Cánh cửa đóng lại phía sau, khoá chặt đến tuyệt vọng.

Ánh đèn trắng nhợt nhạt, như thể một khắc sau sẽ chìm vào bóng tối. Hai tay tôi bị trói, ở trong nước, cũng không còn cảm giác ấm áp.

Ngoài cửa sổ khẽ vang lên tiếng mưa, thanh âm mưa sa, đáng sợ đến mức tim tôi thắt chặt. Tôi cố hết sức đứng lên từ trong nước, rời khỏi bồn tắm, dùng tay bị khoá sau lưng cố gắng mở cửa. Cuối cùng tôi đành tuyệt vọng ngồi bên cửa khóc thút thít, đầu gối chạm vào cánh cửa. “Đừng... Mạnh Đình...Mạnh Đình...”

Mạnh Đình mở cửa, lần nữa xuất hiện bên trong. “Sao vậy, Nhân Nhân?”

“Sao mặt nhợt nhạt như vậy, mau trở về bồn tắm đi.” Áo quần Mạnh Đình đã đổi thành áo choàng tắm, thả rượu trong tay xuống, cởi áo choàng, ôm tôi cùng ngồi vào bồn tắm.

“Đến đây.” Mạnh Đình giữ vai tôi, ấn chén rượu bên môi tôi. “Uống một chút, cũng sẽ không lạnh nữa. Nhân Nhân hình như rất sợ ở lại phòng tắm một mình.”

Tôi uống một hớp, bị rượu cay làm ho ra nước mắt.

Mạnh Đình lấy tay lau nước bên mi tôi. “Vì sao lại sợ, tôi chỉ đi lấy rượu mà thôi.”

Tôi lắc đầu.

Lúc tôi năm tuổi, mẹ nuôi mang anh trai em gái ra ngoài chơi. Vốn dĩ buổi tối có thể về, cho nên đã khoá tôi ở trong phòng tắm. Ai biết được đột nhiên có bão. Là cơn bão lớn như vậy, họ được đưa đến nơi trú ẩn tạm thời trong hai ngày hai đêm.

Ở lại trong nhà cũ, trên lầu, ngâm trong nước, tôi ngồi trong bồn tắm bằng nhựa. Mất điện, thật là đáng sợ.

Nhưng điều này, cần gì phải giải thích với người kia.

Mạnh Đình vừa dùng miếng bọt biển lau người tôi, vừa hôn tôi. Nụ hôn của hắn nhẹ nhàng rơi trên người, tôi mệt mỏi lại buồn ngủ, nhất thời quên cả hoảng hốt cảnh giác.

Nửa đêm tỉnh lại, mưa đã ngừng. Phát hiện mình ngủ bên cạnh Mạnh Đình, cánh tay hắn vẫn ôm tôi chặt chẽ.

Mà tay của tôi, vẫn bị hắn trói sau lưng. Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

(Hiện tại)

Tựa hồ là một mùa đông dài, chỉ mới bắt đầu.

Trong vườn cây lá đều lạnh lẽo, điệp tử úa vàng, mỏng manh rụng rơi đầy đất. Bị mắc lại trong bùn, thật sự khó quét.

Sáng sớm trở lạnh, chén đĩa đều lạnh như băng.

Mạnh Đình đã rời giường, ngồi ở thư phòng đọc báo. Tờ báo mở rộng che kín mặt hắn, tôi mang bữa ăn sáng cùng cả phê lặt lẽ đặt trên bàn. Đĩa sứ chạm vào bàn kính, vang lên một tiếng, Mạnh Đình lật báo, đổi tư thế ngồi, cũng không bận tâm.

Lui về bếp, tâm như muốn trốn tránh hoảng loạn.

Thư Dương không thích tôi ở quá gần Mạnh Đình, tôi cũng cẩn thận cố gắng tránh hắn.

Thỉnh thoảng ánh mắt hắn liếc qua tôi, tôi liền cảm thấy bàn tay run rẩy.

Ngày qua ngày, cũng không có gì không tốt. Ban ngày, Thư cùng Mạnh Đình phần lớn không có ở đây, tôi một người, vừa làm việc vừa ngây ngô, ai có là ai, tốt nhất cũng quên đi.

Nhưng vào ban đêm, trong mộng Mạnh Đình xuất hiện, rất gần, nhìn chăm chăm vào tôi: “Nhân Nhân, cậu nghĩ có thể chạy trốn đến đâu?”

Một thân mồ hôi lạnh tỉnh giấc, nguyên lai vô thức bất giác nằm ngủ trên bàn ăn.

Cửa sổ bị gió đêm đẩy ra, một phòng lạnh lẽo. Nhìn đồng hồ treo tường, đã ba giờ sáng. Mạnh Đình và Thư chưa trở về.

Đứng dậy đi đóng cửa sổ, lại nghe tiếng chuông cửa, Mạnh Đình có vẻ say, một mình khó khăn đi vào. Tôi trốn ở trong phòng, do dự có nên đi ra hay không. Hắn giày cũng không cởi, liền té ở sô pha, một tay cời cà vạt. “Thư, lấy cho anh chén nước...”

Tôi rót một chén nước ấm, bưng đến cho hắn. Hắn không nhận cái ly mà bắt được cổ tay tôi, “Mạnh... Mạnh tiên sinh...” còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn đặt ở dưới người. Ly thủy tinh rơi xuống đất, vỡ tan.

Thân thể Mạnh Đình như lửa nhiệt mạnh mẽ đè lên tôi, sức mạnh của hắn làm tôi choáng váng: “Thả tôi ra... anh say rồi...” Tôi chống cự, “Tôi... tôi không phải là Thư.”

Hắn đột nhiên kiềm mặt tôi lại, hung hăng ác liệt nhìn tôi, con ngươi như đang thiêu đốt, khiến tôi sợ hãi.

“Mạnh Đình... không...” Hắn nhướn người, hơi thở ấm áp lấn vị rượu áp lên môi tôi, không cho tôi trốn tránh liền xâm nhập vào bên trong.

Hắn một tay đè lại tay tôi đang chống cự, một tay ép vào đầu, nắm giữ cổ tôi, hung hăng, bá đạo hôn đến. Đầu lưỡi cứng rắn cùng lửa nhiệt, tựa như muốn thiêu cháy tôi. Tôi đấu tranh để thở, khắp nơi đều là hơi thở của Mạnh Đình.

Hắn đè mạnh, hung hăng hàm trứ đầu lưỡi đang tránh né của tôi, như trừng phạt, trở thành cần xé. Tôi không dám tránh né nữa, mặc hắn dùng răng giữ tôi, thật sâu hút vào thật sâu trong miệng hắn, mặc hắn nghiền nát cần xé.

Không biết làm gì, tôi nhắm chặt mắt, cảm thấy nước mắt lạnh lẽo tràn ra, khuôn mặt ướt đẫm lạnh lẽo.

Mạnh Đình theo dòng lệ hôn lên, hôn dần lên đôi mắt của tôi.

Tôi khóc, yếu ớt và mơ hồ, “Tôi không phải là Thư... Tôi không phải là Thư...”

Cảm thấy hần chột dừng lại, tôi mê man mở mắt, gặp phải ánh mắt Mạnh Đình, băng lạnh sắc bén, hoàn toàn không giống uống rượu say hỗn độn. Nhất thời thất thần, hần một tay đánh lên mặt tôi. Tôi bị đánh nghiêng đầu đụng phải thành ghế salon, liền bị mạnh bạo kéo trở về, giữ chặt cổ áo, “ba ba”, lại bị đánh.

Tôi hoảng sợ ngây người, nhưng trước mắt tất cả đều là hỏa khí, cũng không còn cảm thấy đau. Mạnh Đình gạt tay tôi đang ôm má xuống, đột ngột cứng rắn kéo ngược ra sau, dùng cà vạt trói hai tay tôi lại ở sau lưng.

Tôi mê man ngã xuống, cảm thấy hần thô bạo kéo quần tôi, nhiệt lửa bùng bùng để trước hậu đình, tôi không kịp hoàn hồn cắn răng, liền đã bị tiến vào thật sâu. Tê liệt đau đớn làm cả người tôi mềm nhũn, thật đau đớn... Mạnh Đình quả thật, đã không còn thương tôi.

Đau như thế, rất đau. Hai tay Mạnh Đình giữ chặt tôi, hung hăng chuyển động, tựa như ngọn lửa được đốt cháy, thiêu đốt trừng phạt tôi. Hần tiến vào thật sâu, xuyên thấu, không gì ngăn lại được.

Trước đây Mạnh Đình thích sở hữu, hần thích toàn thân tôi thu người lại, để hần ôm vào, sau đó từ từ hành hạ. Hần vui vẻ cắn lỗ tai tôi, cắn mạnh một cái, để cho tôi lập tức thét chói tai. Hần thích nơi đó, mặc hần lấy tay đùa bỡn, “Thật đẹp, Nhân Nhân, ở đây không bẩn chút nào.” Cố ý nói như vậy, sau đó nhìn tôi đỏ mặt mà cười to.

Nhưng bây giờ, chỉ có Mạnh Đình thô bạo. Phân thân hần như thanh sắt nóng đỏ, một cái lại một cái đâm tôi trong bóng tối. “Đau... Mạnh Đình... đau quá...đau quá...” Tôi thấp giọng khóc thút thít, nằm ở sô pha không nhận được ho khan.

Mạnh Đình như có như không cảm nhận được tôi chảy máu, nhưng không nghe tiếng cầu khẩn của tôi mà vẫn giữ chặt tôi, bộ dạng vô tình, không ngừng thỏa mãn ham muốn của mình bên trong cơ thể tôi.

Tôi khóc bên dưới hần, tránh đi, đè xuống nỗi đau mà kéo quần lên, hai chân không biết vì đau đớn hay sợ hãi, vẫn run rẩy không thôi.

Mạnh Đình lật người ngủ thật say, mi mắt vẫn nhắm lại chặt chẽ.

Tôi lặng lẽ lau nước mắt, dọn dẹp thủy tinh vỡ trên sàn, cắn răng đứng lên, lại thấy Thư Dương khoanh tay dựa ở cửa, trên gương mặt là khinh bỉ cùng tức tối.

Tôi một thân đều là mồ hôi lạnh, bị cậu ta nhìn liền cúi đầu, nhất thời sợ hãi vô cùng: “Xin thứ lỗi...”

Thư Dương đi tới, giơ tay đánh một bạt tai vào mặt tôi. Tôi ngã xuống đất, đau đến muốn ngất đi, còn bị mảnh thủy tinh cắt phải người.

“Cút!” Thư Dương thấp giọng rống giận.

Tôi cố gắng đứng dậy, dùng chút ý thức cuối cùng tìm đường rời khỏi phòng khách, đẩy lồng một mảnh tuyệt vọng. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

(Quá khứ)

Mạnh Đình ôm chặt tôi cả đêm.

Tay bị trói bằng khoá kim loại, cắt vào da thịt, lạnh lẽo, đau đớn đến tận xương.

Một nửa người đều tê dại, tôi muốn lật người, cánh tay Mạnh Đình liền thu lại, ôm tôi chặt hơn. Ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt đen nhánh, hần cười tủm tỉm “Ôm Nhân Nhân ngủ cảm giác thật thoải mái.” Hần hôn hôn chóp mũi tôi.

“Nhân Nhân nấu bữa sáng đi? Tôi muốn trứng chiên bầy phần, bánh mì sandwich, thịt xông khói cùng sữa tươi lạnh, thật là đói bụng.” Nói xong hắn liền rời khỏi tôi, duỗi thân rất thoải mái.

Tôi không thể làm gì khác hơn ngoài gật đầu, cố gắng hết sức mới ngồi dậy được trên giường, cả người đều đau. “Mạnh... Mạnh Đình... có thể giúp tôi mở khoá được không?”

Mạnh Đình nhìn dáng vẻ tôi bối rối, lấy chìa khoá dưới gối ra, nụ cười xấu xa, dùng răng cắn cắn tai tôi, “Gọi tôi là chủ nhân, tôi liền mở cho cậu.”

Thanh âm ái muội và cứng chiều làm tôi đỏ mặt, hoảng hốt lắc đầu, vừa tránh né môi hắn, không kịp ứng phó liền té xuống đất.

Người kia còn cười giống ác ma, “Nhân Nhân dễ thương quá, còn quỳ như vậy, thật ngoan.” Hắn ngồi trên mép giường nâng mặt tôi lên, nhìn với ánh mắt không thể kháng cự, cơ hồ dán trên mũi của tôi, nói. “Gọi, gọi tôi là chủ nhân, Nhân Nhân.”

Tôi quỳ gối giữa hai chân hắn, đỏ mặt, hắn giữ chặt tôi, làm tôi không có cách nào lắc đầu.

“Không gọi sao...” Mạnh Đình uy hiếp giữ mặt tôi, nâng hai chân tôi lên cao, tôi liều chết tránh đi, nhưng vẫn bị hắn ép chặt.

Hơi thở nam tính bá đạo đáng sợ xâm nhập vào chóp mũi, sức lực của hắn rất mạnh mẽ, tôi cơ hồ hít thở không thông.

Hắn thả tôi ra. “Muốn gọi không, Nhân Nhân?” Tay của hắn cứng rắn hữu lực, bắt giữ sau cổ tôi, gáy bị hắn nắm đến đau, khiến tôi cơ hồ bật khóc.

Tôi có chút do dự, hắn liền một lần nữa ép xuống. “Không muốn.” Tôi cơ hồ khóc ra.

“Chủ, chủ nhân...” Cảm giác khuất nhục khiến dạ dày tôi co quắp đến đau.

Mạnh Đình cũng không chịu bỏ qua cho tôi, cằm của tôi bị bóp thật đau. “Mở hai mắt ra, Nhân Nhân, nhìn tôi, gọi thêm một lần nữa là tốt rồi.”

Tôi rơi lệ, khóc thút thít kêu: “Chủ nhân...” Nhìn mặt hắn, vì sao muốn làm như vậy với tôi?

Hắn cực kỳ hài lòng ôm tôi một cái, cuối cùng cũng chịu mở khoá tay.

Tôi ngỡ ngàng đứng lên, hai cánh tay đều tê dại, khó khăn lắm mới nhấc lên được. Tôi cũng không dám nói gì, chạy trốn đến phòng tắm, nhưng đến vòi nước cũng mở không nổi.

Thấy Mạnh Đình tiến đến, tôi hoảng sợ lùi hai bước: “Tay của tôi, đã tê rần.”

Hắn kéo tay tôi đang giấu ở sau lưng, dùng sức xoa nắn giữa các kẽ tay, như có ngàn vạn cây kim đâm vào. “Đau... Mạnh Đình...” Hắn vẫn nhấn tằm, tôi lại không dám đem hai tay rút về.

Tôi nấu bữa sáng cho Mạnh Đình, lại không ăn được cái gì. Đói đã lâu, ngược lại ăn không vào.

Mạnh Đình đưa tôi đến cổng trường, lại cho tôi ba trương chỉ tệ (đại loại là một khoản tiền). “Nhân Nhân không có chỗ nào đi nữa phải không, buổi tối ở đây chờ tôi.” Cũng không chờ tôi trả lời, hắn liền đạp ga rời đi.

Bên cạnh đều là giáo viên và bạn học, tôi xoay người đi về hướng ngược lại, ném túi xách còn ướt vào thùng rác bên đường. “Vĩnh biệt...”

Tôi không thể nào trở lại trường học, muốn tìm một công việc nuôi sống mình. Làm bán thời gian ở tiệm thức ăn nhanh, tiền lương quá thấp, không thể nào sống nổi. Nhưng mà, muốn tìm một công việc, đi đâu để tìm, tôi thật không biết.

Từ buổi sáng đi dạo đến tối, thấy một cửa hàng để bảng hiệu tuyển người làm, tôi liền vào hỏi. Nhưng mà không ai chịu chứa chấp một học sinh trung học cấp hai lang thang như tôi.

Cuối cùng, thấy một quán rượu tuyển người, tôi lấy hết dũng khí đẩy cửa.

Bóng tối âm thầm cùng thanh âm ồn ào khiến tôi giật mình, có người ở cửa hỏi tôi: “Người bạn nhỏ, cậu muốn uống rượu ư?”

Tôi lắc đầu. “Tôi... tôi đến xin việc.”

Người nọ mỉm cười nhả một hơi thuốc, lấy tay nâng cằm tôi,捏o mắt nhìn xuống: “Cậu bao nhiêu tuổi? Chúng tôi ở đây không tuyển con nít.”

“Tôi mười bảy tuổi.” Tôi ngây ngốc đáp, quên cả việc tránh cái tay không an phận của hắn.

“Em trai ngoan, thật đẹp.” Hắn đặt tay lên vai tôi, đẩy tôi đến trước mặt một người đàn ông khác.

Người đó mở đèn quầy bar, nhìn, đưa tay vén tóc trên trán tôi, vừa hỏi tôi: “Cậu muốn làm cái gì?”

“Phục vụ bàn, tôi có thể không?”

Hắn chợt chú ý cái gì, kéo cổ tay tôi qua xem, trên cổ tay bị kéo mạnh để lại dấu, ngẩng đầu nói với tôi: “Làm phục vụ thì thật đáng tiếc đi, cùng tôi đến đây.”

Tôi bị đưa vào một gian phòng bên trong, bất an đứng giữa phòng, đồng phục đã nhăn nheo, dáng vẻ nhất định là cực kỳ xấu hổ. Đại khái đợi mười phút đồng hồ, một vài người đàn ông tiến vào, ánh sáng mờ tối, nhưng cả đám người đều mang kính râm.

Chẳng qua là hỏi tôi một số vấn đề đơn giản, trong đó một người đi đến bên cạnh tôi. “Nếu như cậu nguyện ý, sẽ kiếm được rất nhiều tiền.”

“Muốn tôi làm gì, tôi... có thể sao?” Tôi có chút mê hoặc.

“Đóng phim,— loại phim giữa đàn ông với đàn ông, rất đơn giản. Với điều kiện của cậu, tôi đảm bảo cậu sẽ nhanh chóng nổi tiếng.” Khoẻ miệng người đàn ông mang ý cười, nhưng tôi lại không biết hắn đang dụ tôi, không biết ẩn bên dưới là một tầng âm mưu.

Tôi biết mình cũng không khác gì con thú nhỏ lạc đường, một thân một mình. Cũng chẳng có gì gọi là nguy hiểm nữa.

Né được Mạnh Đình, vẫn còn có Đỗ Cơ cùng Trần Minh Viễn.

Ngày mai, tôi còn không biết buổi sáng ngày mai sẽ ở đâu.

Rất nhiều tiền, tôi cũng không biết đó là bao nhiêu.

Chỉ cần một chút là tốt rồi.

Tôi liền gật đầu.

Hắn tựa hồ không nghĩ tôi sẽ đồng ý dễ dàng, ngăn người: “Không muốn xem xét lại ư?” Đưa cho tôi một hợp đồng, tôi xem cái hiểu cái không, hắn đặt bút vào tay tôi: “Ký hợp đồng, chúng tôi sẽ lập tức trả một phần thù lao cho cậu.”

Tôi mờ mịt cầm bút, nhưng ký không ra mực. Người nọ đang nín thở chờ tôi ký, liền vừa xấu hổ vừa thúc giục người đi tìm bút. “Vây, chờ thêm một chút nữa cũng không sao. Trước hết cần nhìn lại một chút điều kiện thân thể cậu. Nếu như không có vấn đề gì, một tuần nữa liền có thể quay.”

Bởi vì biết sau khi ký hợp đồng kết quả sẽ ra sao, tôi liền chết lặng mặc hắn nắm lấy, nằm ở trên bàn, quần bị cởi ra. Cảm giác xa lạ từ ngón tay hắn truyền đến, cực kỳ vũ nhục ở giữa hai chân trần truồng, nơi đó lộ ra bên dưới ánh đèn huỳnh quang.

“Đúng rồi, thấp người xuống một chút.”

“Tốt, là góc độ này.”

“Đẹp lắm, có đem máy quay không?”

Cũng không phải lần đầu tiên, Mạnh Đình cũng từng làm loại chuyện như vậy, thân thể tôi, đã sớm không còn gì quý trọng rồi. Tôi an ủi bản thân mình.

Mạnh Đình, một khắc nhớ tới cái tên này, tôi chợt có cảm giác rung động muốn rơi lệ.

Lời editor: Nhân Nhân em nghĩ gì mà đồng ý làm việc này hả () Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

(Hiện tại)

Có người đang khóc, đang trốn, chân bị xích, mặt đường thật cao thật thấp, trên sàn đầy mảnh thủy tinh. Tôi rất đau rất đau, nhưng vẫn không tìm thấy máu.

Người đang khóc, có phải là tôi không?

Bốn bề đều là vách tường, mù mịt giống nhau, lấy tay sờ sờ, nơi nào cũng là vách tường, đều là tường, lại rất lạnh lẽo.

Tôi liệu chết muốn tỉnh lại, nhưng không thể mở mắt nổi, giấc mộng cứ một mực tiếp tục, một mực thật đáng sợ thật khó khăn. Ác mộng dài như vậy, tôi dường như đã mơ cả một đời.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, có người dùng lực kéo tôi. Thân thể tôi rời khỏi giường, cùng với chân ngã xuống đất.

“Mạnh Đình...” Tôi nghe thanh âm mình khàn khàn, thì ra đã không còn là mộng.

Phía ngoài ánh sáng chói mắt, tôi mơ hồ hiểu được đây là ban ngày. Đêm qua... đêm qua... lòng tôi chợt nhói đau.

Mạnh Đình bóp cổ tay tôi cơ hồ muốn gãy, kéo lê tôi lao xuống tận cầu thang. Tôi đưa tay giữ tay hắn, muốn hắn nhẹ nhàng một chút, lại không phát ra âm thanh nào. Bước chân như giẫm trên bông mềm, tôi ngã nhào, là bị hắn đẩy tới trước.

Cũng chân trần, Mạnh Đình đẩy tôi ra ngoài cửa. Cửa mở ra, đóng lại, lại mở ra hai cái.

Trước mắt đều bấp bênh, sương mù trắng xoá, tôi đưa tay vịn một cây đại thụ, cúi người ho khan không ngừng lại được.

Choáng váng nhìn thấy lòng bàn tay đỏ hồng, nhiệt bỏng, đáy lòng tuyệt vọng, trống rỗng.

Lại có người kéo tôi, tôi vô cùng sợ hãi ngẩng đầu, là Thư. Cậu ta cũng không thèm nhìn tôi, lạnh lùng không một lời liền kéo tôi đi.

Tôi muốn nói không muốn, bỏ qua cho tôi đi, tôi đi không nổi... nhưng tôi vẫn một mực ho khan, không tránh thoát được tay của cậu ta.

Cuối cùng ngã ở ngưỡng cửa, không bò dậy nổi, tôi chỉ có khí lực lấy tay đè lại ho khan, lòng bàn tay dính ướt.

Thư thả tay của tôi ra, một mình bước vào cửa.

Trong phòng là một mảnh hỗn độn, đồ đạc bị đập vỡ. Mạnh Đình ngồi ở sofa hút thuốc, bàn cà phê trước mặt cũng bị lật ngửa.

Thư lạnh lùng nói: “Người yêu cũ của anh trở về, cảm ơn anh thời gian qua đã chăm sóc tôi. Chúc mừng anh duyên trước tiếp tục, Mạnh Đình.” Liền cúi người kéo vali dưới đất.

Mạnh Đình hít một hơi thuốc, cúi thấp đầu không nói gì.

Thư Dương không chút do dự kéo vali ra khỏi cửa, hắn cuối cùng đặt điều thuốc xuống, chạy theo phía sau ôm lấy Thư.

Thư Dương cứng người, giọng buống bình lạnh lùng: “Buông tay, Mạnh Đình, đừng có dối mình gạt người.”

Hắn không chịu buông tay, ngược lại khấn trương hơn, hai tay càng giữ chặt, tựa hồ cả đời cũng không muốn rời khỏi. Hắn không nói gì, đầy mắt có tia máu. Thư cuối cùng ánh mắt cũng hồng lên, thanh âm đứt quãng: “Tôi một mực cho là anh yêu tôi... Tôi một mực cho là anh quý trọng tôi...” Quay người ôm chầm thân thể phía sau.

Thị giác thính giác chợt rõ ràng, hai người bên cạnh âu yếm, hai đôi giày đối nhau, nóng bỏng như ở nơi không người.

Tôi đưa tay ra, cố gắng chạm vào bề mặt bức hoạ trước mắt. Như cách một tầng thủy tinh, tôi là một đứa trẻ ngoài cửa sổ, trộm nhìn thế giới có thể ngắm nhưng hoàn toàn không thể có được.

Tôi nghe Mạnh Đình nói với Thư: “Muốn anh làm sao em mới tin, Thư, muốn anh làm sao?” Thanh âm trầm thấp, khàn khàn thâm tình.

Mạnh Đình của tôi, cùng Mạnh Đình của Thư, thì ra không phải là một người.

Thư ngẩng đầu, nhìn chằm chằm hắn thật lâu, chợt thả tay, cắn răng nói một câu: “Tôi rất cuộc là người có đôi mắt không chịu nổi một hạt cát. Buông tay, Mạnh Đình, chẳng lẽ anh muốn tôi đi cùng một người khác tranh sủng?” Hai người đối mắt, Thư đoạt lại vali của mình, xoay người rời đi.

Tôi đã nghĩ nên sớm rời khỏi đây, ngay từ trước đêm qua, nên rời khỏi đây. Hai lần ba lần bị hắn đẩy ra khỏi cửa. Tôi ở trước mặt Mạnh Đình, đã sớm không còn tôn nghiêm, nhưng nỗi lòng đã tàn rách không chịu nổi, vẫn cứ đón đau.

Bọn họ nghĩ tôi không biết đau, không hiểu được uất ức, không biết nhục, như một con búp bê gỗ, chỉ biết rơi lệ nhưng sẽ không thương tâm.

Cố gắng đứng dậy, tôi muốn rời khỏi nơi đây.

Mạnh Đình một mực không nhìn tôi, lúc này lại đột nhiên kéo tôi qua, đẩy tới trước mặt Thư. “Thư, nhìn anh, anh căn bản sẽ không vì một món đồ chơi mà để cho em thương tâm nữa.”

Tôi từ từ ngã xuống, phun ra máu, hai tay cũng không che giấu được. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

(Quá khứ)

(Đoạn này là kể về lần đầu tiên Nhân Nhân gặp Mạnh Đình)

Lần đầu tiên gặp, là Mạnh Đình bắt tôi lên xe. Hắn mới mua xe, muốn tìm một mỹ nhân đến chúc mừng. Vì vậy hắn nói, chẳng qua là đùa bỡn tôi.

Bọn họ đi theo tôi thật lâu. Tôi cúi thấp đầu đi bộ, tùy tiện đá một chai nước suối bằng nhựa, từ từ đi. Tôi chỉ nhìn thấy mũi giày, sắp lộ đầu ngón chân. Liền bị bọn họ từ bên lề đường kéo lên xe.

Bọn họ đặt tôi vào xe, đưa tay vào trong đồng phục sờ loạn, tôi hoàn toàn ngơ ngác nói. “Tôi không có tiền.”

Gương mặt Mạnh Đình hết sức anh tuấn, cúi đầu xuống, ở trên môi tôi chạm một cái. “Cậu tên là gì, hả em trai?”

Tôi hoàn toàn bị xúc cảm xa lạ kia mê hoặc, ngoan ngoãn trả lời: “Viên Nhân.”

“Hôn một cái đi.”

Tôi gạt đầu, hắn liền ép môi lên. Hơi thở cường liệt của thiếu niên cùng đầu lưỡi tiến vào, tùy ý trêu chọc, tôi mở miệng, cũng không hiểu phải tránh thế nào, cho đến khi hắn buông tôi ra, cười nói: “Em trai, khi hôn thì phải nhắm mắt lại.”

Lúc này tôi mới lấy tay che môi lại, có điểm không tin, còn có chút mê mang. “Có biết ánh mắt này của cậu hết sức nguy hiểm hay không?” Mạnh Đình nhẹ nhàng gỡ tay tôi, lại hôn lên.

Tôi bắt đầu tránh đi, bởi vì không cách nào hô hấp. Động tác rơi vào mắt Mạnh Đình, đều dễ dàng bị hắn chặn lại. Tôi gấp đến độ sắp khóc, hồ đồ cắn hần một cái.

Mạnh Đình bị đau lùi lại, ánh mắt vẫn vui vẻ: “Cậu lại dám cắn tôi, rất hiếm nha.”

Tôi che miệng mình, sống chết cũng không để cho Đỗ Cơ bên cạnh đụng tới, Đỗ Cơ liền đánh tôi. Mạnh Đình đắc ý ôm chầm tôi, tránh một quyền của Đỗ Cơ. “Nhân Nhân là của tôi.”

Ba thiếu niên nửa say nửa tỉnh, đem tôi đến khu rừng ở ngoại ô, tôi cho là sẽ bị đánh, chỉ biết ôm đầu ngồi trên mặt đất, bị bọn họ giữ lấy, cởi bỏ y phục.

Căn bản không hiểu bọn họ làm cái gì trên người tôi, làm cho tôi đau quá, cũng không dám lớn tiếng khóc.

Mặt đất ẩm ướt, cây cỏ đâm vào trên lưng. Bọn họ cuối cùng cũng thả tôi ra, tôi run run đưa tay sờ phía sau, nơi đó đang chảy máu. Lấy đồng phục nhàu nát che lấy cơ thể, nút áo bị kéo đứt rơi ra, tôi liền vừa khóc, vừa ở bãi cỏ lục tìm.

Mạnh Đình vốn đã trở về xe, nhưng lại quay lại, vỗ vỗ lưng tôi. “Em trai đừng khóc, cậu từ đây đi lên đường chính, liền có thể bắt taxi về nhà.”

Tôi nâng lên mắt dầm lệ, thút thít nhìn hắn, có điểm hoảng sợ. Mạnh Đình đột nhiên mỉm cười giữ mặt tôi, thay tôi lau nước mắt: “Tôi hình như có chút thích cậu rồi, Nhân Nhân.” Nói xong hắn đưa tôi một ít tiền, lại lấy bút ra, viết một dãy số trên cánh tay tôi. “Sẽ rất đau, cầm số tiền này đến tiệm thuốc mua chút thuốc bôi. Nếu có khó khăn, có thể gọi điện tìm tôi.”

Một mình đi tới nửa đêm, mới từ ngoại ô trở về nhà. Tôi đứng ở vòi nước bên lề đường lau sạch nước mắt rồi mới dám vào nhà. Gương mặt mẹ nuôi hết sức khó coi. Hôm nay vốn là phải đi làm ở bãi rửa xe, tôi không thể làm gì khác hơn là đem tiền Mạnh Đình cho tôi ra giao cho bà.

Mà bởi vì hôm nay không đi làm, bãi rửa xe sẽ không thuê tôi nữa. Một tuần sau, tôi kéo thân thể đau đớn đi tìm công việc bán thời gian khác. Rất nhanh đến cuối tuần, tôi một đồng cũng không kiếm được. Tôi đứng ngoài đường một hồi lâu, không dám về nhà.

Gọi đến số Mạnh Đình lưu lại, đầu kia truyền tới thanh âm đàn ông xa lạ, tôi hốt hoảng tắt điện thoại.

Thu lấy dũng khí nửa ngày, tôi hận mình khiếp đảm, cứng rắn gọi lại một lần nữa. “Tôi... tôi là Viên Nhân, tôi muốn hỏi một chuyện, các anh có muốn hay không, muốn tôi làm... làm chuyện ngày đó, tôi không muốn nhiều tiền, ba trăm khối là tốt rồi...”

Tại nhà vệ sinh trong quán bar, Mạnh Đình nói, chỉ cần tôi không khóc, thì có thể đáp ứng.

Tôi cúi người ở bồn rửa tay, cắn môi nhẫn nhịn, không phát ra thanh âm. Nhưng vết rách kia vẫn chưa lành, thật đau quá. Sau khi cả ba người lần lượt làm, tôi đã sẩm mặt dầy lệ.

Tôi nhìn Mạnh Đình nói. “Tôi, tôi thật không phải là cố ý khóc... là nước mắt tự chảy ra...”

Bọn họ cười to. Đỗ Cơ ôm bụng cười cơ hồ không đứng dậy nổi.

Dưới trận cười của bọn họ, tôi thật sự khóc lên. “Nếu không, làm tiếp một lần... có được hay không?” Tôi thút thít, dùng hết sức chùi sạch nước mắt. “Lần này tôi... bảo đảm không khóc.”

Mạnh Đình cười nhìn tôi, tựa như có gì rất thú vị. Tôi cố không lý giải ánh mắt hắn, chỉ nhìn hắn cầu xin.

Trần Minh Viễn dựa một bên hút thuốc, nhin cười. “Tốt lắm tốt lắm, không cần chơi nữa.” Đỗ Cơ cười kéo dây quần, từ trong ví rút ra một tập tiền. Dùng tập tiền mới vỗ vỗ trên mặt tôi. “Yên tâm, ba trăm khối rẻ như vậy, lần này cho qua đi.”

Tôi ngập ngừng tiếp lấy tiền, lau sạch nước mắt, cúi chào bọn họ một cái, đề xuống đau đớn, từ từ rời khỏi.

Đó là lúc giao dịch bắt đầu. Sau đó mỗi tuần lễ, Mạnh Đình, Đỗ Cơ cùng Trần Minh Viễn sẽ đến trường tìm tôi. Mỗi lần tôi sẽ nhận được ba trăm khối.

Mẹ nuôi cũng không hỏi tôi, tiền kia ở đâu ra.

Tôi không biết mình đã làm gì sai.

Cố gắng học tập, cố gắng làm việc, cố gắng kiếm tiền, không có ngày nào có thể thư giãn.

Nhưng người nhà vẫn không muốn tôi, Mạnh Đình không chịu bỏ qua cho tôi.

Tôi sợ những sự lạnh lùng như thế.

(Đoạn này lại quay về lúc Nhân Nhân chuẩn bị đóng phim đó đó)

Đang ngây ngốc mờ mịt, phía sau người tôi chợt có đụng chạm khiến tôi giật mình. Tôi nhìn những khuôn mặt xa lạ trước mắt, chợt cố hết sức đẩy bọn họ ra, liều chết bỏ chạy.

Không biết phía sau có bao nhiêu người đang đuổi theo, toà nhà bỏ hoang hành lang quanh co, tràn ngập tiếng bước chân vội vã.

Tôi chạy qua một cánh, rồi lại một cánh cửa, dần dần tôi chỉ còn có thể nghe được âm thanh nhịp tim mình.

Mãi cho đến cuối cầu thang, không có đèn, cũng không có cửa sổ. Tôi mò mẫm đẩy cánh cửa kia ra, cư nhiên lại không mở được. Tôi ôm người ngồi xuống, khê khóc. Cũng không che giấu được nữa, tuyệt vọng như thủy triều, tràn đầy cõi lòng.

Không biết ngồi trong bóng tối bao lâu, thế giới vẫn yên tĩnh như ban đầu. Tôi cuối cùng cũng tìm được một lối ra khác, chạy ra khỏi toà nhà.

Đêm đã khuya, trên đường phố xe cộ tấp nập. Đèn neon ngập tràn có vẻ ấm áp, kỳ thực lại rất lạnh lùng.

Đó quả là một cơn ác mộng dài.

Trong lúc chạy, tôi đánh rơi một chiếc giày. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

(Hiện tại)

Mở mắt ra, là một màu trắng nhợt chói mắt, cùng mùi thuốc khử trùng.

Cổ tay được truyền dịch, nước thuốc rất lạnh, toàn bộ cánh tay đều mất đi nhiệt độ.

Người chung phòng bệnh bên cạnh đại khái đã ngủ say, tiếng ngáy nhẹ nhàng. Bầu trời sáng, tôi không biết là đã mấy giờ.

Bác sĩ đi tới, thấy tôi tỉnh, xoay người đóng cửa lại: “Cảm giác thế nào? Cậu Viên?”

“Rất tốt.” Tôi gật gật đầu, lại phát hiện mình thập phần suy yếu. “Bác sĩ... Tôi không có tiền trả tiền thuốc men.”

Bác sĩ như có điều suy nghĩ, nhìn tôi một lát, bỗng nhiên nói: “Cậu Viên, cậu có cần... báo cảnh sát hay không?” Hắn dừng lại một lúc, tựa như xem xét từ ngữ, “Ý tôi là, vết thương trên cơ thể của cậu vô cùng nghiêm trọng.”

Báo cảnh sát, có lẽ từng cần, nhưng mà hiện tại... Tôi yên lặng lắc đầu.

“Cơ thể của tôi làm sao vậy?”

“Bước đầu chuẩn đoán là dạ dày có vấn đề, cậu có thể sẽ phải phẫu thuật. Đương nhiên, tình huống cụ thể còn phải xem kết quả kiểm tra.”

Thật ra tôi cũng không quan tâm tình trạng cơ thể mình, qua nhiều năm như vậy, chỉ có cố ý huỷ hoại, chưa bao giờ biết trân trọng.

Bác sĩ thấy tôi không nói gì, liền an ủi: “Đừng lo lắng, mau chóng trị liệu là tốt rồi.”

Nhưng mà đến lúc tôi có thể xuống giường, liền làm thủ tục xuất viện. Kết quả kiểm tra cũng không nhìn tới.

Ngày đó Mạnh Đình đưa tôi nhập viện, chi phí cũng trả đầy đủ. Tôi dùng một chút tiền còn lại, xin bác sĩ một số thuốc giảm đau dạ dày.

Ở trong túi áo bệnh viện phát hiện có hai chiếc chìa khoá, đại khái là Mạnh Đình lưu lại cho tôi.

Tay tôi ứ máu còn rải rác lỗ kim châm, chưa bao giờ nhìn kỹ chính mình, thì ra cánh tay, bàn tay lại gầy như vậy. Cổ tay có dấu vết Mạnh Đình lưu lại, đã lâu rồi, còn có vết thuốc lá của Đỗ Cơ.

Tôi kéo cổ tay áo xuống, không dám nhìn nữa.

Đường đi về không xa lắm, tôi cũng không có tiền đi xe.

Cửa nhà khoá chặt chẽ, trong sân đầy tàn lá rụng, thỉnh thoảng lại theo gió thổi bay lên.

Phòng khách vẫn hỗn loạn như trước, như là thời gian đã dừng lại, mắc kẹt trong thời khắc đáng sợ đó. Nhớ tới câu nói kia của Mạnh Đình. Hắn cũng không nói sai, tôi đã sớm biết mình chỉ là con rối, chẳng lẽ tới nông nổi như vậy rồi, tôi còn hy vọng xa vời chính mình biến thành người yêu của người nào đó?

Nhưng mà tâm vẫn đau đớn, như thể đang bị từ từ cửa nát.

Dọn dẹp xong hết thấy, đã là đêm khuya, tôi gọi điện cho Mạnh Đình. “Mạnh Đình, là tôi... Nhân Nhân.”

Mạnh Đình đại khái là ở quán bar, rất ồn ào, nửa ngày mới lên tiếng. “Ừ.”

Sự lãnh đạm của hắn khiến tôi luống cuống, nguyên bản lời muốn nói nhất thời mắc lại trong ngực. “Thực xin lỗi, tôi...”

Mạnh Đình có uống rượu, thanh âm mang theo hơi cồn lạnh khốc, cười lạnh: “Thực xin lỗi? Cậu có tư cách gì nói lời đó?” Liền lập tức tắt điện thoại.

Tôi nắm điện thoại, cứng người một lúc lâu. Thanh âm cắt điện thoại rơi vào trong tai, vô tình như thế, không để cho tôi biện giải.

Hắn chán ghét tôi như vậy... Tôi lạnh đến cứng cả chân. Mạnh Đình cũng từng ôm tôi hôn tôi, trong ba người, chỉ có hắn có thể ngẫu nhiên dịu dàng.

Tôi biết tôi chỉ là món đồ chơi hắn thích thú, thời điểm hôn tôi, trong mắt ngoại trừ trêu đùa, cũng có yêu thích, lại không biết thì ra hắn ghét tôi như vậy.

Tựa hồ mất đi khí lực, tôi liền chết lặng ngồi trên sàn. Một tay nắm chặt tay còn lại, nắm chặt đến bật máu.

Rạng sáng ba bốn giờ, Mạnh Đình bỗng nhiên trở về, một thân mùi rượu cùng gió lạnh. Tôi lo sợ không yên đứng lên, lùi lại mấy bước, muốn gọi hắn, lại kêu không được.

Hắn không nhìn tôi, cũng không để ý tôi, cực nhọc cởi quần áo, không yên ổn liền ngã vào ghế sofa. Trong tay hắn vẫn nắm bình rượu còn một nửa.

Tôi cũng không biết làm sao. Qua một lúc lâu, hắn như ngủ say, chai rượu trong tay cũng nhỏ giọt xuống mặt đất. Tôi không nhịn được đi qua, giúp hắn cởi cà vạt và giày. Thấy cả người hắn, cư nhiên trong bốn ngày lại gầy đi một vòng. Râu trên cằm làm cho đường viền hàm dưới sắc nét hơn. Nhưng tiêu tụy như thế này, Mạnh Đình chưa bao giờ tiêu tụy như vậy.

Mạnh Đình như vậy, không phải là Mạnh Đình bá đạo vô tình lúc ban ngày.

Tôi chạm vào hắn, hắn ngủ say mà vẫn nhú chặt chân mày. Ngón tay vừa mới chạm đến, lại bỗng nhiên bị hắn cầm lấy: “Thư... vì sao không nghe điện thoại của anh.”

Trái tim như ngừng lại, thấy hắn chẳng qua là nói mớ, mới lặng lẽ rút tay về.

Tựa vào cánh cửa ngồi một đêm, một đêm đều nghe Mạnh Đình thì thào tên của Thư.

Sáng sớm, tôi vẫn như bình thường chuẩn bị bữa sáng. Mạnh Đình cũng tỉnh, trầm mặc rửa mặt, tựa hồ nhất quyết đem đau xót tẩy đi, chỉ còn lại lãnh khốc.

Suốt bữa sáng hắn cũng không liếc mắt nhìn tôi một cái, liền ra cửa. Tôi đuổi theo. “Mạnh Đình, có thể cho tôi, địa chỉ của cậu Thư không?”

Hắn liền quay người lại, bóp cổ tôi, bóp đến mức tôi không thở nổi, trong mắt hiện lên ngọn lửa tàn bạo lãnh khốc. “Cậu muốn đi tìm hắn? Cậu cho cậu là ai? Nhân Nhân, cậu cho là cậu đi cầu xin Thư Dương giúp tôi thì tôi sẽ cảm kích cậu, biết ơn cậu?”

Tôi bị hắn làm cho một mực thối lui, lùi đến khi không còn đường lùi nữa. Tôi đối với hắn không phải như vậy, nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

Tôi tìm được địa chỉ của Thư Dương, gọi điện cậu ta không chịu nghe, tôi liền đến trước cửa chờ.

Buổi sáng cậu ta lái xe ra ngoài, chắc là thấy tôi, nhưng cũng không dừng lại. Đến buổi tối mười giờ mới trở về, gặp tôi vẫn đang chờ ở cửa, liền bất đắc dĩ hạ cửa xe xuống.

“Chuyện gì, nói đi.”

Tôi một ngày cũng chưa ăn cái gì, chỉ ở một góc đường uống thuốc giảm đau, mở miệng liền nghe thấy âm thanh mình run rẩy: “Thư, cậu Thư, tôi chỉ nói mấy câu, nói xong liền đi.”

“Nói.” Thư Dương châm một điếu thuốc lá.

Tôi âm thầm hít một hơi. “Kỳ thật... kỳ thật ngày đó, là tôi quyến rũ anh Mạnh... Hắn say, cho nên, cho nên xin cậu hãy tha thứ hắn.”

“Ồ?” Cậu ta dương dương tự đắc nâng mi, rót cuộc nhượng mắt nhìn tôi, trong mắt mang theo khinh miệt. “Nói đi, tiếp tục.”

Lòng tôi đau quá, đau đến mức chân và tay đều run rẩy.

“Cho nên, xin cậu nhất định phải tha thứ cho hắn, hắn đã gầy đi nhiều lắm... Tôi nhất định sẽ rời đi, cho nên, xin cậu nhất định phải quay về.”

Đấu tranh để nói xong chữ cuối cùng, tôi liền xoay người rời đi, sợ chính mình không nhịn được mà bật khóc.

Trên trời nổi tuyết trắng, là trận tuyết đầu đông. Vô thanh vô thức, liền làm ướt mặt của tôi.

Tôi đi qua góc đường, ở nơi không có ai nhìn thấy, dừng bước lại. Đột nhiên hiểu được, vì sao tôi lại đau lòng.

Thì ra tôi đã yêu Mạnh Đình. Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

(Quá khứ)

Đi bộ trên đường phố, cũng không tìm được một nơi để nương tựa.

Người đi đường dần thưa thớt, ánh đèn từ những ngôi nhà cao tầng như vì sao nhấp nháy, màn được kéo lên.

Phía sau có người gọi tên tôi. “Nhân Nhân, cậu thế nào lại không ở trường, hại tôi tìm cậu nửa ngày.”

Tôi biết đó là Mạnh Đình.

“Tôi không đi học.” Hắn chạy xe dọc lề đường. Tôi từ từ trả lời, không quay đầu cũng không muốn chạy, bởi vì đã hết khí lực để chạy.

“Giày cậu đâu? Nhân Nhân?”

“Lên xe đi, Nhân Nhân.”

“Không muốn.” Tôi lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Mạnh Đình phanh xe lại, đuổi kịp phía sau, giữ lấy bả vai tôi, kéo tôi vào vòng tay hắn: “Nhân Nhân sao vậy? Ai bắt nạt cậu?”

Tôi cố gắng tránh vòng tay kia, tay hắn đặt ở thắt lưng tôi, càng tránh càng chặt. Tôi chỉ cao đến cằm hắn, bị hắn ôm ấp, má không khỏi chạm vào vai hắn.

“Đây là em trai tôi.” Mạnh mẽ ôm tôi trên đường phố, Mạnh Đình không quan tâm đến ánh mắt quỷ dị của người đi đường.

Áo của hắn rất mềm.

Hắn nhỏ giọng bên tai tôi. “Cậu muốn sao, Nhân Nhân?”

Hai cánh tay ôm tôi không ngừng khiến tôi run rẩy. Hắn dùng sức ôm tôi khiến tôi không thể trốn tránh, cơ hồ không còn tránh nữa, cũng không còn khí lực để tránh.

Có thể cảm giác được, nhiệt độ bên dưới áo khoác, ấm áp nhưng bá đạo. Ngược lại là tôi đang gắng thu lấy nhiệt độ của hắn.

“Nếu như không đi theo tôi, tôi sẽ hôn cậu ở đây.”

Tôi nâng mắt lên, có điểm mê man nhìn hắn. Hắn như đang uy hiếp, đôi môi tiến lại gần.

Hắn đẩy được tôi lên xe, ánh đèn phía xa sáng chói khắp đường phố.

“Đưa tôi đi đâu?”

“Dù sao Nhân Nhân cũng không có nơi để đi.” Mạnh Đình không nặng không nhẹ nói.

Là một câu lạc bộ, đại khái cũng là địa phương cao cấp, người ra vào đều quần áo kiêu ngạo, duy chỉ có tôi một thân đồng phục học sinh, còn mất một chiếc giày.

Mạnh Đình nắm tay tôi, kéo vào một gian phòng, một tay liền đẩy tôi về phía trước.

Tôi không kịp đề phòng, ngã vào ghế sofa.

Là Đỗ Cơ, cùng Trần Minh Viễn.

Biết tránh không thoát nhưng vẫn cố gắng đứng dậy, bọn họ bắt được tay tôi, vòng đến sau lưng trói lại.

Tôi nhắm chặt mắt, không chạy trốn được thì chỉ có thể chịu đựng. Bọn họ ác ý bóp lấy tay tôi, tôi cắn môi, cố làm mình mất đi cảm giác.

Bọn họ nhìn biểu lộ của tôi, như thấy cái gì buồn cười, liền cười to.

Tôi không dám nháy động ánh mắt, chỉ sợ không cẩn thận khiến lệ trào ra, chọc bọn họ cười nhạo.

Trần Minh Viễn đưa tôi một bình thuốc xổ lạnh. “Đi, ngoan ngoan rửa sạch mình đi.”

Tôi cầm bình thuốc, bị đẩy đến phòng vệ sinh.

Bật vòi nước, tôi từ từ ngồi xổm xuống, lòng bàn tay cầm thuốc như cầm ác mộng vô tận.

Nghe thấy Mạnh Đình ở bên ngoài gõ cửa, gọi tôi. “Nhân Nhân, thế nào? Mau ra đây! Nếu không ra tôi đá cửa!”

Cửa liền bị đá ra, tôi vẫn lộn xộn trong góc, Mạnh Đình đưa tay kéo tôi. “Cậu ngồi một góc ở đây làm gì? Lâu như thế, Nhân Nhân.”

Hắn cho là tôi khóc, trên mặt tôi một giọt lệ cũng không có.

Cố gắng không nhìn tới gương mặt của mình trong gương, cánh tay trói ở sau lưng, nằm trên bồn rửa mặt.

Thời khắc miệng bình thuốc đâm vào cơ thể, dịch cũng chảy vào, vũ nhục và tàn nhẫn. Nhưng bọn họ không chịu buông tay. “Nhân Nhân gần đây thật không ngoan, nên trừng phạt một cái.”

Đau bụng làm tôi vô thức trốn tránh, thân thể ở trên bồn lạnh như băng, tôi phát lạnh cả người. Tôi cắn miệng liều chết chịu đựng cảm giác muốn bài tiết, bị Đỗ Cơ kéo đầu lên đối diện với gương. “Cầu xin chúng tôi, làm ra dáng vẻ cầu xin chúng tôi.”

Tôi siết chặt nắm tay, rồi lại siết chặt nắm tay.

Hắn nhìn vào gương. “Nếu miệng, thì sẽ phải ném hương vị không tốt nha.”

Hắn nâng mặt tôi, khiến tôi nhìn thấy Trần Minh Viễn từ phía sau tiến vào. Nơi kia bị đột ngột khuếch trương đau đớn làm tôi co người lại. Hắn nhanh chóng đẩy vào sâu bên trong huyết khẩu.

Lúc được thả ra, tôi trượt dài xuống đất, bất luận thế nào, tay bị trói ở sau lưng, không cách nào gỡ xuống khiến tôi không chịu nổi. Thân thể không ức chế được run rẩy, trước mặt bọn họ, trên sàn lạnh lẽo mà co rúm người lại, một thân đầy mồ hôi lạnh. Cuối cùng không cách nào nhẫn nại được mà khóc thút thít.

Đỗ Cơ lật người tôi lại, để giày dè lên bụng tôi, đập nhẹ một cái. “Cầu xin tôi, Nhân Nhân, không cầu xin chúng tôi liền để cậu như vậy ở đây.”

“Cầu xin cậu... cầu xin các cậu... bỏ qua cho tôi, cầu xin hãy bỏ qua cho tôi...” Tôi nói không ra hơi, rằng cũng lập cập va vào nhau.

Bị ôm đến bàn bida, bọn họ quyết định thứ tự bằng xúc xắc.

Người cuối cùng là Mạnh Đình. Tôi đã rất đau rất đau, không biết làm sao có thể chịu được một lần xâm nhập nữa.

“Mở tay của tôi đi, Mạnh Đình, cầu xin cậu.”

Mạnh Đình quỳ bên thân thể tôi, nói: “Nhẫn nại một chút, Nhân Nhân, một lát liền có cảm giác.”

Tôi cắn môi, chịu đựng cảm giác va chạm đau lớn. Hắn từ phía sau kéo sợi dây thừng trên cổ tay tôi. Cảm giác đau đớn đó, ngoài tôi ra thì không ai biết được.

“Tôi có thể đi được chưa?”

Sau khi chìm đắm trong cảm giác vui chơi thoải mái, không ai ngó ngang đến tôi nữa.

Tôi mặc quần áo tử tế, cũng vẫn chỉ còn một chiếc giày, từ KTV huyền não đẩy cửa rời đi.

Bóng đêm lạnh lẽo tối đen.

Đèn đường chiếu lên cái bóng của mình. Tôi phải đi, đi tìm chiếc giày còn lại. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

(Hiện tại)

Về đến nhà, xe của Thư Dương đã đậu trong sân.

Tôi sợ run đứng ở cửa, không dám khẳng định có phải do lời nói của mình, làm cậu ta không muốn rời đi nữa hay không.

Chẳng qua lại không nghĩ cậu ta quay lại sớm như vậy.

Đèn hành lang sáng rực, rèm cửa trắng buông xuống, ôm lấy bóng dáng của hai người.

Tôi lặng lẽ đứng ở cửa, lòng có hơi đau.

Không rời được tầm mắt.

Vẫn cho là một chữ “yêu”, tôi cũng có thể có.

Vậy mà khi đã gần chạm vào được, thì lại không thể cảm nhận được nó.

Hai cái bóng trong bóng tối, đã không còn là hình bóng quen thuộc. Hơi thở, ngữ điệu, hân tức tối và vui vẻ, hân thân thiết cùng sức mạnh, hân dịu dàng lại độc ác.

Tình yêu thật buồn cười.

Tôi chỉ có tuyết lạnh, lạnh lẽo thấm sâu.

Hắn bóp cổ tôi, cười lạnh: “Nhìn vào gương đi Nhân Nhân, cậu dựa vào cái gì để yêu?”

Tuyết rơi vương vào quần áo và tóc, chợt cảm thấy lạnh quá.

Nghĩ rằng sáng sớm mai liền rời đi, chỉ cần qua đêm nay, hoặc lúc tuyết ngừng rơi. Chẳng qua cũng có gì khác biệt đâu, đều là lạnh lẽo như nhau. Tôi lặng lẽ đi vào cửa bên, dọn dẹp hành lý đơn giản. Thật ra cũng chỉ có một lọ thuốc mà thôi.

Trong phòng khách, Thư Dương pha cà phê cho Mạnh Đình, khí nóng bốc lên, hắn dựa trên sofa, đắp một chiếc chăn lông nhỏ. Ly cà phê tỏa ra hơi nóng, làm đêm tuyết ngược lại trở nên ấm áp.

Tôi đứng xa một chút, tránh làm phiền thế giới của hai người. “Mạnh tiên sinh, Thư tiên sinh, tôi đi đây. Chìa khoá tôi đặt trên bàn ăn.” Nói xong nhẹ nhàng cúi người chào, tận lực nhẹ bước chân, đi ra khỏi cửa.

“Nhân Nhân, qua đây.” Mạnh Đình gọi tôi lại.

Tôi ngẩn ra, Thư Dương đang ở trong nhà vệ sinh, tôi không thể làm gì khác hơn là đến trước mặt Mạnh Đình.

“Trên tay cậu cầm cái gì?” Không chờ tôi trả lời, túi trong tay đã bị Mạnh Đình đoạt đi, ánh mắt hoài nghi làm tôi đau đớn.

Túi bị lộn ngược, bình thuốc rơi trên bàn cà phê, lăn xuống đất vỡ tan, thuốc cũng rơi rớt khắp sàn nhà.

“Đây là thuốc gì?” Mạnh Đình tựa hồ có chút ngạc nhiên.

“... Thuốc giảm đau. Lúc nằm viện, bác sĩ đưa cho tôi... Xin thứ lỗi, tôi cho rằng thuốc này vẫn còn dùng được, cho nên... cho nên...”

Mạnh Đình không kiên nhẫn cắt ngang lời tôi. “Cậu qua đây.”

Tôi cắn cắn môi, bước gần đến tay hắn. Mạnh Đình lục lọi ở trên người tôi, túi áo đồng phục cũng bị lật lên, xoay người tôi, trước sau đều xem xét một lần.

“Tiền cậu đâu?”

Tôi không nhịn được nước mắt. “Tôi không có tiền.”

Mạnh Đình cứ nhiên hoài nghi tôi. Tiền của hắn sẽ không để lung tung, mà Thư Dương đôi lúc cũng ném một ít tiền lẻ vào ngăn kéo, nhưng tôi chưa từng đụng đến một đồng.

Tiền lương hai tuần lễ, trực tiếp bị trung tâm môi giới nhận lấy như phí hoa hồng, tôi một phần cũng không lấy được.

Thư Dương quay lại, tôi thấp đầu bước lui hai bước. Mạnh Đình cũng thu tay về, ngữ khí lạnh lùng: “Dọn thuốc lại rồi rút đi.”

Tôi cuống quýt cúi người, dọn thuốc và mảnh vỡ trên sàn lại rồi cho vào túi.

Bên ngoài cửa, gió thổi tuyết phủ vào mặt. Nước mắt cũng bị đóng băng.

Đèn đường ảm đạm, giống như hình ảnh một đoàn bóng ma. Trên đường nửa tuyết nửa bùn, nháy mắt giày cũng bị ướt.

Thật là lạnh, nhưng tôi chỉ cần thoát được sự sỉ nhục.

Tất cả mọi thứ đã qua.

Mạnh Đình lạnh lùng, cùng Mạnh Đình ấm áp.

Từ từ đi dọc trên đường, giẫm trên lớp tuyết, ấn xuống một dấu chân thật sâu. Trên đường đi một chiếc xe cũng không có, đèn đường chiếu dài bóng tôi, nhẹ nhẹ in trên tuyết.

Tôi thật sự yêu, thật sự yêu. Tôi cho là lòng mình đã sớm chết đi.

Lúc này, sống hay chết đã không còn phân biệt được nữa.

Tâm cũng chết trước thân.

Tôi đưa tay, tuyết trắng theo gió rơi vào lòng bàn tay, không thành hoa mà lập tức tan biến, chỉ để lại một chút lạnh lẽo.

Bên cạnh con đường, là một con sông tĩnh lặng.

Chân đã tê cứng vì lạnh, tôi dừng lại suy nghĩ, muốn chờ đợi. Nhìn bầu trời đầy tuyết, vô thanh vô thức, gió thổi gió đưa, cuối cùng rơi vào lòng sông.

Trên đường bỗng phát ra tiếng còi xe, tôi theo phản xạ quay đầu. Ở bên lề đường có người mở cửa xe, hướng phía tôi đi đến.

“Nhân Nhân, mau qua đây.”

Tôi không khỏi bước lùi hai bước, là Mạnh Đình.

Hắn vốn bước rất nhanh, thấy tôi lùi lại, liền bước chậm lại, vẫy tay với tôi: “Nhân Nhân, ngoan, qua đây.”

Tôi lắc đầu, chỉ cảm thấy tâm ý hoảng loạn, không biết hay là không muốn chạy trốn, bước chân lùi dần.

Mạnh Đình liền như bình thường mà nổi giận. “Tốt lắm, tôi xem cậu còn dám động một bước.” Hắn chạy thẳng về phía tôi.

Chẳng lẽ muốn bắt tôi trở về? Tôi cười mình si tâm ngớ ngẩn, Mạnh Đình đã từng có một chút ôn nhu, bắt quá chỉ là do tôi tưởng tượng hư ảo.

Hắn càng tới gần, càng tới càng gần, nhưng sẽ như bóng ma chợt biến mất. Tôi hoảng hốt muốn tránh né, chợt thân thể rơi vào một tầng lạnh giá, nguyên lai tôi đã rơi vào dòng sông bên đường.

Dòng sông mùa đông, nước sông chỉ đến thắt lưng, tôi lão đảo vài bước, đứng ở trong nước. Chợt mong rằng mình cũng giống như tuyết mà tan mất, ở trước mắt Mạnh Đình mà biến mất. Hắn đuổi theo xuống sông, bắt được tôi, hung hăng đánh vào mặt tôi.

Thân thể tôi như đã mất đi cảm giác, như không còn tồn tại. Nhưng vẫn cảm thấy được nỗi đau. Đôi môi khô nứt chợt ứa máu.

Mạnh Đình thở dốc, chăm chú nhìn tôi. Tôi nhắm mắt chờ hắn đánh tiếp, nhưng hắn chẳng qua là lấy tay chùi đi vết máu bên khóe miệng. Đôi mắt hắn thâm thúy trong đêm sâu, tuyết rơi mờ mịt, tôi không nhìn được rõ ràng.

Nhẹ nhàng đẩy tay của hắn ra, tôi hướng lòng sông mà đi.

“Bỏ qua cho tôi, Mạnh Đình.” Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

(Quá khứ)

“Đi về nhà đi, em trai.”

Chủ tiệm đi tới vỗ vỗ bả vai của tôi. “Bên ngoài loạn như thế, người nhà cậu nhất định đang tìm cậu khắp nơi, đừng làm họ lo lắng.” Ánh mắt thiện ý làm tôi không nói được gì.

Tôi biết là dù nói cái gì, hần cũng sẽ không tin tưởng.

Không biết là lần thứ mấy ra ngoài tìm việc, phía sau lại có người nói: “Ai, mấy đứa trẻ bây giờ...”

Người nhà... Mẹ nuôi cùng anh trai em gái đến bên kia đại dương, chắc giờ đã bắt đầu cuộc sống mới.

Cũng đã sớm quên tôi.

Đi qua nhà cũ, đã có người khác vào ở, nhìn trên ban công phơi quần áo xa lạ, đa phần đều là sắc hồng.

Tôi không nhìn được bước chân lên cầu thang, mùi ẩm mốc quen thuộc, mùi sơn quen thuộc từ cánh cửa. Cũng đã sống mười năm, mỗi một góc đều quen thuộc như thế.

Tôi lặng lẽ ngồi xuống đối diện cầu thang.

Thật nhớ chiếc giường của mình.

Mềm mại, ấm áp, mùi thơm xà phòng nhàn nhạt, sau mỗi ngày được leo lên giường ôm chần, hít thật sâu một hơi, là chuyện thật hạnh phúc.

Cuối cùng tìm được một công việc ở bãi rửa xe, mặc dù chỉ có thể nhận một nửa tiền lương. Tôi không đủ mười tám tuổi, sức lực cũng không nhiều. Công việc mỗi ngày cũng không phải là quá cực khổ, nếu đi làm trong một tháng, tôi liền có tiền mua một đôi giày mới.

Áo đồng phục trước ngực có in một dòng số, thật dày và ấm áp. Tương lai có như thế nào, cũng đã có cơ hội mà suy ngẫm. Lúc nhàn nhả không có việc tôi liền một mình ngồi ngây ngô, tôi lúc còn trẻ tuổi, hoàn toàn không có hi vọng xa vời.

Đáng tiếc chỉ có một tuần lễ, những ngày vô ưu cũng kết thúc.

Mạnh Đình tìm thấy tôi.

Tôi chỉ cúi đầu, theo đúng trình tự rửa xe cho hần. Mạnh Đình nhận ra tôi. “Nhân Nhân, thế nhưng lại trốn ở đây, tôi tìm cậu đã lâu.”

Tôi tránh hần, lặng lẽ nhặt khăn lên tiếp tục máy móc lau xe, xe sạch sẽ như mới.

Mạnh Đình dùng sức kéo tôi về phía trước. “Nhân Nhân, được bao nhiêu tiền, lại làm công việc bẩn thỉu này.

Tôi lặng lẽ trốn tránh, sức lực Mạnh Đình lớn đến kinh người, xương tựa hồ bị hần bóp vỡ. Ánh mắt của hần càng lúc càng thâm trầm, tôi quay mặt, không nhìn tới.

Hần vặn tay tôi ra sau lưng, tôi đau đến cơ hồ bật khóc, cả người bị hần ôm vào: “Càng lúc càng không ngoan, cậu rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Nhân Nhân, khắp mình đều là mùi hôi thối, thật không thích.”

Cầm cũng bị hần nâng lên, nhẹ nhàng hôn môi tôi: “Thật là nhớ mùi vị của Nhân Nhân. Đêm hôm đó cậu chạy đi đâu? Tôi tìm không được cậu. Cậu hình như đã gầy đi, thật nghèo khổ.”

Tôi nghiêng đầu né tránh nụ hôn của hần. “Thả...thả tôi ra.”

Mạnh Đình vẫn mang bộ dáng trêu đùa. “Sợ cái gì, dù sao Nhân Nhân cũng không làm ở đây nữa.”

“Cái, cái gì?” Tôi kinh ngạc nhìn hần, quên mất cả tránh né.

“Đừng vớ vẩn nữa.” Đỗ Cơ không kiên nhẫn kéo tôi ra khỏi Mạnh Đình, đề tôi vào đuôi xe, cánh tay lạnh và cứng ép lên tôi. Thân thể bị giữ cong người về phía sau, dính bọt xà phòng lạnh ngắt. Tư thế khó khăn đó, như con bướm đang bị ép khô trong sách.

Một chân bị nâng lên ép vào xe, tay của Đỗ Cơ ác ý cọ sát nơi đó, vừa đau vừa xấu hổ, tôi cắn môi nhẫn nại, không dám phát ra thanh âm.

Cuối cùng được thả ra, tôi vô thanh trượt dài xuống đất.

Bọn họ lôi kéo đầu tôi, tôi ngẩng đầu, nước mắt rơi xuống: “Không muốn ở đây... van cầu các cậu.”

“Chỉ cần không phải ở đây, tôi cái gì cũng đáp ứng...”

“Tốt lắm, buổi tối đến biệt thự của Mạnh Đình, ngoan ngoãn nghe lời, nếu không ngày mai chúng tôi lại đến đây.” Đỗ Cơ uy hiếp vỗ vỗ mặt tôi.

Mạnh Đình rút khăn tay ra, một tay bóp cằm tôi, một tay giúp tôi lau nước mắt trên mặt. “Luôn luôn khóc, Nhân Nhân, đừng quên tối nay 9 giờ.” Nói xong liền huýt sáo lái chiếc xe ra khỏi bãi rửa xe.

Tôi bò đứng dậy, dùng tay áo lau đi dấu vết trên mặt. Có đồng nghiệp dẫn một chiếc xe tiến vào, hỏi tôi: “Thế nào rồi, Viên Nhân?”

Tôi lắc đầu, cúi người nhặt khăn lau lên.

Thời gian ăn trưa, đã có người to nhỏ thăm thì:

“Nhìn cậu ta đáng vẻ dễ thương khéo léo, không ngờ lại làm loại chuyện đó...”

“Nam sinh cũng bán thân? Thật không biết xấu hổ.”

“Còn chưa đủ mười tám tuổi.”

Tôi cầm hộp cơm, tránh xa một chút, từ từ nuốt. Mặt trời buổi trưa, rất ấm áp.

Đại khái là Mạnh Đình và Đỗ Cơ cố ý tiết lộ chuyện gì, những người kia bình thường hay cười cười với tôi, giờ cũng không như vậy nữa.

Lúc tan việc, tôi một mình ở phòng tắm thay áo quần.

Thân thể gầy gò, không biết khi nào mới có thể cường tráng như bọn họ.

Một đám đồng nghiệp không quen biết chợt tiến vào, khoá cửa lại, bao quanh tôi. Hiểu được chuyện gì đang phát sinh, tôi yên lặng ôm đầu ngồi xuống.

Không biết là giày của ai đá lên người tôi, bọn họ ghét tôi.

“Khôn ngoan thì cút con mẹ cậu đi! Chúng tôi không muốn làm việc cùng một người không sạch sẽ, không biết có dính bệnh AIDS hay không, đồ mại *** không biết xấu hổ.”

“Đàng ***.” Người cuối cùng rời khỏi nhổ một ngụm nước miếng vào người tôi.

Cửa “bang” đóng lại, bốn phía an tĩnh như lúc đầu, dường như mọi thứ chỉ là một cơn ác mộng.

Qua thật lâu mới có thể đứng dậy.

Đi đến biệt thự của Mạnh Đình, cũng không biết đã là lúc nào.

Giày nhặt được có chút nhỏ, đi không thoải mái, mỗi một bước đều đau. Tôi dứt khoát cởi ra cầm trong tay.

Chân trần đi trên đất cỏ, nguyên lai rất thoải mái.

Chẳng qua là có điểm lạnh.

Thật hi vọng một đường có thể đi mãi, không muốn tối nay, cũng không cần ngày mai. Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

(Hiện tại)

Đừng tra tấn tôi nữa, Mạnh Đình.

Tôi đau quá.

Tôi cúi người xuống, không kịp lấy thuốc ra. Trước mắt tất cả mơ hồ đều là tuyết rơi, lòng sông băng giá, trời đất quay cuồng, tôi đau đến cơ hồ không nhắc nổi đầu.

Bình thuốc trong bàn tay lạnh cứng rơi xuống, rơi vào lòng sông.

Tôi đưa tay, muốn bắt được cái gì để dựa vào, lại bắt được tay Mạnh Đình... Ấm áp mà hữu lực, đối lập với tôi lạnh lẽo mà mỏng manh. Tôi làm sao dám tham lam, nhiệt độ kia không thuộc về tôi, tôi luống cuống, vội vàng buông ra.

Lại bị hấn gắt gao giữ lấy.

Không kịp nói ra lời cầu xin, tôi chỉ nắm tay chờ đợi. Nhưng mà ngay sau đó, thân thể lại rơi vào một nơi ấm áp.

Không phải là lòng sông lạnh cóng. Tôi cứng người, không biết làm sao.

Có lẽ đây là mộng, bỗng nhiên mơ hồ lại bỗng nhiên rõ ràng, Mạnh Đình ôm ấp tôi, sợ tôi chạy mất, gắt gao ôm lấy tôi. Người tôi ướt và lạnh, ở trong vòng tay hấn run rẩy, đáy lòng một mảnh mê man.

Buông tha tôi... Âm thanh của tôi yếu ớt như thế, lạc lõng trong trời tuyết.

“Nhân Nhân, làm sao vậy? Nhân Nhân?”

Đó là, giọng nói của Mạnh Đình.

Như bừng tỉnh khỏi mộng, tôi kích động tránh khỏi ***g ngực của hấn.

Ở trong lòng sông ảm ướt, nghe được thanh âm của mình dường như sắp biến mất. “Đừng... Đừng tới đây, chờ tôi một chút... sẽ không...”

Cong người trong nước, tôi cố gắng dè lại dạ dày đang quặn đau, cũng không phải lần đầu tiên.

Nửa tỉnh nửa mê, tôi lo sợ không tránh được hai tay của Mạnh Đình.

Có lẽ là bởi vì chuyện Thư Dương, tôi không biết mình đã làm sai cái gì, chọc giận hấn. Hấn hô hấp nặng nề, hung hăng nắm người tôi, nhưng không có hành động gì, cũng không thả tôi ra.

Tôi cảm nhận được ánh mắt của hấn, lạnh lùng như thế.

Hấn nhìn tôi giãy dụa vô ích, trên mặt trên tay đều là bùn. Cực kỳ đau đớn, ngay đến một chút rứt rứt cuối cùng cũng mất đi.

Hèn mọn như vậy, tôi cũng đoán được, hấn đang thương hại tôi.

Buồn cười cỡ nào.

Yêu hay không yêu, tôi chửi rửa chính mình, đau đớn như vậy, không rõ dạ dày đau hay lòng đau. Tựa hồ lại thấy hấn ở cùng Thư, hai gương mặt cười nhạt.

Tôi giãy dụa đứng lên. “Thực xin lỗi, cậu Thư sẽ hiểu lắm... tôi...”

Mạnh Đình mặt không thay đổi, giống như một pho tượng, giống như chưa từng nghe được lời của tôi.

Tôi không khỏi lui bước.

“Nhân Nhân.” Hấn bỗng mở miệng nói. “Cậu muốn đi đâu?”

Giọng điệu đậm mạc nhất quán.

“Tôi...”

Phải về trung tâm việc làm sao? Sống hai mươi bảy năm ở thành phố xa lạ này, tôi nên đi đâu?

Tôi mê man ngẩng đầu, mở miệng, lại nói không ra nửa từ.

“...Cầu xin anh buông tha tôi, tôi cam đoan sẽ không, không xuất hiện nữa.”

Ánh mắt Mạnh Đình bỗng trở nên mãnh liệt hung ác, hung hăng nắm bả vai tôi, đột ngột đem tôi đứng thẳng. “Buông tha cậu?! Nếu đã cầu xin tôi buông tha cho cậu, vì cái gì cậu đi rồi lại trở về?!”

Tôi né tránh ánh mắt của hấn. “Đau...không phải tôi cố ý trở về, tôi cũng không biết, là người ở trung tâm an bài... Thực xin lỗi... Buông...”

Sau đó là khoảng trầm mặc, ánh mắt Mạnh Đình băng lạnh, dừng trên người tôi, giống như xông vào xương tuỷ mà đóng băng tôi.

Hắn thả tay ra.

Tôi xoay người, trước mặt là một mảnh đêm trắng xoá, vô tận.

Ở trung tâm bệnh nặng một hồi.

Ông chủ chế nhạo cùng đồng nghiệp lạnh lùng, tôi cũng không khó chịu.

Khó chịu chẳng qua là trong lòng.

Một mình nằm trên giường ở ký túc xá, trời sáng, đêm đen, mộng rồi lại tỉnh, như thiếu như đốt. Mỗi đêm đều cho rằng bản thân đã bị đốt thành tro bụi.

Nhưng mà sáng sớm kế tiếp vẫn phải tỉnh dậy.

May mà không cần tôi đi cầu xin, số tiền thuốc men kia đã được thanh toán, ông chủ cũng sẽ không đuổi tôi đi. Sau hai tuần lễ, thân thể còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, tôi liền đi đến nơi làm việc mới.

Trời vào đông trong trẻo nhưng lạnh lẽo vô sắc, những chuyện cũ trước kia, cũng sẽ không còn dây dưa nữa.
Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

(Quá khứ)

Ngôi nhà trong màn đêm đen kịt, hiện lên như một bóng ma.

Tôi ở trước cửa thềm hít một hơi, mang giày vào, ấn chuông cửa.

Mạnh Đình mở cửa. “Nhân Nhân tại sao lại trễ như thế?”

Đỗ Cơ cùng Trần Minh Viễn ngồi ở xa, tôi theo bản năng ôm chặt lấy tay mình, cúi đầu cho hắn đẩy vào đại sảnh.

Đỗ Cơ nâng mặt của tôi: “Muộn một giờ, Nhân Nhân, cậu nói phải làm sao bây giờ?”

Tôi không né tránh, cũng không lên tiếng.

“A Cơ, đừng dọa cậu ta. Nếu không chúng ta cũng bị muộn.” Trần Minh Viễn nói xen vào, đem áo khoác của Đỗ Cơ tiến lại.

“Nhân Nhân làm sao bây giờ?” Mạnh Đình cũng mặc áo khoác lên người, đoạt tôi từ tay Đỗ Cơ.

“Ngoan, tới giúp tôi gài nút.”

Tay của tôi có chút cứng, ngây ngốc giúp hắn cài nút áo.

Một tay hắn cầm thuốc lá, một tay khoát lên vai tôi, nhìn tôi rất nghiêm túc. Tim tôi cũng đập mạnh hơn.

Hắn nâng cằm của tôi lên, miệng mang theo khói thuốc hôn tôi.

“Nhân Nhân... dường như có bệnh sợ bị giam giữ nha.”

“Bệnh sợ bị giam giữ là gì vậy?” Đỗ Cơ một bên tò mò hỏi.

Mạnh Đình từ từ đẩy tôi vào phòng tắm, một tay mở cửa.

Tôi nói không ra tiếng, chỉ biết giữ tay ở cánh cửa, cắn chặt môi.

Hắn tàn nhẫn đẩy ngón tay của tôi, cười đẩy tôi đi vào, vỗ vỗ mặt tôi rồi đóng cửa lại.

Tôi dựa vào cánh cửa ngồi xuống, ôm lấy chính mình, không cho mình phát ra âm thanh. Đèn cũng lập tức tắt, chỉ có quạt thông gió trên tường, để lộ một chút quang ảnh trong đêm tối.

Phòng tắm nhỏ không có cửa sổ, nước nhỏ giọt từ vòi nước tí tách phát ra thanh âm, càng lúc càng nặng nề.

Tôi cảm thấy chính mình dần dần không còn hơi thở.

Cánh cửa rốt cục mở ra, hần tìm được tôi ngồi trong một góc, gọi tôi: “Nhân Nhân?”

Hần tiến lại đỡ tôi. “Nhân Nhân, như thế nào rồi? Đừng có làm tôi sợ, nói chuyện đi Nhân Nhân?”

Không ngừng kêu tên của tôi. Nhưng mà xa xôi như vậy, tôi không xác định được, là từ thế giới nào.

Chỉ là lạnh lẽo. Thân thể đã đông cứng, như chìm trong băng tuyết.

“Thực xin lỗi, Nhân Nhân, tôi không biết cậu sợ như vậy... Tôi nghĩ rất nhanh sẽ trở về, ai biết bị mấy tên đáng ghét kia chuốc say, tỉnh lại đã là chiều hôm sau...”

“Tôi vừa tỉnh liền cấp tốc trở về... Nhân Nhân, ngoan, hé miệng ra, răng nanh không cần cắn chặt như vậy...”

“Tốt lắm Nhân Nhân, muốn tôi đưa cậu đi bệnh viện không, cậu vẫn cứ run rẩy, toàn thân đều lạnh quá.”

Hần dùng chăn bọc tôi lại, gắt gao ôm lấy tôi vào trong ngực, một lần lại một lần hôn mặt tôi, bỏ đôi tay lạnh lẽo của tôi vào trong áo lông của hắn, gắt gao bao lấy tôi đang run rẩy.

“Đừng sợ, Nhân Nhân, tôi không bao giờ... nhốt cậu nữa... tôi chỉ là đùa một chút mà thôi. Nhân Nhân, tôi rất thích cậu.”

Một buổi chiều như vậy.

Hần cuối cùng mở được miệng của tôi, dùng khăn mặt xoa nhẹ bên khớp hàm, miệng mang nước ấm một chút lại một chút truyền cho tôi.

Tôi dường như từ trong hầm băng chậm rãi ấm lên, dần dần tìm lại được tri giác.

“Nhân Nhân, cậu làm tôi sợ.”

Tôi nhìn hắn, nam nhân ngỗ ngược bất hảo, hắn tùy tâm sở dục, lãnh khốc cùng với dịu dàng, khiến tôi không biết làm sao.

“Muốn khóc thì khóc đi, liền lớn tiếng khóc đi, Nhân Nhân.”

Tôi lắc đầu, nhưng nước mắt lại không ngừng oà ra, làm ướt áo của hắn.

Kỳ thật, rất nhiều lần bị anh trai nhốt như vậy. Mỗi lần đều ném vào nơi nào đó, tự sinh tự diệt.

Người nhà tựa hồ cũng quen phản ứng của tôi, mẹ nuôi luôn mắng tôi. “Lại động kinh, bắt nhốt một chút liền động kinh, thật sự là một đứa đáng ghét.”

Tôi cũng đã quen, có thể thở bình thường liền đứng lên. Cũng không dám khóc, khóc lại càng bị mắng.

Nhưng mặc dù là thói quen, không phải cũng sẽ không đau.

Tôi tránh khỏi ôm ấp của Mạnh Đình, đi đến góc sofa.

“Còn giận tôi sao, Nhân Nhân?” Mạnh Đình cũng tiến lại, dùng chăn bọc quanh tôi.

Thanh âm của hắn dịu dàng, làm tôi không đành lòng bỏ mặc.

Tuy rằng kiên trì không nhìn ánh mắt chăm chú của hắn, vẫn là rất nhẹ, lắc đầu.

Mạnh Đình trở về bộ dáng vui vẻ, vốn cố kỵ phản ứng của tôi, nên không dám quá thân cận, lúc này lại yên tâm thoải mái đem tôi ôm vào trong ngực, làm tôi đau, cũng không tự giác. “Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, Nhân Nhân khẳng định đói bụng lắm.”

Lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên vào quán ăn cơm. Trong một phòng ăn nhỏ, bàn gỗ rất thấp, ngồi trên một tấm thảm trải trên sàn, có rất nhiều món ăn lạ.

Mạnh Đình nói là thức ăn Nhật Bản. Tôi vẫn cúi đầu không nói lời nào, yên lặng nuốt, cũng không nói là ăn ngon hay khó ăn.

Mạnh Đình đóng cửa lại, dựa vào bên cạnh tôi. “Bộ dáng này của Nhân Nhân rất đáng yêu, thật sự thích hợp với nơi này.”

Tay hắn lăm lăm tôi. “Có thích ăn hay không?”

Hắn gấp một miếng sushi rong biển vào miệng, tiến lại gần, tôi nửa thân mình bị hắn nắm lấy, đành phải mở miệng ra cho hắn thực hiện được.

Hắn đem sushi đẩy vào, đầu lưỡi cũng theo vào quét một vòng.

Tôi chặt vật xấu hổ, muốn đem thứ trong miệng nhổ ra, lại bị hắn nhấn miệng, giữ đầu, đành phải nuốt xuống.

Ngồi trên thảm ho nửa ngày, lại bị hắn nhân cơ hội đổ vào miệng tôi nửa ly rượu sake, vừa cay vừa đắng.

Hắn lại tựa gần vào, tôi liền không khỏi lùi lại né tránh.

“Sẽ không như vậy liền tức giận chứ? Đừng không có tự nhiên như vậy, Nhân Nhân.” Hắn kéo tôi lại. “Nếu không đến, tôi sẽ tức giận đó.”

Tôi có chút sợ hãi không dám trốn, hắn lại kéo tôi qua, trực tiếp đem tôi đè xuống thảm. Giữ hay tay tôi đang giãy dụa, cúi đầu hôn xuống.

Nụ hôn cần quét hung tợn, thẳng đến khi tôi không thể chịu đựng được, lần thứ hai bắt đầu giãy dụa, hắn mới ngừng đầu, thở hổn hển: “Rất thích Nhân Nhân bị ép buộc như vậy.”

Tôi thừa dịp hắn thất thần, lặng lẽ từ khe hở giữa cánh tay chui ra, lui đến góc tường.

Hắn một mình ngồi dậy, châm chén rượu, im lặng mà uống.

“Có phải Nhân Nhân đặc biệt hận tôi hay không?” Hắn nuốt một chén rượu, bỗng nhiên quay đầu hỏi tôi.

Tôi lùi ở góc tường, nhất thời không biết trả lời hắn ra sao.

“Van cầu các cậu buông tha cho tôi...” Nói ra lời cầu xin như vậy, nước mắt cũng bắt tri bắt giác không nhịn được liền mạnh mẽ òa ra.

“... Số tiền lúc trước, tôi sẽ dần dần trả lại cho các người... Đừng có tới tìm tôi nữa... Tôi thật sự... Một mối quá...”

Vẫn nhịn không được lại cầu xin hắn, nhưng tôi cũng không ôm bất cứ hi vọng nào, nói xong lời cuối cùng, thanh âm đã thấp đến không thể thấp hơn.

Mạnh Đình quả nhiên hung tợn bắt lấy người tôi, con mắt đỏ lên, một mùi rượu xông vào mũi.

“Đừng đánh tôi... Mạnh Đình, anh say..”

Hắn vẫn đang phát cuồng như trong tâm trí của tôi, hung hăng đánh tôi một cái.

Tôi khóc thút thít, vừa kinh vừa sợ, trên mặt bị đánh, hoa mắt ù tai té trên thảm.

Tuyệt vọng cúi đầu khóc. Rốt cuộc không thể lại lừa dối chính mình, cảm giác vô lực khi đối mặt với thế giới này.

Mạnh Đình, cùng với thế giới này, không thể tránh né, không thể kháng cự, tôi không biết phải ẩn thân ở nơi nào, mới có thể không bị tổn thương.

Mạnh Đình nâng tay lên lần thứ hai, lại ngừng giữa không trung, chưa rơi xuống. Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

(Hiện tại)

Cuộc sống an tĩnh như vậy, mới chính là hạnh phúc đi.

Ông chủ mới họ Lục, có được một khu nhà cao cấp, cùng quan hệ gia tộc phức tạp, tôi mỗi ngày ở nơi làm việc mới bận rộn đến không thể ngừng tay.

Đồng nghiệp A Tĩnh hỏi tôi: “A Nhân sao cả ngày làm việc cũng không nói gì?”

Tôi chỉ cười cười.

Lúc ăn cơm trưa nghe bọn họ nói chuyện phiếm cười đùa, bộ dáng cực kỳ vui vẻ. Tôi chỉ là không biết nói xen vào như thế nào.

Không ai gọi tôi là Nhân Nhân, Nhân Nhân. Người kia, chỉ tồn tại an bình trong giấc mộng.

Ngày chậm rãi trôi qua, bất quá chỉ mới hai tháng mà thôi.

Lục tứ thiếu gia mỗi năm đều tổ chức tiệc sinh nhật một lần, phô trương đa dạng. Nhân viên bị điều động qua giúp đỡ, mỗi người chắc chắn sẽ có thêm trợ cấp, nhưng vẫn không có ai chịu đi.

Trong tổ vài người cười hì hì liền đem tôi đẩy lên phía trước. “A Nhân có năng lực lại biết nghe lời, rất thích hợp.”

Tôi nghĩ làm nhiều làm ít cũng không sao cả, huống hồ còn có thêm trợ cấp, cũng có thể dùng trả nợ, bởi vậy liền không chối từ. A Tĩnh lặng lẽ nói với tôi: “Những người đó chính mình không muốn đi mới đẩy cậu đi, bọn họ khi dễ cậu đó A Nhân.”

Bất quá là nhiều việc hơn một chút. tôi cũng có thói quen ngủ muộn, một cực kỳ, liền rất nhanh đi vào giấc ngủ, ngay cả mộng cũng không.

Trải qua hai tuần chuẩn bị, tiệc sinh nhật ngày đó bắt đầu sau sáu giờ buổi chiều – lúc Lục tứ thiếu gia được sinh ra, ước chừng phải liên tục kéo dài đến đêm khuya.

Bánh ngọt sinh nhật thật lớn và xa xỉ, rượu sâm panh phun bọt màu hồng, thiếu gia tuổi trẻ tương lai rộng mở khuôn mặt tươi cười.

Tôi đã hai ngày hai đêm bận rộn không thể nghỉ ngơi, lúc này ở trong đám người cuồng hoan đi rót rượu, đầu hơi hơi có chút đau.

Châm rượu, khách nhân trước mặt vẫn chưa có tránh ra. Tôi ngẩng đầu, cho là mình làm sai cái gì, lại nhìn thấy ánh mắt kia, mang theo hoài nghi cùng cảm xúc tôi không giải thích được, nhìn chăm chú vào tôi.

“Mạnh, Mạnh Đình...” Tôi không khỏi rất nhanh mang bình rượu lùi về sau hai bước.

Ánh mắt của hắn dần dần chuyển thành băng lạnh như trước, hờ hững liếc tôi một cái, liền trầm mặc quay đi.

Tôi cứng người tại chỗ, hoảng hốt như cảnh trong mơ hiện lên trước mắt, tim đập loạn thành một đoàn.

Cách đó không xa, tôi thấy Thư Dương từ trong đám người đi đến bên cạnh Mạnh Đình, Mạnh Đình khoác bả vai Thư Dương, hai người nhìn nhau cười.

Lúc này có người lấy đi bình rượu trong tay tôi, mới phát giác, không biết từ khi nào một đám người say chuênh choáng đã vây quanh bên người. Rất nhiều cánh tay đẩy tôi, đem tôi đẩy lên thảm hồng trên đài nhảy ở bể bơi ngoài trời. Tôi không biết làm sao, đứng ở chỗ cao, mờ mịt nhìn khách phía dưới.

Âm thanh khuếch đại truyền đến, giọng DJ nửa trêu chọc nửa nghiêm túc. “Phục vụ tốt nhất năm của chúng tôi, Viên Nhân tiên sinh nâng chén.”

Âm nhạc hỗn loạn vang lên, tôi cô đơn đứng trên đài, có chút lạnh. Có người đưa qua một ly rượu, ý bảo tôi uống hết, tôi liền bối rối uống một hơi, vừa đắng lại cay, nhin không được ho khan. Dưới đài lại vang lên tiếng vỗ tay cười đùa dứt quãng.

Có người lấy một cái vòng hoa thủ công thô ráp, đội lên đầu tôi.

Tôi quần bách lùi lại, cảm nhận được trong đám người, phóng tới một ánh mắt sắc nhọn.

Liền có người đến cùng tôi cụng ly. Khách tham dự đều liên tiếp hướng tôi nâng ly, khuôn mặt tươi cười trong suốt. Tôi uống không tốt, nhất thời không biết đã uống mấy ly, hai gò má đỏ nóng lên, đầu cũng quay cuồng.

Âm thanh khuếch đại có chút hạ xuống, DJ lấy ly rượu từ tay tôi. “Tiếp theo là phần thú vị nhất đêm nay, hai vị tiểu thư mê người dâng lên cho tiên sinh phong độ đôi môi thơm.”

“Vị thứ nhất, tôn quý xinh đẹp, tiểu thư Maria!”

Không chờ tôi có phản ứng, đã có một nữ nhân mặc đồ đỏ khoa trương, đôi môi đỏ mọng ấn lên mặt tôi, vị mỡ cùng son phấn dày đặc xông vào mũi, là đầu bếp nữ người Philippin. Cô ta cố ý đem son môi vẽ loạn trên mặt tôi, tôi bị cô ôm đến không thở nổi, cố gắng giãy dụa. Lại bị người ở phía sau trêu đùa đẩy tới, khiến đầu bếp nữ mập béo đem lưỡi chen vào miệng tôi.

Ánh sáng trắng từ đèn pha sân khấu chiếu lên người tôi.

Cô ta hung hăng cắn tôi một cái, mới lưu luyến buông ra. Dưới đài đám người vỗ tay thét chói tai, như đang xem kịch vui.

Tôi chặt vật lấy tay lau son dính trên mặt, cơ hồ khóc lớn một hồi.

Bỗng nhiên ồn ào xung quanh đều an tĩnh lại, một đôi tay nhỏ và dài đem tôi nâng dậy, tôi kinh ngạc nhìn trước mắt, một cô gái nhìn thật giống công chúa.

Cô ấy dùng khăn tay thấm dầu thơm nhẹ nhàng lau mặt tôi, cười đến cực kỳ ôn nhu đáng yêu. Tôi hoảng hốt, nửa ngày mới kịp phản ứng, đỏ mặt né tránh. “Cảm ơn, tôi tự mình làm.”

DJ đại khái nói tên của cô ấy.

Cô ấy cười, giống như tiên tử truyện xưa trong sách, thanh âm ôn nhu: “Đừng sợ, nhắm mắt lại.”

Tôi có chút bất an, nhưng vẫn tin tưởng. Nhưng mà tôi đã cảm thấy cô ấy đẩy một cái ở trước ngực tôi, ngay sau đó, tôi liền ở trước mặt người khác xôn xao mà rơi vào bể bơi.

Âm nhạc, tiếng trống, tiếng cười, như đã hẹn trước đó nhất thời oà vang. Tựa như toàn bộ thế giới đều cùng cười vui.

Chỉ có tôi ở trong nước giãy dụa.

Bọn họ cầm rượu sâm panh, đối với tôi cả người ướt đầm mở ra, rượu bọt trắng noãn, như pháo hoa cuồng hoan.

Tôi lạnh đến phát run. Không biết tại sao vẫn cứ run rẩy.

Trước mắt tất cả đều là ánh mắt cười nhạo lạnh lùng của Mạnh Đình.

Hắn cười lạnh. Nhân Nhân, tôi nghĩ cậu rời khỏi tôi, sẽ sống thật tốt thật có thể diện, haha, thì ra là thế. Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

(Quá khứ)

Trên đường từ nhà hàng trở về, Mạnh Đình không nói một lời.

Cũng không nhìn tôi, từ trong phòng ăn liền gắt gao nắm chặt cổ tay tôi, kéo tôi lên xe.

“Nhân Nhân...”

Thấy tôi ngoan ngoãn ở phía sau theo vào phòng, hấn muốn nói lại thôi. Xoay người nhìn tôi một hồi, mới nhẹ nhàng nâng cằm của tôi, chạm tay lên gò má hơi sưng của tôi.

“Đau không?”

Tôi né một chút, không dám lên tiếng.

Mạnh Đình tựa hồ thở dài, có chút sa sút tinh thần ngã người vào sofa. “Nhân Nhân, cậu luôn chọc tôi tức giận.”

“Đem thuốc lá của tôi lại đây, ở túi áo khoác.”

Tôi chần chờ một chút, đến bên giá áo cạnh cửa lấy hộp thuốc lá ra, nhìn nhìn sắc mặt hấn, đành phải ngây ngốc rút ra một điếu đưa đến bên môi hấn.

Tôi bộ dáng vừa vụng về vừa kích động, ngược lại khiến hấn bật cười. Hấn châm thuốc lá, bỗng nhiên kéo tôi ôm vào trong ngực, đem đầu của tôi vùi trong ngực hấn. Tư thế như vậy làm tôi thập phần không được tự nhiên, hấn lại một bên hút thuốc, một bên khẽ vuốt lưng của tôi.

Tôi có ý giãy dụa, vẫn bị hấn giữ nguyên tư thế.

Tay hấn tới tới lui lui, vừa cố chấp vừa nhẹ nhàng, một lần lại một lần vuốt ve.

“Đừng cứng nhắc như vậy, Nhân Nhân.”

Đại sảnh chỉ mở một ngọn đèn trên mặt đất, hấn hôn tai tôi, nhẹ nhàng nói.

Hấn ôm tôi đến phòng tắm, xả nước đầy bồn tắm, liền đến cởi quần áo tôi.

Tôi theo bản năng rất nhanh nắm chặt quần áo mình, hấn chẳng những không tức giận, ngược lại cười cười, hôn lông mi tôi. “Nhân Nhân giống như một con nai nhỏ nha.” Vẫn cởi áo quần tôi.

Phòng tắm lạnh, tôi chân trần dẫm trên sàn ẩm ướt, không khỏi kiêng dè chân, vòng tay ôm lấy chính mình. Trong lòng sợ hãi chuyện gì sẽ phát sinh kế tiếp, lại sợ chính mình làm sao không cẩn thận chọc giận hấn.

“Đây là chuyện gì? Ai khi dễ cậu, Nhân Nhân?” Hấn đột nhiên chú ý người tôi đầy vết xanh tím. Không chỉ có xương sườn, sau thắt lưng, cũng vẫn còn đau đau. Mạnh Đình nhẹ tay ấn đến, tôi liền đau đến co rụt lại.

Hấn đem tôi xem qua một vòng. “Thật đáng thương, bắt quá... Nhân Nhân mang theo vết thương thật mê người.” Hấn ôm lấy tôi, đặt vào trong bồn tắm lớn, chính mình cũng cởi quần áo.

Tôi nhìn tay hấn, ấn đến công tắc đèn.

“Mạnh Đình...” Thanh âm của tôi mang theo kinh hoàng.

Hấn vẫn tắt đèn, chính mình cũng bước vào bồn tắm lớn, ở trong bóng tối đụng đến tôi, kéo vào trong ngực.

“Đừng sợ, Nhân Nhân, có tôi đây.” Hấn ôm lấy tôi vẫn đang lạnh lẽo trong nước ấm. “Kỳ thật không có gì phải sợ, Nhân Nhân, tắt đèn trong phòng tắm, kỳ thật không có gì phải sợ.”

Độ ấm của hấn kề sát, tâm trạng tôi chậm rãi thả lỏng. Trong bóng tối thấy không rõ mặt của hấn, chỉ có thanh âm, thì thào mềm mại, cùng bình thường lãnh khốc trên tức, hoàn toàn là hai người khác nhau. “Không phải sợ, Nhân Nhân... Không phải sợ.”

Tôi bất tri bất giác gối lên vai hấn ngủ. Tất cả mọi thứ, đều giống như một giấc mộng ấm áp không thực.

Thời điểm mở mắt ra, đã là hừng đông. Tôi mặc danh kỳ diệu cảm thấy kinh hoàng, ngồi dậy.

Hơn nửa ngày mới nhớ ra là đang ở đâu.

Giường bông mềm mại. Ánh sáng buổi sớm xuyên qua bức màn, giống như mùa xuân, tuyệt không có cảm giác lạnh.

Trong lúc vô ý quay người lại, cái trán đụng phải môi Mạnh Đình, khiến hắn một phen bắt được, sau đó lại ngã xuống giường.

“Không cần, tôi muộn rồi.” Tôi suy yếu chống cự.

Hô hấp của Mạnh Đình đều ngập tràn hương vị ***, cũng không để ý lời tôi cầu xin, vén áo ngủ của tôi, vùi đầu hôn xung quanh. “Nhân Nhân thật sự muốn về cái chỗ kia làm? Muốn tiền, tôi có thể cho cậu.” Hàm hồ nói xong, quay người tôi lại, một tay cởi quần ngủ.

Tôi biết chạy không khỏi, gắt gao bắt chặt người dưới chân. Hắn trong lúc xâm nhập các ngón tay lại dừng lại, hỏi tôi. “Nhân Nhân tại sao lại khóc?”

Quay mặt tôi lại, đối diện với tôi. Hắn thân hình khoẻ mạnh trưởng thành ôm tôi nhỏ gầy, tuy rằng chỉ kém một tuổi, tôi lại giống như một đứa con nít phát dục chưa xong.

“Sợ...” Ở dưới bóng ma của hắn, thanh âm của tôi mỏng manh xấu hổ.

Hắn cọ mũi tôi. “Có cái gì phải sợ, cũng không phải lần đầu tiên.” Liên tách chân tôi ra.

Nhưng vẫn đau.

Rất cuộc chịu đựng đến khi thoả mãn được hắn.

Từ trong ***g ngực hắn rời ra, tôi tìm được quần áo của mình ở trong phòng tắm. “Mạnh Đình...Tôi trở về... Bãi rửa xe...”

“Nhân Nhân... ở lại giúp tôi được không?” Hắn nhanh chóng từ trên giường đứng lên, nắm lấy bả vai tôi.

Hắn dựa gần như vậy, làm tôi không dám mở miệng cự tuyệt, mê man mà chặt vật nhìn ánh mắt nóng bỏng của hắn.

“Cậu không phải về bãi rửa xe bắn thủ, cứ ở lại chỗ này, mỗi ngày chờ tôi về... Tôi muốn mỗi ngày đều ôm Nhân Nhân ngủ... Còn muốn mỗi ngày ôm Nhân Nhân tắm rửa... Cậu muốn bao nhiêu tiền, tôi có thể cho cậu, Nhân Nhân.”

Bị hắn nhiệt tình đe dọa, tôi bối rối lắc đầu.

Cái đó và cái tôi muốn hoàn toàn bất đồng.

Tôi nghĩ, bắt quá tìm một công việc thích hợp, thuê một gian nhà nhỏ tiện nghi, một mình lẳng lặng sinh sống.

Không phải Mạnh Đình.

Tuy rằng được hắn ôm, có khi có một chút ấm áp.

Không dám nhìn nét vào mắt người kia, sợ hắn thất vọng, ngược lại biến thành cuồng bạo.

Tôi đứng co người trong sự im lặng trước bão, hắn lại giơ tay xoa mặt tôi, nói: “Được rồi, tôi đưa cậu đi. Bất quá, nếu trong tiệm không cho cậu làm, cậu phải theo tôi trở về.”

Tôi kiên trì bảo Mạnh Đình đem xe đỗ ở đầu phố, một mình đi đến tiệm.

“Thực xin lỗi, ngày hôm qua bỏ bê công việc... Về sau không bao giờ... như vậy nữa.” Tôi cố gắng cầu xin, ông chủ bãi rửa xe lại không kiên nhẫn xua tay. “Cậu ở lại đây có ích gì? Tiệm của tôi sẽ không nhận loại người như cậu.”

Tôi đứng ở cửa kìm nén nước mắt. Nếu đi ra cửa, tôi phải đến nơi nào tìm việc đây?

Lại bị người ở phía sau đẩy qua một bên, Mạnh Đình chấp nhứt hét lớn, một lát liền đem điện thoại trên bàn đập nát, chỉ vào ông chủ kia nói. “Ném đi động ra bên ngoài. Không được báo cảnh sát! Người trong tiệm đánh đệ đệ của tôi, hôm nay bắt quá là báo thù mà thôi.”

Ngoài cửa sổ tiếng máy nổ vang, không biết từ khi nào đã tụ tập bảy tám thiếu niên cầm vũ khí.

“Không cần, Mạnh Đình, không cần...” Tôi sợ tới mức không nói ra lời. Mạnh Đình vẫn nắm tay tôi, rời khỏi văn phòng, đem di động của ông chủ một cú đã bay.

Hắn dùng tay che mắt của tôi. “Nhân Nhân không nên nhìn, chúng ta đi trước thôi.”

Ngay cả tai cũng bị hắn che, đem tôi đẩy mạnh vào xe.

Bằng: tôi thấy chương này Mạnh Đình vừa ôn nhu vừa oai đẫy chứ, em Nhân mà nghe lời ảnh thì đỡ khổ rồi, em toàn tự ngược mình ()

Hà, Bất Ái Kỳ đã đi được nửa đường rồi () Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

(Hiện tại)

Tôi bò lên bờ trong tiếng cười của đám khách nhân.

Nước lạnh làm da dầy bắt đầu co rút, tôi tận lực giữ cho bước chân của mình thoát nhìn chẳng có gì chặt vật.

Tựa hồ có người ngăn tôi lại hỏi. “Nữ đầu bếp kia hương vị thế nào?” Tôi miễn cưỡng cười cười với hắn.

Chạy khỏi tầm mắt mọi người, tôi trốn vào phòng tắm dành cho nhân viên. Bất quá là một hồi vui đùa mà thôi. Chỉ cần chịu đựng qua cơn đau này.

Khoá trái cánh cửa, tôi thậm chí không đứng thẳng nổi. Dò dẫm tìm một cái khăn mặt cần trong miệng, cả người ướt đầm liên cuộn tròn trên mặt đất.

Đau đớn như vậy, đại khái sống không được bao lâu đi. Tầm mắt một trận mơ hồ, cái gì cũng thấy không rõ, giống như chỉ có thể thấy được đau đớn.

Khi tỉnh lại, trời đã mờ sáng. Tôi vẫn đang cuộn tròn trên mặt đất, trên người quần áo ẩm ướt chưa khô.

Cư nhiên còn có thể nằm mộng như vậy. Thời điểm đau đến mức tưởng như chết đi, mỗi lần đều có ảo giác giống hệt nhau. Mạnh Đình, người kia ôn nhu hôn môi, cùng ánh mắt lạnh như băng, như là bất tận, hỗn loạn dây dưa trong cơn mộng.

Vốn dĩ cũng là thói quen. Cho dù là yêu, cũng vì thời gian qua đi mà xuất hiện thói quen. Chậm rãi quên đi, chậm rãi nhạt đi, chậm rãi không bao giờ... sẽ đau lòng nữa.

Nhưng mà lại càng ngày càng sâu sắc, cũng không phải tưởng niệm, cũng không phải vương bận cảm xúc nào đó, cả ngày lẫn đêm, ngủ hay tỉnh, đều vô thanh vô thức tra tấn tôi.

Giống như bệnh đau dạ dày, càng ngày càng đau, càng không thể chữa khỏi.

Trước bữa tối, ở trong hành lang gặp được Lục tứ thiếu gia, tôi cúi đầu thối lui về một bên, nhường đường cho hắn. Hắn dừng bước lại, ánh mắt nghiền ngẫm: “Cậu... gọi là gì?”

“A Nhân, tứ thiếu gia.”

“Cậu quen biết... Mạnh Đình?” Hắn bỗng nhiên hỏi tôi như vậy.

Tôi chần chờ một chút, bối rối lắc đầu.

“Hà? Xem ra là tôi đa tâm.” Hắn tựa hồ có hàm ý cười cười, đi vài bước rồi quay lại nói. “Đến chỗ lão Phạm nói, tôi muốn điều cậu lại đây.”

Đêm đó, tôi liền bị an bài ở lầu bốn. Lục tứ thiếu gia độc chiếm lầu bốn kiến trúc xa hoa cùng với tầng thượng, tầng thượng thậm chí còn có một bể bơi riêng.

Phòng nhân viên ở cuối hành lang, không xa phòng ngủ của hắn. Vừa mới buông hành lý, chuông trên tường lại sáng lên.

Đi vào thư phòng, Lục tứ thiếu gia đang đứng trước bàn nhìn cái gì, tôi nhẹ nhàng gõ cửa.

“Giúp tôi châm ly cà phê.”

Tôi lên tiếng, vừa muốn lui ra, hắn lại gọi lại.

“Cậu lại đây.”

Tôi cúi đầu đi đến bên cạnh hắn, cảm thấy ánh mắt của hắn rơi xuống bên người, ước chừng hai phút. Thiếu gia trẻ tuổi xoay ghế da đứng lên, bỗng nhiên vươn tay nâng mặt của tôi. Tôi sợ tới mức lùi lại, tránh ngón tay của hắn. “Tứ thiếu gia...”

Hắn cười ngồi xuống lại. “Người kia xem ánh mắt của cậu, thật sự là không kháng cự được...”

Tôi rũ ánh mắt xuống bàn, hắn vừa nói vừa buông ảnh chụp trên tay, cư nhiên là Mạnh Đình.

Không nghĩ tới buổi tối ngày hôm sau, tôi liền nhìn thấy Mạnh Đình ở lầu bốn.

Hai người ở sân thượng uống rượu nói chuyện phiếm. Tôi vẫn cúi đầu một bên hầu hạ rót rượu, không nhìn tới Mạnh Đình, không nhìn tới vô tình lạnh lùng của hắn.

“A Nhân, rượu.” Lục tứ thiếu gia mang ngữ khí bất mãn, khiến tôi run rẩy tỉnh lại. Tôi cuống quýt đi qua, rót rượu vào cốc rồng.

Lại bị hắn một phen giữ chặt. “Tại sao không nhớ mặc áo lông, thời tiết rất lạnh.” Tay hắn nửa vòng trên thắt lưng tôi, mơ hồ ép xuống thắt lưng bên dưới lớp đồng phục mỏng.

Tôi không dám trốn, cũng không thể trốn, bối rối mà cứng người lại. “Không... không lạnh, tứ thiếu gia.”

Hắn đơn giản đặt chén rượu xuống, dùng tay kia nắm lấy tay tôi đang cầm chai rượu, tư thế này, như là đem tôi ôm vào trong ngực. “Còn nói không lạnh? Tay đóng băng thành như vậy.”

Đinh một tiếng, phía bên kia không nặng không nhẹ đem ly rượu đặt xuống bàn thủy tinh.

Thanh âm này làm lòng tôi co rút, liền tránh khỏi tay hắn. “Thiếu gia, tôi đi... rót rượu cho Mạnh tiên sinh.”

Tuy rằng cố gắng khống chế, nhưng lúc rót ly rượu kia, tay vẫn là hơi run rẩy. Vẫn cúi đầu, cổ vừa cứng vừa chua xót, nhưng mà ngay cả mí mắt cũng không dám nâng lên một chút.

“Mạnh Đình, không nghĩ tới chuyện này lại thuận lợi như vậy. Vì sự hợp tác vui vẻ sau này, cạn thêm ly nữa.” Lục tứ thiếu gia tựa hồ có chút chúngh choáng say, lại uống thêm mấy ly, cười ngả trên ghế salon. “Hôm nay thật sự say, A Nhân, cậu thay tôi tiễn Mạnh tiên sinh.”

Đem tứ thiếu gia đưa về phòng ngủ, vừa muốn đứng dậy rời đi, hắn bỗng nhiên kéo tôi xuống, ngăn chặn thân tôi. “Mạnh Đình... tôi nói rồi, cậu trốn không thoát lòng bàn tay tôi...” Trên mặt trời lên nụ cười say rượu ngổ ngáo, liền ngủ đi.

Đi ra khỏi phòng ngủ, liền nhìn thấy thân ảnh ở bên cầu thang.

Tôi yên lặng đi qua. Hắn nhấc chân đi xuống mấy bậc, ở chỗ rẽ dừng lại, quay người.

Ánh mắt của hắn vẫn làm tôi hít thở không thông.

Từ đêm tuyết rơi cuối cùng ấy, mộng vẫn như đêm tuyết, đã ba tháng qua đi, cư nhiên lần thứ hai cùng hắn đối mặt.

“Nhân Nhân.” Lại nghe hắn như vậy kêu tên tôi, có chút hoảng hốt, cơ hồ trong phút chốc rơi lệ.

“Xem ra tôi đã đánh giá thấp cậu.”

Thanh âm của hắn vẫn lạnh lẽo như trong tưởng tượng. “Không nghĩ tới cậu nhanh như vậy liền câu dẫn được Lục tứ thiếu gia.”

“Không tiếc diễn vở hài kịch cùng nữ đầu bếp hôn môi chúc mừng chủ mới... Thật đúng là không phải dễ tiện tầm thường.”

Tôi chậm rãi giương mắt, ánh đèn cầu thang rất tối, tôi nhìn gương mặt của hắn, quen thuộc lại xa lạ, như gương mặt lặp đi lặp lại trong mộng. Chính là vô thanh nhìn hắn, không hề giải thích.

Nhìn hắn vươn tay, ở trên mặt tôi, ấm áp chậm rãi vuốt một đường ở gò má, ngoài ý muốn biểu lộ sự ôn nhu khó hiểu. Miệng hắn từ từ khơi mào một tia cười lạnh, cười lạnh thu tay, xoay người xuống lầu.

Như đem tôi ném vào một giấc mộng ẩm ướt. Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

(Quá khứ)

Ngồi ở quán ăn, tôi chậm rãi nuốt hamburger. Trộm nhìn Mạnh Đình ngồi đối diện.

“Về sau mỗi ngày đều là Nhân Nhân chuẩn bị bữa sang.” Hắn một bên ăn salad, một bên nghiêm túc nói. “Nhân Nhân sao lại ăn ít như vậy? Có muốn ăn kem hay không?”

Cũng không chờ tôi trả lời, hắn đã gọi phục vụ lấy một phần, là kem ô mai tinh xảo. Chính là thời tiết có chút lạnh. Tôi cầm lấy thìa nhỏ, có điểm khó xử. Vẫn là cẩn thận lấy một ít, bỏ vào trong miệng. Rất ngọt, cũng thực lạnh.

“Bộ dáng Nhân Nhân ăn kem thật đáng yêu, về sau phải thường mua kem cho cậu ăn.” Mạnh Đình hưng trí nhìn tôi chằm chằm. Rõ ràng buông dao nĩa, ngồi bên cạnh tôi, một tay nắm bả vai tôi, lại gần bên tai nói: “A, Nhân Nhân giống một con mèo nhỏ bị lạnh.”

Tôi ở trong khuỷu tay hắn có chút co quắp lùi người lại, nhanh chóng ăn toàn bộ kem. Tay có chút lạnh, nắm chặt lấy liên đứng lên.

Ngồi vào trong xe, Mạnh Đình liền dựa lại gần. Tôi tận lực chịu đựng cái lạnh, thân thể vẫn run rẩy ở trong vòng tay của hắn. Trong mắt hắn mang theo ý cười, giống như ánh mắt đang nhìn một con vật nhỏ bị đông cứng, bỗng nhiên vươn đầu lưỡi liếm liếm ở trên môi tôi. “Miệng Nhân Nhân thật là lạnh.”

Đầu lưỡi ấm áp của hắn mở khớp hàm đang run rẩy của tôi một chút, ở trong cái miệng lạnh lẽo trêu đùa: “Đầu lưỡi cũng lạnh.”

Nụ cười cùng nụ hôn giống như ác ma. “Về sau nhất định phải thường xuyên mua kem cho Nhân Nhân ăn.”

Mạnh Đình đương nhiên mang tôi về lại biệt thự nhỏ.

Tôi chần chừ không chịu xuống xe: “Mạnh Đình.”

“Nhân Nhân, nhanh lên, tôi còn phải đến trường.” Hắn cũng không nhìn ánh mắt cầu xin của tôi, liền vươn tay kéo tôi xuống xe.

Ấn tôi ngồi trên ghế salon ở phòng khách. “Ngoan ngoan chờ tôi trở lại nha.” Đi tới cửa lại quay lại, “Cởi giày của cậu ra cho tôi.”

Nhìn hắn đem giày khoá ở trong tủ, lại tiến đến hôn nhẹ lên mặt tôi. “Như vậy, Nhân Nhân đi không được.”

Một lúc sau khi Mạnh Đình rời đi, cảm thấy tai bị ù, tôi liền chân trần đi đến cửa, quả nhiên là khoá rồi. Toà nhà này, mỗi một cửa sổ đều bị khoá. Tôi đẩy từng cái, đằng sau những tấm rèm pastel xinh đẹp, đều là cửa sổ đã khoá chặt lạnh lẽo.

Nhiều phòng cùng nội thất xinh đẹp như vậy, tựa hồ là chưa bao giờ có bàn chân đặt lên, trong trẻo nhưng lạnh lẽo. Hành lang tầng trên cùng sàn gỗ, đã phủ một lớp bụi.

Cửa thông lên mái nhà cũng bị khoá.

Chỉ có phòng ngủ của Mạnh Đình ở lầu hai có một cửa sổ có thể mở ra. Tôi leo ra ngoài cửa sổ, bước trên bệ cửa, chậm rãi bước đến một mái che mưa tầng một, liền nhảy xuống mặt cỏ.

Rơi vào bãi cỏ mùa đông hơi ẩm ướt, cây cỏ châm vào lòng bàn tay.

Cửa sắt làm xước ống tay áo của tôi. Chân trần bước trên đường lạnh, các ngón chân không khỏi run rẩy.

Ánh mặt trời tốt lắm. Mùa này hiếm nắng, nhìn qua thực ẩm, chiếu đến trên người lại không có cảm giác ẩm áp. Giống như nụ hôn của Mạnh Đình.

Có người ở phía sau nắm cổ áo của tôi.

“A, bắt được một tên trộm.”

Là Đỗ Cơ.

Hắn đem tôi đang giẫy dựa khoá hai tay lại ở phía sau. “Để tôi xem xem cậu trộm những thứ gì.” Găng tay da màu đen vói vào bên trong áo lông.

“Đỗ Cơ, buông tha cho tôi...” Tôi đối với nụ cười ác liệt của hắn thấp giọng khẩn cầu.

“Tôi muốn nhìn có cái gì giấu ở đây hay không.” Hắn cứ nhiên xé nút quần tôi. Găng tay lạnh lẽo dọc theo phần eo thâm nhập vào quần, ngón tay ác ý xẹt qua móng.

“Không cần!” Xúc cảm đáng sợ làm lưng tôi cứng ngắc. “Đỗ Cơ, không cần...”

“Đừng diễn bộ dạng nước mắt lưng tròng với tôi, tôi cũng không phải là Mạnh Đình, bộ dạng này của cậu đối với tôi không có hiệu quả đâu.” Găng tay da mềm mại nhưng lạnh lẽo, ngay đến mũi khâu cũng có thể cảm nhận được, ác liệt chạm vào nơi đó.

Tôi cắn môi, vô thanh giẫy dựa.

“Hôm nay như vậy không ngoan. Viên Nhân, cậu làm tôi tức giận.” Đỗ Cơ dùng giày hung hăng nghiền mũi chân tôi, nhìn tôi đau đớn ngã trên mặt đất. Sau đó hắn nắm tóc tôi, mạnh mẽ đâm vào thanh cửa.

Một khắc tri giác cuối cùng, không phải đau đớn, mà là tuyệt vọng.

Đỗ Cơ mở cốp xe, đem tôi nhốt lại trong bóng tối.

“Cảm tạ tôi như thế nào đây? Mạnh Đình.”

“...Tôi nhận được điện thoại của cậu, liền lái xe đến, vừa vặn nhìn thấy tiểu khả ái của cậu chân trần chạy qua cổng... Cậu xem, đồ vật này còn cứ nhiên cắn tôi một cái...”

Trước mặt là thảm đỏ, cùng đôi giày nam đang giẫm trên thảm. Tôi lặng lẽ nhắm mắt lại, hoặc là nếu có thể, vĩnh viễn cùng không muốn tỉnh lại.

“Nhân Nhân?”

Tôi che tai, rất sợ, rất sợ âm thanh này.

“Đi ra, đừng có chui xuống bàn.” Cổ tay bị hắn nắm lấy, kéo tới bên cạnh giày da. Tôi không muốn mở mắt ra, chờ đợi bị đánh.

Một cái tát quả nhiên dừng trên mặt, cái trán của tôi bị đánh, một lần nữa té lên bàn.

“Vì cái gì phải đi? Nhân Nhân? Vì cái gì phải đi?”

Mạnh Đình không ngừng hỏi. “Tôi đối đãi cậu tốt như vậy.” Hắn cởi dây lưng ra, đem tôi nửa mê nửa tỉnh ở trên bàn kéo đi.

Bị cơn cuồng bạo của hắn dọa sợ, tôi không dám gọi cũng không dám trốn. Không biết trả lời như thế nào. Đau đớn làm tôi lấy tay bảo vệ chính mình.

Đỗ Cơ cởi cả vạt trói tay tôi lại, lại cởi quần áo tôi, liền khoanh tay ở một bên xem kịch vui.

Da thịt trần trụi cảm nhận được dây lưng rơi xuống phía trước rét lạnh, sau đó dần dần ngọn lửa bùng cháy, tôi muốn xoay người kêu khóc lên.

Máu từ trán không ngừng trào ra, nhiễm đỏ tầm mắt. Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

(Hiện tại)

Thuỷ chung không thể đi vào giấc ngủ.

Tôi liền đứng dậy. Cửa sổ nhỏ hẹp ảm đạm nắng sớm, hoặc đây chẳng qua là ánh trăng, chiếu lên góc tường một hình ảnh mỏng manh.

Cô đơn như vậy.

Rạng sáng ba giờ, tôi yên lặng mặc đồng phục, đi lau cầu thang cùng sàn nhà. Tẩy một lần hết dấu chân cùng bụi bặm, nhưng căn bản không có bụi, sàn đá cẩm thạch được chùi trơn bóng như gương. Nguyên lai là lòng tôi có khúc mắc. Một lần lại một lần, càng lau càng rõ ràng, liền càng đau đớn.

Một lần lại một lần, ngón tay Mạnh Đình, lạnh lùng cười nhạt, xẹt qua gò má.

Thì ra tôi yếu ớt đến vậy, ngay cả quên đi cũng làm không được. (Hừm, bây giờ mới biết mình yếu ớt sao =.=)

“A Nhân, tứ thiếu gia gọi cậu đến phòng tập thể thao.”

Bất giác đã là hừng đông.

Phía bên kia hành lang, nữ nhân viên đứng dưới ánh mặt trời gọi tôi một tiếng, liền xoay người đi không thấy.

Ánh mắt nhất thời không thể thích ứng ánh sáng, tôi vẫn chưa nhìn ra thần sắc của cô ta khác thường.

Đi qua sân, tôi chợt nhớ là quên hỏi phòng nào. Lục gia có hai phòng tập thể thao được trang bị rất xa xỉ. Tứ thiếu gia ngẫu nhiên sẽ dậy sớm, tập ở đó một lúc, nhưng mà tôi cũng không quá xác định thói quen của hắn.

Bước vào đại sảnh.

Cửa phía sau liền không tiếng động đóng lại, có điểm lạnh.

Đèn flash nháy lên làm tôi không khỏi nghiêng mặt tránh né.

Kia cũng là ánh sáng loang loáng của camera.

Không có Lục tứ thiếu gia. Trong đại sảnh đứng im re, có bốn nam nhân.

“Nhân Nhân?”

Nam nhân ngồi ở chính giữa trên mặt rất có thâm ý cười lạnh. “Họ Mạnh gọi cậu như vậy?”

Ánh mắt của hắn không che dấu vẻ châm chọc, đánh giá tôi từ đầu đến chân, như thể bị lột trần, nhìn đến mức tôi không chịu nổi. Tôi không khỏi muốn lùi lại, liền có người từ phía sau đè bả vai tôi.

“Tam thiếu gia...” Thanh âm của tôi khiếp sợ e ngại.

Hai chữ Nhân Nhân này, từ miệng tam thiếu gia đang hút xì gà mà buông ra, làm tôi sinh ra kinh sợ.

“Đây là Mạnh Đình thưởng thức?” Quanh mình cũng có người cười lên.

Hắn dùng ngón tay cầm xì gà chỉ một cái. “Cậu lại đây.”

Có người liền đẩy tôi tới.

“Tôi đối với chuyện xưa của Nhân Nhân và Mạnh Đình cảm thấy rất có hứng thú...” Hấn chỉ chỉ mấy xấp tiền bên cạnh. “Chỉ cần cậu nói một chút cho tôi nghe, rất đơn giản.”

Bọn họ ấn tôi ngồi xuống ghế bên cạnh, có người đem bút ghi âm đặt lên bàn.

“Thế nào? Giao dịch như vậy không tồi chứ?”

“Mạnh Đình, loại người này, đối với cậu cũng là đùa giỡn thôi. Cho nên, Nhân Nhân, cậu cũng không cần phải cùng tôi chơi trò kín tiếng.” Ánh mắt Lục tam thiếu gia rơi xuống trên người tôi, không phải không có uy hiếp.

Lòng tôi giờ khắc này, vì lời nói của hắn mà co rút đau đớn.

“... Tôi không biết hắn, tôi không biết hắn là ai...” Tôi cúi đầu phủ nhận.

Tam thiếu gia cười lạnh, cầm lấy điều khiển từ xa. Tôi ngẩng đầu, đối diện màn hình trên tường, Mạnh Đình nói: “Nhân Nhân, tôi không nghĩ cậu nhanh như vậy liền câu dẫn được Lục tứ thiếu gia.”

Hình ảnh Mạnh Đình, thậm chí ở trong màn hình, cũng không khỏi làm tôi thấy run.

Tôi chỉ cúi đầu trầm mặc.

Liền có người đi tới, đánh tôi một cái. Tôi té xuống đất, lại bị kéo lên ấn ngồi trên ghế.

“Nói xem, Mạnh đại thiếu trên giường có gì thú vị? Hấn bao cậu bao lâu? Cậu từ chỗ nào đến? Áp ***?” (ý chỉ mấy cái ổ m d)

Lục tam thiếu gia mang theo ý cười hỏi này nọ. Tôi không mở miệng, liền lại bị đánh.

Thẳng đến khi có người đứng ra. “Tam thiếu gia, chỉ sợ thời gian không còn nhiều...” Là người cầm camera kia.

Hấn liền bảo thủ hạ dừng tay, cúi người thay tôi lau đi vết máu bên khoé miệng. “Mạnh Đình không phải sau khi chơi đủ liền đem cậu đá đi sao? Cậu cần gì phải ngốc như vậy. Số tiền này cũng đủ cho Nhân Nhân không cần quỳ cọ sần nhà mấy chục ngày nha.”

Đem ngón cái dính máu chùi lên đồng phục của tôi, Lục tam thiếu gia ngồi thẳng dậy, giầy ở trước mặt tôi gõ xuống sàn vài cái, giống như đang lo lắng điều gì. Sau đó hắn nhẹ nhàng băng quơ phun ra một câu: “Cởi áo quần của cậu ta.”

Vô luận tôi giãy dụa như thế nào, vẫn bị bọn họ chụp được ảnh trần truồng. Tam thiếu gia đem mấy xấp tiền mặt cùng quần áo ném cho tôi. “Xong việc, tôi nhất định sẽ cảm tạ Nhân Nhân thật tốt.”

Tôi nhìn thấy gương mặt quen thuộc, là nam hài Mạnh Đình từng mang về tiểu biệt thự.

Không ai hỏi tôi vết thương trên mặt từ đâu mà có. Người Lục gia đối xử với nhau lạnh lùng vô lễ, ngay cả hạ nhân cũng giống nhau lãnh đạm im miệng không nói.

Tôi không thể không dùng băng keo trong suốt tạm dán áo đồng phục bị xé rách, tiếp tục làm việc.

Nhưng trong lòng vẫn sợ hãi, cả ngày chân tay đều lạnh như băng.

Thừa dịp những người khác đang ăn trưa, tôi lặng lẽ tiến đến thư phòng, gọi số Mạnh Đình.

“Lục tứ thiếu gia?” Bên kia truyền đến thanh âm của hắn, không biết vì sao, tôi liền hoảng sợ.

“Mạnh Đình, là tôi...”

“Nhân Nhân?” Ngữ khí của hắn nhất thời cứng rắn.

“Mạnh Đình, có một việc... Xin hãy nghe tôi nói hết...” Tôi cứng giọng ứ nghẹn, chính là lời còn chưa dứt, điện thoại kia đã cắt đứt.

Gọi lại một lần, hắn lại tắt máy. Hành lang vang lên tiếng bước chân, tôi vừa nhấn phím vừa run rẩy.

Hắn cuối cùng cũng nghe, lại chỉ nói một câu: “Nhân Nhân, tôi chán ghét sự dằn dặt của cậu.”

Đứng ngồi không yên chịu đựng được đến chạng vạng, vô luận như thế nào, tôi cũng muốn báo cho Mạnh Đình những gì đã phát sinh. Nhưng mà đã có đồng nghiệp đến báo cho tôi biết. “A Nhân, cửa sau có vị Thư tiên sinh tìm cậu.”

Người tựa vào xe chờ tôi, quả nhiên là Thư Dương. Bước đến gần, cậu ta cũng không lên tiếng, đứng dậy tát vào mặt tôi hai cái. Một quyển tạp chí đập vào mặt tôi, vút trên mặt đất.

“Viên Nhân, không thể tưởng tượng được anh vô sỉ như vậy. Bao nhiêu tiền, bán đứng Mạnh Đình anh được bao nhiêu tiền?”

Tôi cúi người nhặt quyển tạp chí kia lên, tuần san thành thị, mặt bìa có ảnh chụp tôi cùng Mạnh Đình, tôi mặc đồng phục hạ nhân, Mạnh Đình mặc âu phục giày da, thoải mái thích ý.

Một hàng chữ màu đen hiện lên: “Nhà giàu phong lưu kiêu bạc tình, đồng tính độc chiếm sau đó liền bỏ rơi người hầu.”

Cùng với ảnh trần truồng đã qua xử lý, còn có hình xăm trên lưng. Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

(Quá khứ)

Có người bật đèn trong phòng lên.

“Còn sống không?” Mũi giày đá đá tôi, lật người tôi lại. “Hừm, còn có thể kêu đó thôi.” Đỗ Cơ cời trói hai tay tôi, ác ý kéo dài, trên lưng vết thương quá nặng, đau như vậy.

“Chỉ là trúng vài cú dây lưng mà thôi. Mạnh Đình, Nhân Nhân của cậu đã phát sốt đâu.”

Cổ tay được cời trói, cứng ngắc đã lâu, mới thoảng khô phục tri giác. Cúi đầu nhìn xuống giày Mạnh Đình, thân thể còn một chút một chút nhớ rõ cú đá đến đau đớn, tôi không khỏi lùi bước, lui đến góc tường.

Mạnh Đình kéo rèm cửa dày ra, kéo tôi, lòng bàn tay nhẹ nhàng ép lên trán tôi.

Không tự kiềm chế được mà khóc, cả người tôi đều run rẩy.

Sau khi bị đối đãi thô bạo, sau lưng vết thương đã chồng chất nhưng vẫn bị trở mình ngã vào thảm, cố ý không sử dụng dịch bôi trơn mà sáp nhập, đau đớn như vậy làm tôi không rét mà run.

“Không cần đánh tôi...” Mạnh Đình chưa từng để ý đến cầu xin tha thứ của tôi.

Bị hấn mang đến xô pha, hấn đem áo khoác cứng rắn bao lấy tôi, ly nước ấm ắp ở bên môi. Hấn xem qua vết thương của tôi. “Đau không?”

“... Đau.”

“Đau là được rồi.” Lấy khăn tay lau máu trên mặt cho tôi. “Biết nói sợ đau, cũng đừng lại chọc tôi tức giận, Nhân Nhân.”

Đem khăn tay nhàu nhĩ, cũng đã dính đầy máu. Miệng vết thương một lần nữa vỡ ra, có hương vị máu tươi.

Bằng cảm máu vẫn không thể cảm được máu, Mạnh Đình trên tay nhiễm huyết, gọi bác sĩ đến rồi nói. “Không cần dùng thuốc gây mê.”

“Mạnh thiếu gia, nhưng mà...”

“Tôi nói rồi, không cần thuốc gây mê.”

Bác sĩ đại khái đã quen tính tình hấn, chính là bất đắc dĩ cười. “Như vậy đệ đệ kiên nhẫn một chút, miệng vết thương không lớn, kỳ thật cũng sẽ không đau lắm.”

Đầu mũi kim chậm rãi xuyên qua làn da vỡ vụn, tôi khóc gào nắm lấy cái gì đó, nguyên lai là tay Mạnh Đình.

Cũng không phải vô cùng đau, tôi chỉ cảm thấy lạnh. Lạnh như thế, con người thật lạnh khốc.

Tỉnh lại, đau đớn từ trong mộng biến thành sự thật. Tôi bỗng nhiên không nhớ nổi, mình đang ở nơi nào.

Cơn mưa xa lạ trong hẻm, vẫn là phòng tắm tắt điện ẩm ướt, cũng là trên ban công một nửa giường của tôi, băng ghế dài hoa viên đêm khuya.

Lại mộng như vậy. Chưa bao giờ biết từ chỗ cao không ngừng ngã xuống, mãi cho đến khi tỉnh lại, cũng không rơi xuống đáy.

Vực sâu của tôi, nhưng lại đen sâu không có gì như vậy, sâu không thấy đáy.

Chạm đến băng gạc trên đầu, một ***g sắt nhốt cả người. Một cái song sắt, cùng với ổ khoá lạnh như băng. Tôi dùng răng nanh cắn ngón tay, rõ ràng đau như vậy, tôi vốn là đang tỉnh.

“Nhân Nhân?”

“Nhân Nhân, cậu khóc?”

Mạnh Đình mở đèn trước giường, nguyên lai ***g sắt ở trong phòng ngủ của hắn. Tôi quỳ trong cái ***g, không đứng dậy nổi.

Tại sao có thể như vậy.

Mạnh Đình mặc áo ngủ, lấy tay ôm tôi trong ***g một cái. “Muốn đi toilet hay không? Có phải đói bụng hay không? Tôi trước hết lấy một ly nước cho cậu.”

“Nhân Nhân, để tôi ôm cậu một cái.”

Khi hắn đụng đến vết thương trên lưng, tôi đau đến co rụt lại. Mạnh Đình mang một tấm chăn dày, nhét vào ***g.

“Không phải sợ, Nhân Nhân, không phải sợ.”

Hắn cách ***g sắt ôm lấy tôi.

Tôi ở trong khuỷu tay hắn cúi đầu khóc.

Giống như hai đứa nhỏ lạc đường ban đêm, ôm nhau, tuyệt vọng, sưởi ấm cho nhau.

Nhưng mà lại chỉ có thương tổn, vì cái gì không ngừng thương tổn tôi, trong đêm tối tôi chỉ có thể mò đến, người cho tôi thương tổn này.

Đêm đó hắn vẫn ôm lấy tôi, thẳng đến khi trời dần sáng lên.

Lại một sáng sớm.

Mạnh Đình như bỗng nhiên tỉnh lại, rút tay về.

Hắn nhặt hộp thuốc lá ném trên thảm, châm một điếu thuốc, phun ra nuốt vào làn khói, nhìn tôi.

“Không cần cầu xin tôi thả cậu. Nhân Nhân.”

Tôi bọc chăn, vẫn lạnh đến phát run, nhìn làn khói lam nhạt kia, bị Mạnh Đình tùy ý đùa bỡn, từng bước từng bước trôi ra vòng khói, biến hình, tiêu tán.

“Đừng chọc tôi tức giận nữa.”

“Nhân Nhân, tôi vốn nghĩ sẽ thương yêu cậu thật tốt.”

Hắn đem thuốc lá thả trên thảm, những ngón tay mang hương thuốc vói vào thay tôi xoa đi nước mắt trên mặt, liền không nói một lời đứng dậy rời đi.

Rất lâu sau, tôi từ trong ***g sắt vươn tay, đụng đến một ly cà phê trên bàn. Đáy ly có đựng nước, không biết cà phê đã để mấy ngày, lạnh buốt.

Cái ly vỡ thành những mảnh nhỏ ở trên mặt đất.

Tôi nhớ rõ diễn viên trong phim truyền hình, chính là dung cách như vậy mà cắt cổ tay.

Mảnh sứ vỡ cắt vào làn da, thấy được động mạch.

Nơi nơi là máu, trong TV chưa bao giờ diễn thật như vậy, nhiều máu như vậy. Tôi kích động dùng khăn lau đi, khăn đã ướt đầm, máu vẫn đang chảy xuống sàn nhà. Tôi cầm cổ tay chảy máu, không biết làm sao.

Đại khái là nằm mà chết, nhưng đã không còn khí lực đổi tư thế.

Máu thật ấm, mà tôi lại lạnh như thế. Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

(Hiện tại)

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, không biết tôi đã ngã ngồi xuống từ khi nào.

Tôi muốn làm như thế nào?

Tôi muốn làm gì? Tôi bắt quá chỉ nghĩ, qua mùa đông này, một mùa đông này, sẽ không còn lạnh lẽo.

Có lẽ có thể quên đi hết thấy, có lẽ tôi còn có thể tĩnh mạch sống sót.

“Rời khỏi Lục gia.” Thư Dương ném ra chỉ phiếu mười vạn, tờ chỉ phiếu bay bay, dừng lại dưới chân. “Không cần như âm hồn không tiêu tán xuất hiện trước mặt Mạnh Đình nữa.”

Tôi yên lặng đứng lên, cũng không nhặt chỉ phiếu của cậu ta.

“Cần gì phải giả vờ thanh cao?” Thư Dương cười lạnh.

“Cũng tốt.” Thư Dương ở phía sau nhặt chỉ phiếu lên, cười chế nhạo. “Tôi sẽ có biện pháp khiến cho Lục gia đuổi anh đi, Nhân Nhân.”

“Không cần, Thư tiên sinh.” Tôi nghe thấy thanh âm của mình, ở trong gió chiều mà vô lực. “Tôi tự mình đi.”

Thư Dương ngược lại giật mình, một lát sau mới nói. “... Tốt. Tôi mặc kệ anh đâu, nhưng hãy nhớ kỹ lời khuyên của tôi.” Cậu ta xoay người mở cửa xe, ngữ điệu có châm chọc thần nhiên. “Có lẽ tôi hẳn phải cảm ơn anh, anh rốt cuộc cũng làm cho Mạnh Đình chết tâm đối với mình.”

“Vì Nhân Nhân, Mạnh Đình mới lui tới với Lục gia... Chuyện cũ này, có phải rất thú vị hay không?”

Tôi mờ mịt, nhìn Thư Dương đóng cửa xe.

Cúi đầu nhìn tạp chí trong tay, đã bị xé thành nhiều mảnh, gương mặt Mạnh Đình lại vẫn đang rõ ràng cùng với nụ cười, như khắc vào trong lòng tôi, không thể xóa nhòa.

Hình xăm tuy rằng không chịu nổi, nhưng bỏ đi chẳng lẽ không phải càng đau sao.

Tôi đã hiểu được vô luận chạy trốn đến đâu, vô luận thoát được xa cỡ nào, cũng không được giải thoát.

Bởi vì tôi vẫn có nỗi đau trong tâm.

Đứng dưới đèn chưa sáng trong hoa viên, phát hiện mình bước đi thật gian nan.

“A Nhân, sao lại mất hồn thế? Chạy đi lâu như vậy, tứ thiếu gia tìm cậu.” Đồng nghiệp tìm ra tôi, vẻ mặt thăm oán, kéo lấy tôi.

Đã không kịp tránh né, Lục tứ thiếu gia đang đứng ở chỗ rẽ cầu thang.

“Dẫn sói vào nhà.” Hắn nhìn chằm chằm mặt của tôi. “Tôi rốt cuộc hiểu được, cái gì là dẫn sói vào nhà.”

Một mùi rượu xộc vào, cước bộ của hắn cũng không ổn định, điên cuồng cười. “Từ bữa tiệc sinh nhật, một khắc cậu bị rơi xuống nước kia, tôi nhìn thấy sắc mặt Mạnh Đình... Hắn vì cậu mà rời đi sớm, tôi vì sao lại ngu ngốc đến vậy?”

Hắn nhìn chằm chằm vào tôi, không thể không lùi vào bên trong.

Hắn bỗng nhiên bắt được vạt áo của tôi, hung hăng đem tôi đè lên tường. “Cư nhiên dám gạt tôi? Tôi cố ý ở trước mặt hắn động đến cậu, hắn cũng cư nhiên thờ ơ, nguyên lai là phối hợp lừa gạt tôi.”

“Trách không được, trách không được hắn lại sẵn khoái ký hợp đồng với tôi như vậy, nguyên lai là vị một tên hạ nhân!”

Hắn cơ hồ bóp chết tôi.

“Cần gì phải lấy cậu ấy trút giận.” Trên lầu truyền đến thanh âm khiến tôi run sợ, người nọ cao cao đứng ở hành lang, ngữ khí đậm mực, lại chứa đựng châm chọc rõ ràng.

Lục tứ thiếu gia buông tay, dời đi ánh mắt hung ác. “Tôi biết anh là đồ vô sỉ, Lục tam.”

“Hả? Tôi làm sao vô sỉ? Chỉ sợ vô sỉ là tình nhân trong mộng kia của cậu đi.” Hắn cười chậm rãi đi xuống lầu. “Tôi bắt quá chỉ là vạch trần chân tướng người nào đó, miễn cho cậu khỏi bị lạc lối.”

“Lục gia chúng ta, đối với tính hướng biến thái của người thừa kế sẽ không trách móc nặng nề, bất quá, nếu như trêu chọc gây gièm pha với một nam nhân, chỉ sợ cũng... Cho nên, cậu hắn là nên cảm tạ tôi.”

Mặc cho tứ thiếu gia ánh mắt như giết được người, Lục tam thoải mái lại gần. “Tôi không thể không nhắc nhở cậu, tứ đệ thân mến, đối với chuyện này, hội đồng quản trị không có cùng quan điểm, cùng cái loại đạo đức bại hoại kiêm ham mê SM đồng tính luyến ái hợp tác đầu tư, chỉ sợ không phải là phong cách Lục thị. Hơn nữa...”

“Có lẽ cha đã bắt đầu hoài nghi, thẩm quyền bổ định chức vụ vào công ty mới, hay không cần... điều chỉnh đâu.” Cước bộ hướng ra ngoài, quay đầu, âm thanh ra vẻ vui đùa đã chuyển thành rõ đầu rõ đuôi, lãnh khốc cùng uy hiếp.

Một hồi huynh đệ tương tàn trắng trợn, tôi nhìn xem mà phát lạnh.

Tựa hồ Lục tam thiếu gia mỗi một bước đều đang dẫm nát chính mình, gương mặt lu mờ bởi rượu, xanh trắng càng thêm đáng sợ. Hắn một tay kéo lấy tôi, đem tôi lên lầu, mở cửa phòng.

Tôi bị hắn ném ở chân giường, bình rượu trong tay hắn cũng bay qua, vỡ nát ở bên cạnh tôi.

Rượu cùng mảnh thủy tinh rơi vào thân tôi.

Một khắc kia tôi cơ hồ hi vọng, cứ thế dưới sự bạo ngược phát tiết của hắn mà ngừng hô hấp.

Không hề giây dụa.

Mặc cho hắn đem tôi ném ở góc bàn, đồng hồ của hắn cắt trên người tôi, bình thủy tinh cùng tôi từ trên bàn ngã xuống, tôi ngã vào đống đồ nát trong phòng, cũng vỡ thành mảnh nhỏ.

Hắn kéo tôi dậy, đưa đi động đến. “Gọi điện cho Mạnh Đình.” Lại vẫn không khống chế được bình tĩnh mà không ngừng đánh tôi.

“Nói cho hắn là chính cậu tìm phóng viên, nói cho hắn cậu hận hắn, nói cho hắn hết thấy sự tình không liên quan đến tôi...” Say rượu mê man. Hắn lại đoạt lại điện thoại, bấm dãy số ẩn vào bên tai tôi.

Thanh âm Mạnh Đình, quen thuộc mà xa lạ, trong điện thoại truyền đến.

“Lục tứ thiếu gia?”

“Nhân Nhân??”

Tôi nắm chặt điện thoại, dưới cuồng bạo của tứ thiếu gia, run rẩy không nói gì.

Mạnh Đình cũng trầm mặc.

Chỉ có Lục tứ một lần lại một lần đánh vào mặt tôi, thanh âm làn da vỡ vụn.

“Thực xin lỗi, Mạnh Đình.”

Mà điện thoại kia cũng đã ngắt. Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

(Quá khứ)

Đi thật lâu, lạc ở góc đường, không thể dừng bước.

Nhưng tôi không biết phải chạy đi đâu, lại mệt như vậy.

Mơ hồ, vẫn là ***g sắt lạnh như băng, tôi vẫn ngủ say, vô lực tỉnh lại, cũng không biết có nên thức dậy không.

Trời bắt đầu mưa, một trận lại một trận, mưa to phá tan cửa sổ thủy tinh trong phòng tắm, cũng sắp đem tôi cuốn trôi. Mạnh Đình, còn có người nhà, lạnh lùng đứng ở trên bờ, nhìn tôi mắc kẹt trong cơn lốc, bất lực cùng sợ hãi.

Một khắc chìm ngẫm cuối cùng, tôi giãy dụa mở hai mắt ra.

Là một cô gái xa lạ, đem chén nước lạnh đặt trước mặt tôi. Tôi ho, trong mắt phủ sương, mặt của cô ấy mơ hồ không rõ. Nhưng tôi vẫn thấy rõ biểu tình của cô.

“Không phải Mạnh Đình, thất vọng phải không?”

Cô ấy rất đẹp, thành thực mà cao ngạo.

“Tôi là hôn thê của Mạnh Đình.”

Khoẻ miệng không cầm được ý cười. “Cậu vừa mới thì thảo cái gì? Cứu mạng?”

“Thật kỳ quái, rõ ràng là tự sát, lại kêu cứu mạng.” Cô cong lên khoé môi tô son tinh tế, không chút khách khí tạo thành một nụ cười châm chọc.

“Cậu thực không biết xấu hổ.”

Cô dùng móng tay khảm kim cương đẩy gương mặt của tôi. “Nếu muốn bán, thì đứng bên đường kiếm khách đi, trên đường không phải có rất nhiều người thích loại nam kỹ không biết xấu hổ này sao?”

“Tôi hôm nay đến là muốn nói cho cậu, đừng quẩn luyến Mạnh Đình nữa. Mạnh Đình cũng sẽ không cấp tiền cho cậu nữa đâu.”

Nói xong liền rời đi.

Tôi giơ tay lau vết nước trên mặt, trên tay đang truyền dịch.

Liền mở băng dính cùng kim tiêm kéo xuống, còn có ống oxy trợ thở trên mũi. Lặng lặng nằm một hồi, cũng không xác định chính mình có đủ khí lực để rời bệnh viện không.

Đầu thật đau, chân thực nhuyển. Tôi nhớ lại, tôi chảy nhiều máu như vậy.

Nguyên lai tôi còn sống.

Bám vào giường bệnh chậm rãi dịch bước, đẩy cửa phòng. Y tá nhìn thấy tôi, có ý tốt nhắc nhở. “Như thế nào lại ra đây? Toilet ngay trong phòng bệnh.”

Tôi lắc đầu. “Tôi có việc, đi ra ngoài một chút.”

“Làm sao có thể? Mau mau ngoan ngoãn nằm lên giường đi. Cậu tỉnh rồi, tôi đi kêu bác sĩ đến.”

Cô ta lại quay đầu cười cười với tôi. “Đệ đệ, ca ca cậu rất thương cậu nha.”

Tôi chỉ biết lui về phòng, mới nhớ hẳn là nên thay đồng phục bệnh viện đi.

Nhưng mà đã chậm, người tới không phải bác sĩ, mà là Trần Minh Viễn cùng Đỗ Cơ.

“Đã làm thủ tục chuyển viện, Nhân Nhân.” Nhưng bọn họ trên mặt không hề có ý cười.

Lên xe, Đỗ Cơ dùng cà vạt che mắt tôi lại, cũng trói tay của tôi.

Tôi cuộn tròn ở ghế sau.

Thì ra buông tha giấy dựa rồi, ngược lại không hề sợ.

Tôi cũng không có khí lực giấy dựa.

“Nhân Nhân hôm nay ngoan như vậy, cho nên tôi muốn cho cậu một kinh hi.” Đỗ Cơ đã muốn đưa tay với vào trong áo lông.

Tôi cứ nhiên không có cảm giác, không hề sợ run, không hề buồn nôn, cũng không hoảng sợ. Cánh tay đang vũ nhục đùa giỡn ve vuốt, giống như đang chạm vào, cũng không phải là làn da cùng cơ thể tôi.

Đó là ai, cũng không còn quan trọng.

Thời khắc hẳn tiến vào, khối thân thể này, chỉ hơi co rút lại một chút.

Thậm chí không hề cảm thấy đau đớn.

Xe đi thật lâu, tiếng động lớn rầm rĩ trên đường dần dần rời xa. Chậm rãi có âm thanh của sóng biển, rơi vào màng nhĩ.

Mắt của tôi lệ ướt cà vạt, theo khe hở lặng lẽ chảy xuống.

“A Viễn cậu muốn đến hay không?” Đỗ Cơ cảm thấy mỹ mãn kéo khoá quần, lên ghế trước đổi vị trí lái xe với Trần Minh Viễn.

Tôi chỉ nín thở nghe âm thanh của biển. Chưa từng khát vọng biển khơi như vậy, khát vọng này đem toàn thân tôi bao phủ.

Bị tha xuống xe, một đường tra tấn khiến cà vạt cũng bị nới lỏng. Nhưng tôi chỉ nhìn thấy ánh mặt trời mãnh liệt như thế.

Biển cùng trời chói mắt giống nhau. Chỉ có mấy toà nhà bên bờ biển u ám.

Cực kỳ giống tranh châm biếm khoa học viễn tưởng về ngày tận thế.

Một toà nhà cô lập cuối bờ biển. Trong thang máy chất đống vật liệu xây dựng chưa dùng đến, giấy dán tường hay gì đó, từng cuộn nằm rải rác trên mặt đất. Công nhân ở đây dường như đột nhiên bỏ công việc mà chạy trốn. Mặt đất được lát đá cẩm thạch quý giá, nhưng lại chưa được đánh bóng.

Trần Minh Viễn nhấn nút 30. “Nơi này tuy chúng ta dùng. Thị trường bất động sản còn suy yếu, cha tôi tạm thời không tính bán đi.”

Đỗ Cơ đẩy tôi một phen. “Còn không cảm ơn Viễn ca, Viễn ca thưởng cho cậu chỗ ở tốt như vậy.”

Tầng ba mươi chỉ có duy nhất một cánh cửa.

Cửa sổ lớn thật xinh đẹp, xuyên qua cửa sổ, biển nhìn thật giống như một màu xanh non dịu dàng.

Đáng tiếc trên cửa sổ lại gắn các song sắt lạnh lùng.

Phòng cực rộng rãi, nhưng không có đồ vật gì. Bên tường chỉ có một tấm đệm, trực tiếp đặt trên mặt đất, ngay cả gối đầu cũng không.

Tôi xoay người ngẩng đầu nhìn Đỗ Cơ cùng Trần Minh Viễn. Mà Đỗ Cơ chính là cười cười. “Đừng sợ, Nhân Nhân, chúng tôi sẽ thường đến thăm cậu.”

Hắn đem tôi ấn lên cửa sổ. Có một chuỗi dây xích dài trên thanh sắt, đầu kia của dây khoá vào mắt cá chân tôi.

Tôi toàn thân đều run rẩy. Nhẹ nhàng kéo dây xích theo sau, giống như một bộ phận của thân thể.

“Yên tâm, vòng trang sức này cũng đủ dài, cậu có thể đi toilet, cũng có thể đến phòng bếp. Bất quá nơi này trừ bỏ nước, cái gì cũng không có.”

Trần Minh Viễn đem chìa khoá dây xích bỏ vào túi tiền.

“Nếu cậu muốn uống nước, ở đây có ống dẫn nước. Bất quá cần ăn gì đó, chúng tôi sẽ sai người đưa lại đây. Nơi này không có khí than, không có chén đĩa, cho nên cậu cũng không thể tự sát được.” Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

(Hiện tại)

Ở một góc trên đường tẩy sạch vết máu trên mặt, tôi mới tiến đến khách sạn nhỏ kia. Hi vọng lúc nửa đêm, không ai chú ý đến tay áo bị rách và đồng phục thiếu mất hai nút áo của tôi.

Tiếng thét kinh hoàng thất thố của người giúp việc nữ vang lên bên tai. Mặc dù đã ban đêm ở thành phố, thẳng đến khi tôi nằm trên giường trong căn phòng đơn sơ ẩm ướt, quần chân đã mốc meo, nhắm mắt lại vẫn cảm thấy có tiếng ly cà phê thuỷ tinh không ngừng vỡ nát.

Trong lúc hỗn loạn bị người Lục gia đuổi ra ngoài.

Ngay cả hành lý cũng không kịp thu thập. Trong túi chỉ có một ít tiền Lục tam thiếu gia để lại ngày đó.

Dùng tiền đó để trả khách sạn, trong lòng không nói nên được là tư vị gì.

“Giấy tờ tùy thân, tiên sinh.”

Tôi đang phức tạp không biết ứng đối như thế nào, lúc này đã có người bên cạnh bảo tôi. “Tiểu Nhân? Xin hỏi cậu có phải Tiểu Nhân hay không?”

Người kia vỗ vỗ bả vai tôi, đi đến trước mặt. “Nguyên lại thật là Tiểu Nhân hả, trở về khi nào? Thật sự là đã lâu không gặp.”

Thấy tôi vẫn đang mang vẻ mặt mê man, cậu ta không chút nào để ý cười cười. “Không nhớ rõ sao, tôi là A Sinh, ở cách vách nhà cậu.”

“Cũng khó trách, tôi đã già đi nhiều như vậy, Tiểu Nhân bộ dạng vẫn không thay đổi, ông trời thật không công bằng, ha ha.” Cậu có điểm then thừng vò đầu.

Tôi lúc này mới nhớ lại, người khoẻ mạnh trước mặt này là thiếu niên mặc quần bò luôn hiếu động bên cạnh nhà lúc đó, cao lớn thành thực hơn tôi rất nhiều, thậm chí khoẻ mắt đã xuất hiện nếp nhăn, duy chỉ có vẻ mặt tươi cười kia là không hề thay đổi.

“Không có, tôi cũng không cùng người nhà xuất ngoại.” Tôi cười cười với cậu ta, có chút co quắp.

“A!” Phát giác nỗi khổ của tôi, cậu ta theo thói quen vò đầu, lộ ra gương mặt khổ sở không lý giải được. “Chuyến bay không tốt sao? Nếu không sai biệt lắm thì hình như là mười năm rồi? Tiểu Nhân đi đâu?”

Tôi có chút sợ hãi đối mặt với khuôn mặt tươi cười sáng lạng của cậu ta.

Thấy tôi im lặng, cậu ta cũng không hỏi lại. “Đây là khách sạn của tôi, cũng không tệ lắm chứ, ha ha. Tiểu Nhân ở đây đương nhiên không cần phải trả tiền rồi, ở bao lâu cũng có thể, hắc hắc.” Cầm tiền mặt nữ tiếp tân còn chưa kịp bỏ vào ngăn kéo, đưa cho tôi.

Sau đó cũng không hỏi ý kiến tôi, cậu ta liền giúp tôi mang đồ. “Hôm nay đã muộn, ngày mai nhất định sẽ tìm Tiểu Nhân uống rượu, nhanh đi ngủ đi, cậu thoát nhìn đúng là mệt chết.”

Sáng sớm hôm sau, cậu ta quả thực tới tìm tôi.

Tôi tránh ở tủ quần áo thay đồ, cậu ta đưa tay vào túi đứng ở bên cửa huýt sao chờ tôi.

Tôi không biết giai điệu đó. Nhưng sáng sớm như vậy, ánh mặt trời ngập tràn căn phòng, khách sạn nhỏ sơn màu vàng cùng khung cửa sổ lam nhạt, A Sinh mặc áo sơ mi màu trắng, thăm dò tiến vào, như đứa con nít mang một gương mặt tươi cười sáng lạn.

Một khắc kia tôi bỗng nhiên cảm động. Có lẽ, đây mới là hình ảnh thật sự của thế giới này.

A Sinh là một người hạnh phúc khoái hoạt như vậy.

“Tiểu Nhân, mau lên!” Cậu ta gọi tôi, cánh tay tự nhiên mà vỗ lên bả vai tôi.

Tôi không tự kìm hãm được nao núng, vì động tác này mà xấu hổ. “Chính là, A Sinh, tôi sẽ không uống rượu.”

“Ha ha, sao lại vậy? Tiểu Nhân thật giống con gái, vẫn y như trước đây không sai biệt.” Thấy tôi đỏ mặt, cậu ta lại vỗ vỗ bả vai tôi. “Chỉ nói giỡn thôi.” Thích ý chào mọi người khi đi qua khu phố ẩm áp, dời đề tài. “Quần áo của Tiểu Nhân thoát nhìn là lạ.”

Tôi vẫn không quen động tác thân mật của cậu ta. Tôi biết cậu không có ý gì, là tôi đã bất đồng.

“Tôi vừa mới... mất việc.” Lặng lẽ tránh cánh tay cậu ta.

A Sinh cũng không nghĩ gì, kéo tôi đến một quán ăn. “Là như vậy sao... Vậy giờ Tiểu Nhân định làm gì? Thoạt nhìn cậu chắc cũng chưa kết hôn đúng không? Có bạn gái không?”

Tôi quần bách lác đầu, không biết đối mặt với ánh mắt thân thiết của cậu ta như thế nào.

Cậu ta nhìn tôi, bỗng nhiên cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng sáng chỉnh tề, thập phần xinh đẹp. “Đừng lo lắng, có tôi đây! Đến, uống một ly!” Chính mình liền bưng ly bia lên một hơi uống sạch.

Tôi cầm ly, nhấp một chút bọt. Cúi đầu, lòng bỗng cảm thấy áy náy.

Đã từng hi vọng chính mình có thể giống như A Sinh, sống ở một góc thành phố, giống như cậu ta cố gắng làm việc, có thể to mồm uống rượu, cùng láng giềng nói chào buổi sớm, còn có... bạn gái.

“Tôi đã kết hôn... năm ngoái.” Cậu ta đã bắt đầu uống ly thứ hai.

Trên gương mặt cậu ta, không chỉ có hơi men, mà còn có cả hạnh phúc.

A Sinh giúp tôi tìm được công việc đưa thư. Tôi làm giấy chứng nhận, A Sinh làm người bảo lãnh. Sau một tuần ở khách sạn của cậu ta, tôi bèn cùng đồng nghiệp đi thuê một căn phòng.

Mỗi ngày lái xe xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ.

Giống như một con cá tĩnh mịch mà xuyên qua lòng thành phố.

Đồng nghiệp cười tôi. “A Nhân sao lại liều mạng làm việc vậy? Phí tăng ca cũng không nhiều.” Tôi vẫn tận lực xin tăng ca, hoặc là thay ca giữ người khác.

Tôi hi vọng một chết đi, muộn rồi liền ngủ say.

Tôi đã cho là mình từ nay về sau có thể bình ổn mà sống. Vết thương trên người đã dần dần lành lặn. Nghĩ rằng chỉ cần chôn vùi trong biển người, là có thể quên đi hết thấy, chẳng sợ còn sống, giống như một hạt cát nhỏ nhoi.

Nhưng mà, có một chỗ tựa hồ vĩnh viễn không thể hồi phục như cũ. Mỗi đêm đều cùng cảnh trong mơ giãy dụa, sau đó trợn mắt thẳng đến khi đồng hồ sáng sớm báo thức.

Dĩ nhiên đã bị phá thành mảnh nhỏ. Giống như bức tranh bị phá tan thành từng mảnh, trái tim, ghép lại cũng không thể lành lặn.

Vĩnh viễn cũng không có được nụ cười giống như A Sinh, nụ cười tự do tự tại như vậy.

Kỷ niệm liên quan đến người kia, dù tôi cố ý trốn tránh như thế nào, lại vẫn rõ ràng như cũ.

Đứng thật lâu trước sạp báo góc đường, rút cục bỏ ra vài đồng xu. Tuần san bị đặt bên dưới đã cũ lộ ra một góc: “Người thừa kế Mạnh thị dính bê bối ***...”

Nhặt tờ tạp chí kia lên, bìa hiện ra đầy đủ trước mắt.

“Người thừa kế Mạnh thị dính bê bối tình cảm, đêm khuya lái xe gây tai nạn hôn mê sâu...”

Trên bìa là chiếc xe thể thao màu sắc rực rỡ, trên đường cao tốc thậm chí đổ vết máu. Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

(Quá khứ)

Dựa vào cửa sổ, bắt tri bắt giác ngủ say.

Biến cách một lớp thủy tinh, coi như thấy được mà không sờ được, hoàn toàn không thể hài hoà.

Chỉ có hô hấp của tôi.

Cũng không biết trải qua bao lâu. Một ngày hay mấy tháng, với tôi cũng không khác nhau.

Có khi ban đêm tỉnh lại, hiện lên cửa sổ cẩm thạch lạnh lẽo, trong bóng tối vô tận chỉ có thân ảnh nhỏ nhỏ của tôi, tóc dần dần dài ra, bóng dáng kia cũng trở nên xa lạ. Trong khoảng không tù túng cúi đầu khóc, tôi đã quên vì sao mà rơi nước mắt, tôi đã quên bị thương, đã quên rằng tôi đánh mất một thời thiếu niên.

Có khi tỉnh sau giờ ngủ, bên nệm vẫn là hộp cơm chưa mở hôm qua Đỗ Cơ mang tới. Tứ phía yên lặng u ám, ánh nắng vấy lấy tôi. Hi vọng cỡ nào cũng biến thành bọt biển cổ tích, không bao giờ... sợ hãi nữa, không bao giờ... khóc nữa.

Thanh âm cánh cửa chuyển động, rất nhẹ nhàng, nhưng tôi vẫn bừng tỉnh. Chưa mở mắt cũng không động dậy, tuy rằng tôi biết, tương lai đau đớn cùng nhục nhã.

Nhưng xiềng xích trên chân run run leng keng.

Có đôi tay ôm lấy tôi. Đem tôi từ trên cửa sổ mà ôm xuống dưới. Cảm giác bị ôm xoay người, đầu có chút choáng váng. tôi gắt gao nhắm chặt hai mắt, chờ đợi hán ngay sau đó đem tôi ném trên mặt đất, bắt đầu làm chuyện thô bạo.

Nhưng không có. Hán chính là ngồi xuống, đem tôi đặt trên mặt đất.

“Vì sao lại gây đi nhiều như vậy, Nhân Nhân?” Mặt của hán đưa lại gần, dán trên cổ tôi, hô hấp nóng bỏng rơi vào bên tai tôi.

“Vì sao không chịu ăn gì?” Nhẹ nhàng vuốt ve, hỏi, lại dường như cũng không muốn tôi trả lời.

“Vì sao phải cắt cổ tay... Nhỏ gầy như vậy, cứ nhiên lại có thể chảy nhiều máu đến thế... Tôi nghĩ đến việc Nhân Nhân có thể chết... Rất sợ Nhân Nhân sẽ chết đi...” Hán vòng tay ôm tôi thật chặt, bỗng nhiên không thềm nhắc lại, chỉ yên lặng như vậy, ôm tôi trong ***g ngực.

Lặng lẽ mở mắt, ánh nắng như không thực.

Rất lâu sau đó, hán mới ngẩng đầu, gương mặt nam tính, lại có một chút bất đồng.

Kia có lẽ là dấu vết trưởng thành. Bởi vì sao, mỗi ngày đều lớn lên, bỗng nhiên hiểu được, bỗng nhiên thở dài.

Tôi hi vọng sẽ chết đi, nhưng vẫn đang tiếp tục lớn, như bệnh độc không thể ức chế. Ống quần dần dần ngắn lại, lộ ra mắt cá chân tinh tế.

“Cậu tỉnh? Tôi mang canh rong biển Nhân Nhân thích ăn đến, có muốn ăn hay không?” Mạnh Đình mở hộp thức ăn.

Kỳ thật cũng không phải tôi thích ăn, ngày đó ở quán ăn Nhật Bản, tôi không quen ăn sushi, nên chỉ uống canh rong biển.

Để tôi tựa vào bên người hán, cánh tay ôm tôi suy yếu. Một muỗng cháo đầy ấm áp, đút cho tôi.

“Tôi phải đi, Nhân Nhân.”

“Sẽ thật lâu, không thể trở lại thăm cậu. Người nhà muốn tôi đi học... Còn muốn tôi có bạn gái... Sau này, còn muốn kết hôn gì đó...”

“Ngày đó người giúp việc sợ hãi, gọi điện thoại cho ba mẹ tôi, bọn họ liền quay về...”

“Bọn họ không thương tôi, vì cái gì còn muốn ép buộc tôi...” Gương mặt trưởng thành, vẫn ngẫu nhiên lộ ra nét mê man của trẻ nhỏ.

“Tôi không thể lại thích Nhân Nhân.”

Hắn buông tôi ra, dựa lại gần, hôn môi tôi.

Nhẹ nhàng hôn.

Mất đi động tác dữ dằn lại có vẻ ngây ngốc. Ngây ngốc giống như nụ hôn đầu của một đứa nhỏ.

Giống như tôi không phải Nhân Nhân, hắn không phải Mạnh Đình.

Mà tôi không hiểu được đau thương của hắn. Cũng như tôi không rõ, phần nộ của hắn.

Bắt đầu cởi quần áo tôi. Tôi không thể nói là sợ hay không sợ, thẹn thùng hay không thẹn thùng, chính là không giấy dựa. Bắt đầu từ khi nào, tôi đã quên giấy dựa?

“Về sau phải ăn thức ăn thật ngon.” Ngón tay hắn vuốt ve vai tôi.

Chỉ là đem tôi hoàn toàn trần trụi ôm vào ngực, cũng không có động tác khác.

“Khi đó vốn là nói giỡn cùng bọn A Cơ... Nhưng mà tôi thích cậu, Nhân Nhân...”

“... Có phải hay không từ lần đầu tiên, cũng đã bị Nhân Nhân mê hoặc... Thật đáng chết.” Thì thào xong, hắn lại xoa tóc tôi. Mạnh Đình như vậy, tôi không quen.

Thích hay là không thích, tôi vẫn không thích ứng nổi một chữ xa lạ như vậy.

Cảm giác bị ôm xa lạ, nội tâm chỉ có mờ mịt.

Nhưng mà một lát qua đi, lại dường như hoang mang toàn bộ không thấy. Ánh mắt hắn nhìn tôi, trong quá trình chăm chú, chậm rãi từ nóng bỏng, chuyển thành lạnh lẽo quen thuộc.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mi mắt tôi, cũng không hề nhấc lại.

Lấy áo lông mới trong túi ra, mặc cho tôi. Còn có giày và quần mới.

Tôi suy yếu không thể không mặc hắn bày bố. Suy yếu không chỉ có thân thể chưa lành, còn có nội tâm thiếu niên trống rỗng. Ánh mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ, biển xanh kia phiếm bụi, nước biển vô tận mờ mịt. Nụ hôn của hắn, hắn rất lạnh lùng, hắn rất lạnh khốc.

“Tôi đã nhờ A Cơ cùng A Viễn chiều cố Nhân Nhân.” Mạnh Đình rút khăn tay của mình, một vòng lại một vòng quần trên xiềng xích, cột lại, bàn tay cầm chân trần của tôi mà xoa.

Cũng không đáp lại cầu xin của tôi.

Không biết bao lâu, hắn buông tay ra. Tôi nghe được cánh cửa sau lưng nhẹ nhàng khép kín. Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

(Hiện tại)

Thật lâu không gặp A Sinh.

Thời điểm đi ngang qua liền ghé lại xem, chung cư đường hẹp, cầu thang bẩn thỉu, cùng từng đồng giấy vụn rác rưởi, bùn đất tích một lớp dày trước cửa chống trộm của khách sạn.

Dưới lầu bằng hiệu “Khách sạn Hạnh Phúc” vẫn còn, nhưng không còn bật sáng vào ban đêm.

Hồi lão bà tiệm tạp hoá bên cạnh, mới biết vợ của A Sinh nhập viện, khách sạn đã bán cho người khác.

Bất quá chỉ mới nửa tháng mà thôi. Gặp lại A Sinh mặt mày tiều tụy, cậu ta ngồi trên ghế bên giường bệnh lo sợ không yên, nụ cười cũng buồn bã. Trên giường bệnh là người phụ nữ trẻ tuổi tái nhợt, trên mặt lại tràn đầy nét ôn nhu che chở, dựa vào cánh tay chồng mình ngồi dậy. “Cậu là Tiểu Nhân đúng không? A Sinh có nhắc đến cậu.”

Cầm lấy quả táo đỏ nhét vào trong tay tôi. Khuôn mặt ôn nhu nhỏ bé yếu ớt tươi cười, nắm cánh tay A Sinh kiên cố.

Lúc ra về A Sinh tiễn tôi. “A Trần chưa biết mình bị bệnh gì, vẫn chờ cuối tháng có thể xuất viện... Tôi đồng ý với cô ấy mùa hè này cùng ra đảo lặn biển...”

Lau mặt, cười khổ, trong mắt lại vẫn chảy nước mắt.

“Toàn bộ tiền tích góp đều để mua khách sạn đó, lại mượn một ít tiền thêm vào, chuẩn bị kinh doanh thật tốt... Hiện tại vội vã sang tay, ngược lại lỗ rất nhiều. Phí phẫu thuật của A Trần cũng còn thiếu hai mươi mấy vạn.”

“Tôi không biết phải làm gì, Tiểu Nhân.”

Hoàng hôn nơi đầu đường, gió xuân đến gần, tôi không đành lòng nhìn nước mắt của cậu ta.

A Sinh nắm lấy tôi, bàn tay to lớn của đàn ông lại mang theo đau đớn bất lực, nước mắt của cậu ta rơi vào tay tôi.

“A Sinh, chuyện chi phí giải phẫu, có lẽ... tôi có biện pháp.”

Căn cứ vào hoá đơn bưu điện tìm được bệnh viện Mạnh Đình đang ở. Tôi tìm được bác sĩ chính của Mạnh Đình, nói ra ý đồ của mình.

Ông ta nhìn ánh mắt tôi, vẫn là bác sĩ nhất quán bình tĩnh. “Không cần suy nghĩ một chút sao? Viên tiên sinh, đây là quyết định rất quan trọng. Hơn nữa, giao dịch mất, cho tới nay vẫn là trái pháp luật.”

“Kính nhờ bác sĩ, tôi thực sự cần số tiền này... Hơn nữa, tôi biết chính mình có bệnh nan y... Cho nên, mới đưa ra quyết định như vậy.”

Đều không phải là nói dối, gần đây dạ dày đau càng nghiêm trọng, uống thuốc giảm đau cơ hồ cũng mất đi hiệu lực, buổi tối đau đến không ngủ được. Bởi vì sợ sẽ quấy rầy bạn cùng phòng, tôi không thể không cắn răng nhẫn nại.

Tôi tựa hồ đã rất nguy cấp, đợt kết cục đã đến.

Quyết định như vậy, tôi bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Nghỉ công việc đưa thư. Cũng không có gì để nói tạm biệt.

Trước khi phẫu thuật, tôi lặng lẽ đến nhìn Mạnh Đình. Cách cửa sổ thủy tinh của phòng chăm sóc đặc biệt, hần ngủ rất trầm tĩnh.

Tôi nhớ rõ gương mặt hần, vĩnh viễn nhớ rõ.

Cùng bác sĩ ký hợp đồng, điều kiện duy nhất của tôi, là che giấu thân phận cùng danh tính của mình.

Không hề có gì dây dưa.

Đối mặt hần, đã không còn yêu hay hận.

Nhớ tới khuôn mặt tươi cười ngày đó của A Sinh. Đèn mờ tắt đi, khăn giải phẫu kéo xuống, nhắm mắt lại chính là bóng đêm.

Tôi nghĩ tôi cả đời này, vĩnh viễn không có được nụ cười vô lo sáng lạn như vậy. Nhưng tôi muốn giúp cho A Sinh được tiếp tục hạnh phúc của cậu ấy.

Mấy ngày sau, tôi rốt cục có thể xuất viện.

Bởi vì thân thể hơi suy yếu, thời gian khôi phục có phần chậm lại.

Tôi biết Mạnh Đình đã gỡ bỏ băng gạc trước, phẫu thuật thập phần thành công, hần chỉ còn đợi đến ngày nhìn lại rõ ràng thế giới.

Mà tôi không hề cần chờ đợi.

Đã nhờ bác sĩ đem số tiền Mạnh gia trả đưa cho A Sinh. Bác sĩ lái xe đưa tôi rời khỏi bệnh viện.

Đứng ở bến xe buýt thật lâu, thẳng đến khi đám đông biến mất, ánh nắng ảm áp dần dần từ mặt đời xuống chân, đổi thành gió đêm mát mẻ.

Lên xe buýt, tôi mới nhớ là đã để quên gậy dò đường ở bến xe.

Trong xe trống trải đại khái chỉ có tôi là hành khách, ban đêm chạy chậm chậm lại xóc nảy.

Đi qua từng trạm xe, cũng không có người lên xuống.

Tôi hỏi trạm tiếp theo là trạm nào, lái xe lại đáp. “Trạm sau là trạm cuối, muốn xuống xe hay không?”

Sờ soạng xuống xe, bước chân còn chưa ổn, cánh cửa xe buýt đã đóng lại phía sau. Thế giới bốn phía đều im lặng, cùng với hắc ám.

Biển giống như cách đó không xa, tiếng sóng rơi vào màng nhĩ, rõ ràng như thế.

Bờ biển như khi bị nhốt, vô thanh vô thức.

Mấy năm một cái chớp mắt bình tĩnh. Tôi rất cuộc đã chạy thoát khỏi thời thiếu niên thương tổn chồng chất sau song sắt. Trong mộng vô số lần chân trần chạy trên bờ biển, cầu xin chấm dứt tất cả trước khi mặt trời mọc.

Bờ cát mịn trong đêm khiến tôi luống cuống.

Nước biển càng ngày càng lạnh.

Cũng không biết, thì ra tôi khát vọng cái ôm ảm áp như vậy. Khối thân thể cô đơn phai nhạt này, luôn luôn khát vọng một cái ôm, khát vọng một người nghe thấy tôi oà khóc, khát vọng không bao giờ bị bỏ rơi.

Ở vùng biển lạnh lẽo, một nửa trí nhớ bập bênh.

Lại chỉ có gương mặt mơ hồ, còn có, bất giác đau đớn chưa xót.

Băng: Vậy là Nhân Nhân chính thức bị mù vì bán vông mạc cho Mạnh Đình nhé Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

(Quá khứ)

Ba năm sau.

Một ngày mới cùng ánh mặt trời lấp lánh, lặp lại thành ngàn cái sáng sớm mãnh liệt tàn khốc, lại như thành ngàn cái đêm khuya u ám.

Tĩnh lại, hần đã ở đây.

Gương mặt, cùng biểu tình lạ lẫm.

“Đói sao?” Hần chạm vào tóc tôi.

Tóc tự do sinh trưởng, đã quá dài, che mặt, tôi cúi đầu lui vào góc tường. Kéo cổ tay áo xuống che đi vô số vết sẹo trên cổ tay.

Ngón tay của hắn chậm rãi vuốt ve trên tóc tôi, nhẹ nhàng, mới lạ mà do dự.

“Nhân Nhân.”

Rất đau, trên lưng có vết thương Đỗ Cơ dùng đầu thuốc lá lưu lại, hắn nhẹ nhàng vỗ về, cách quần áo phủ lên vết thương.

Tôi cuộn người vùi hai đầu vào giữa đầu gối bên dưới áo sơ mi cũ rộng thùng thình, hắn sờ soạng vòng khoá trên chân tôi, cùng cái khăn cũ nát quấn quanh.

Ánh nắng xuyên qua vừa chân thật vừa ma huyền.

Đỗ Cơ xuất hiện ở cửa. “Vì sao lại hẹn gặp ở đây? Kỳ lạ, trở về cũng không nói trước để tôi đến đón.”

Hắn bắt động thanh sắc rời khỏi tôi đi đến bên cửa sổ, cũng không để ý đến oán ngữ của Đỗ Cơ, ngữ khí thản nhiên. “Chìa khoá có đem đến không?”

Nhận ra sự lãnh đạm của hắn, Đỗ Cơ cũng trầm giọng. Hiện giờ hai cậu đều trưởng thành, đã không còn là thiếu niên hay đùa bỡn ngày xưa.

Đỗ Cơ động tác nhàn nhã đốt một điếu thuốc. “Nghe nói cậu ly hôn rồi.”

“Không phải ly hôn, là đào hôn.”

“A, Alina tốt như vậy cũng không chịu. Mạnh đại thiếu gia, cậu có biết cậu đã đem bảo bối trăm vạn trao cho người khác?” Ngữ khí hắn sắc bén.

“Đừng nói với tôi, cậu trở về là vì Nhân Nhân.” Đỗ Cơ đi đến vịn tay tôi, đem tàn thuốc ấn vào lòng bàn tay tôi.

“Câm miệng.” Mạnh Đình mặt không chút thay, đứng ở chỗ cũ.

Đối với thái độ hắn như vậy, Đỗ Cơ chỉ cười, lại rút một điếu thuốc khác, dùng giày đá đá tôi.

Tôi dờ dẫm nhặt bật lửa vắt trên mặt đất, quỳ gối đứng dậy đốt thuốc cho Đỗ Cơ.

Đỗ Cơ hít dài một hơi, thư sướng phun ra một vòng khói. “Nhân Nhân, vươn tay ra.”

Biết sẽ rất đau, tôi cũng không dám không đưa tay trái vừa bị bỏng ra, chịu đựng đau đớn, đưa đến trước mặt Đỗ Cơ. Đỗ Cơ chơi trò chơi tàn nhẫn như vậy không biết mệt.

Trước khi đầu thuốc ấn lên da, Mạnh Đình quay lại hung hăng cho tôi một cái tát, đem tôi đánh ngã xuống đất, nói với Đỗ Cơ. “Cậu hận ngày đó Alina chọn tôi.”

Đỗ Cơ bỗng nhiên cười lạnh. “Mạnh Đình, người đó là nữ thần của tôi, cậu đem nữ thần của tôi bỏ rơi như vậy, tôi hận không thể giết tên bại hoại cậu.”

“Đưa chìa khoá cho tôi.”

“Sớm đã đánh mất. Cậu có thể tìm thợ mở khoá, hoặc báo cảnh sát để họ hỗ trợ.”

Mạnh Đình tiến lên đe Đỗ Cơ lại. “Tôi để cậu chiếu cố Nhân Nhân, thì ra cậu “chiếu cố” như vậy. Nếu A Viễn không nói cho tôi biết chân tướng, cậu còn muốn gạt tôi bao lâu?”

Đỗ Cơ cười. “Cậu hẳn là phải cảm ơn tôi, Mạnh Đình.”

“Alina gọi điện cho tôi nói cậu bỏ rơi cô dâu một thân áo trắng ở nhà thờ, một mình về nước. Ý niệm duy nhất trong đầu tôi là đẩy Nhân Nhân xuống biển.”

“A Viễn nói đúng, cậu cho tới bây giờ cũng không có yêu Alina, cậu yêu là nam kỹ Nhân Nhân ba trăm khối này.”

Từ trong túi tiền Đỗ Cơ rơi ra một cái chìa khoá, Mạnh Đình cũng không để ý lời hắn châm chọc, ngồi xổm xuống cởi bỏ vòng khoá trên chân tôi. Cũng không để ý tôi co rúm lại tránh né, thay tôi lau đi khoé môi rướm máu, cởi áo khoác chính mình khoác lại lên người tôi.

Đỗ Cơ chỉ đứng một bên cười lạnh.

Nhìn Mạnh Đình nửa ép buộc mang tôi đi.

Trong thang máy hắn buông tay ra, tôi cong người té ngã trong buồng. Sớm tuyệt vọng, nhưng mà hết thấy lại bỗng nhiên bình thản phát sinh, tôi chỉ cảm thấy sợ hãi.

Thang máy dừng ở một tầng, hắn cũng không uy hiếp hay an ủi, chỉ cúi người kéo tay của tôi.

Biệt thự nhỏ của Mạnh Đình vẫn như cũ. Hết thấy đều như cũ, giống như mới sáng sớm rời đi, ban đêm trở về. Tôi hết hoảng, nội tâm hoàn toàn trống rỗng.

Chính là càng thêm yên tĩnh cùng trầm mặc.

Hắn không nói gì với tôi, áo len của hắn màu cà phê, bả vai thành thực mà kiên quyết cùng mái tóc ngắn phía sau, mang lại cảm giác xa lạ cùng lạnh khốc khiến người khác không dám lại gần.

Tôi đứng trong ánh nắng nhưng thiếu độ ấm mà suy yếu, cơ hồ không đuổi kịp bước chân của hắn, thậm chí đã không thể thích ứng không khí lạnh lẽo bên ngoài, như đứa nhỏ kích động sợ hãi mà đi theo, đến khi cửa ở phía sau người khép kín khoá lại.

Tôi đã không hề có dũng khí, chỉ còn thể xác trống rỗng vẫn đang thở hổn hển này. Tôi thậm chí muốn quỳ xuống để van xin Mạnh Đình tôi giữ tôi lại.

Tôi liền quỳ xuống bên cạnh cửa.

Vừa mới đi bộ một chút đã khiến tôi mất hết toàn bộ khí lực, nhưng tôi vẫn đi đến bên chân Mạnh Đình, áo khoác rơi xuống mặt đất, tôi cũng cởi áo sơ mi ra.

Bên dưới áo sơ mi là thân thể hoàn toàn xích lô.

Trong phòng không khí lạnh lẽo làm tôi không thể không ôm chặt hai tay, dưới ánh mắt hắn ngẩng đầu lên.

Mạnh Đình im lặng nhìn tôi, đưa tay nâng mặt tôi.

Tôi không dám nhìn vẻ mặt hắn, vẫn là khinh bỉ cùng lạnh lùng. Tôi biết tôi đang không ngừng run rẩy, bởi vì lạnh, cũng bởi vì cảm thấy thẹn.

Còn có tuyệt vọng.

Hắn bỗng nhiên nâng tôi lên, đem tôi lôi vào phòng tắm, đến bồn tắm lớn. Nước lạnh từ vòi sen phun ra, tôi mặc cho Mạnh Đình không chút lưu tình xả nước lên người.

Thân thể ngừng phát dục gây gò yếu ớt, cùng nửa mình đầy thương tích và bệnh tật.

Như vậy xấu xí không chịu nổi.

Hắn kéo tóc của tôi, tát tôi, tôi ngã vào nước, không thể hô hấp.

Hắn lấy tay kéo tôi từ trong nước lên, buông tay, tôi liền lại rơi xuống đáy bồn. Hít thở không thông, từ trong nước vịn vịn nhìn lên gương mặt Mạnh Đình, hắn đột nhiên tàn khốc giơ tay bóp cổ tôi.

Tầm mắt mông lung ảm đạm, thời khắc nghĩ rằng mình có thể chết đi, hắn lại một tay đem tôi kéo về.

“Tôi hận cậu, Nhân Nhân.”

Ở sát tai tôi nói những lời này.

Tôi cả người ướt đẫm khoác áo lông của hắn, tựa trên vai hắn mà nôn ra nước, bởi vì lạnh mà cuộn tròn người, trái tim như bị bóp vỡ.

Tĩnh lại, bình minh ảm đạm như thế.

Hô hấp của Mạnh Đình ở bên tai, tay trái của hắn, bướng bỉnh giữ đầu của tôi. Vì vậy tôi mở mắt ra, tầm mắt liền đặt lên gương mặt hắn.

Gần như vậy, gương mặt của hắn.

Vô luận xa hay gần đều mơ hồ như thế.

Nắng sớm rọi xuyên bức màn, chiếu ra từng dải bóng đen kinh sợ lại quen thuộc.

Tôi lặng lẽ rời khỏi khuỷu tay Mạnh Đình, vạch rèm cửa ra, để lộ cửa sổ khắc hoa cùng song sắt.

Bảng: Chuyện quá khứ chấm dứt ở đây, hay nói đúng hơn là sau khi Mạnh Đình đưa Nhân Nhân về biệt thự này, thời gian trôi qua, mọi chuyện xảy ra tiếp theo như trong văn án. Tức là Nhân Nhân bỏ đi trong một ngày mưa, và kể tiếp là chuyện ở hiện tại. Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

(Hiện tại)

Tôi không chết.

Nước biển đem tôi đẩy về lại bờ. Thời điểm tỉnh dậy, tôi nghĩ là đêm khuya, liền ngồi ở bên bờ cát chờ đợi bình minh.

Bỗng từ từ nhớ lại, thì ra đôi mắt đã không còn nhìn thấy gì nữa.

Hai năm sau cũng không quá biến động, nhờ một người tốt bụng không biết mặt giúp đỡ mà tìm được một công việc mưu sinh, cứ như vậy sống qua ngày.

Nơi thu lưu tôi là một trường đua ngựa cổ của tư nhân, mà công việc của tôi, chính là mặc đồng phục cúi xuống đất làm bàn đạp cho người khác lên ngựa. Mỗi khi trường đua tổ chức lễ hội, liền có rất đông nhà sĩ thành tích nổi danh đến cổ động, hưởng thụ cuộc sống vương công quý tộc châu Âu xưa cũ xa hoa.

Nhưng đại bộ phận thời gian, nơi này rất ít khi có khách.

Cho nên coi như có thể sống thập phần an tĩnh.

Cũng dần dần quen với bóng tối, còn sống là như thế, sáng hay tối, thì ra cũng không cần phân biệt.

Sống hay chết cũng vậy.

Nhưng mà hết thấy sao có thể bình yên chấm dứt như vậy.

Khi thanh âm đàm tiếu của bọn họ xông vào tai, tôi nhìn xuống mặt đất, coi như cả người rơi vào trong mộng. Vốn tưởng rằng sớm đã quên, nhiều năm như vậy.

Nhưng mà một thời thiếu niên sợ hãi lại giống như khắc sâu vào linh hồn.

Có người đưa roi đánh ngựa ra trước gương mặt cúi thật thấp của tôi.

“Viên Nhân?”

Tôi yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác.

Mặc đồng phục buồn cười như chú hề trong hài kịch đi giữ ngựa, bàn tay cùng đầu gối cũng chai đi. Đã không còn là thiếu niên xinh đẹp ngon miệng chọc người trên đùa.

“A Viễn, nhìn xem.” Tóc bị người ta nắm trong tay, buộc tôi phải ngẩng đầu, đại khái có ngón tay lướt trên mặt. “Xem ra Mạnh đại thiếu gia bội tình bạc nghĩa, chắc chắn, thật thê thảm, như thế nào ngay cả mắt cũng không còn nhìn được?”

“Quên đi, A Cơ, lên ngựa thôi, ngựa tôi với cậu dũng mãnh phi thường, tha hồ khoa tay múa chân.” Thanh âm Trần Minh Viễn.

Đỗ Cơ vui đùa, thả tóc của tôi ra, nhảy lên ngựa.

“Mạnh Đình hôm nay cũng ở đây, vừa gặp được ở cửa vào, cùng họ Thư kia chung một chỗ.”

Có lẽ một cước kia của Đỗ Cơ quá nặng, bỗng nhiên dạ dày ỉn ỉn đau. Tôi cố gắng ép đi cảm giác muốn nôn lên chưa xót, nhưng mà đã có chất lỏng tràn ra miệng.

Lại nghe thấy có người dẫn ngựa lại gần.

“Rorydan (một loại ngựa) của tôi thế nào? Nghe nói là huyết mã châu Úc thuần chủng.”

“Chúng ta rất lâu rồi không cưỡi ngựa, Thư.”

“Đúng vậy.”

Mồ hôi lạnh toát tủa trên trán, một trận mê muội, tôi yên lặng nhẩn nại, bởi vì không thể để cho quản lý nhìn thấy tôi học máu.

Nhưng mà khi Thư Dương đập lên lưng tôi, tôi lại vô lực chống đỡ, tê liệt ngã xuống. Mặt cũng đập xuống bờ cát, chưa xót như vậy.

“Thư, em có sao không?”

“Đau quá, đại khái là hơi trật người.”

Thư Dương cũng ngã trên mặt đất.

“Làm cái quỷ gì vậy?” Không kịp tránh né, đã bị hấn nhắc bả vai, tôi kích động giơ tay che đi gương mặt mình.

Mùi nước hoa của hấn thản nhiên xông vào mũi tôi, lại không thể tránh né.

Trong nháy mắt hoảng hốt, thời gian cũng yên lặng.

Tim của tôi dường như ngừng đập, tôi biết gương mặt mình, có bao nhiêu tái nhợt.

Nhưng mà hấn chậm rãi thả tay ra.

Hoặc là áo giáp của tôi, tay hấn, hoảng hốt có chút chần chờ.

Nhưng chung quy vẫn như người xa lạ.

Quản lý chạy tới, không ngừng giải thích với Thư Dương và Mạnh Đình. “A Nhân, còn không xin lỗi khách quý?”

Tôi dùng ống tay áo lặng lẽ lau đi khoé miệng rướm máu.

Cúi đầu với Thư Dương. “Tiên sinh, thật xin lỗi.”

Trong lòng một mảnh trống rỗng.

Dạ dày vẫn ỉn ỉn đau, rốt cuộc chịu đựng được đến hết giờ làm việc. Tôi nhẹ nhàng ẩn vào nơi bị đau, mò dọc theo tường trở về phòng ngủ. Vừa rồi phải nhẩn nại quá mức cực khổ trước mặt quản lý, nhưng tôi vẫn cảm kích hấn chịu tiếp tục thu giữ tôi.

Bởi vì mất mùa, cho nên không có ai đồng ý ngủ cùng phòng với tôi. Quản lý sắp xếp cho tôi ở phòng kho bên cạnh trường ngựa. Phía sau phòng kho có một khoảng rộng, để một cái giường. Cực đơn sơ, nhưng tôi có thể không phiền nhiễu người khác.

Chìa khoá chưa cắm vào ổ, cửa gỗ đơn bạc đã mở ra. Chắc là buổi sáng tôi quên khoá cửa.

Bên trong không cửa sổ cũng không có đèn đuốc, mùi mốc ẩm ướt xông vào mũi. Nhưng bởi vì mắt nhìn không thấy, hết thấy ngược lại trở nên đơn giản.

Tôi sờ soạng cởi đồng phục, đưa tay đến lưng mát xa đơn giản. Thời điểm mới bắt đầu làm công việc này, tôi đến luôn đau nhức khó nhin, lúc ấy còn tưởng rằng chậm rãi thành thói quen thì sẽ tốt hơn, ai ngờ lại càng ngày càng đau.

Tôi muốn đến bên giường lấy dầu mát xa.

Đột nhiên tôi cảm giác được, không khí tựa hồ có chút bất đồng, chậm rãi vươn tay sờ soạng, lại chạm được một vật mềm mại ấm áp.

Tôi yên lặng, tôi nghĩ có lẽ đây là ảo giác của tôi.

Nhưng tôi vẫn không khỏi lại vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve, lông mi hắt, đôi mắt hắt, hình dáng khuôn mặt hắt.

Mạnh Đình.

Hắn không ngờ lại xâm nhập vào giấc mộng của tôi, giấc mộng hỗn loạn bí mật tôi không thể cho ai biết, còn tôi lại dựa vào giấc mộng buồn cười ấy mà sống qua ngày. Tôi đau khổ chống đỡ tất cả, chỉ vì mỗi đêm có thể im lặng cuộn trong chăn bông đi vào giấc ngủ.

Ở trong mộng, hắn ôn nhu ôm tôi.

Không hề hận, không hề ghét.

Có lẽ người kia cũng không phải là tôi, tôi không biết đó là ai. Nhưng hắn thương người đó, giống như trong cổ tích hoàng tử yêu công chúa, hắn cũng không làm người kia đau, làm người kia khổ, giúp người kia ở trong bóng tối không biết làm gì. Người kia nhất định là công chúa xinh đẹp trong thế giới hoàn mỹ.

Sẽ không phải tôi.

Tôi tránh khỏi ôm ấp của hắn, chậm rãi quỳ thấp xuống, quỳ gối trước người hắn.

“Mạnh Đình, buông tha cho tôi đi.”

Bảng: Bắt đầu từ chương này trở đi, mọi chuyện đều xảy ra ở hiện tại. Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

(Hiện tại)

“Tôi không bao giờ... để cậu đi nữa, Nhân Nhân.”

Hắn ôm tôi, cũng quỳ xuống, dùng sức ôm tôi vào lòng, dán bên tai tôi, trầm thấp thì thầm.

Có nhiệt độ của chất lỏng rơi xuống tai tôi.

Tôi ngẩng đầu, không nhìn thấy hắn, lấy tay lại chạm được một giọt nước mắt.

Vì sao lại khóc, Mạnh Đình.

Tôi cũng đã không khóc, nhiều năm như vậy, đã rơi rất nhiều nước mắt, không oán không hi vọng xa vời, chỉ mong sẽ lại không bật khóc. Từ trước đến nay hắn luôn cười nhạo tôi giống nữ sinh hay khóc, hiện tại tôi đã quên đi thế nào là rơi nước mắt.

Tôi đã không còn nước mắt cho cậu.

Gương mặt ẩm ướt đặt trên trán tôi, nước mắt của hắn nhiễm ướt hốc mắt khô cạn của tôi, hơi hơi mang độ ẩm, cả người lại như băng.

Nhẹ nhàng đẩy hắn ra. “... Tôi mặc quần áo.”

Ở trên giường sờ soạng thay quần áo, dựa vào mác áo quần mà xác định mặt trước hay sau, không biết là màu gì, bao lấy thân thể gầy gò của tôi. Đã gầy như vậy, chắc là thật sự rất khó coi.

Chính là cảm thấy không có lời nào để nói, tôi mặc quần áo xong yên lặng ngồi trên giường.

Hắn theo lại gần, có lẽ là ngồi xổm bên giường, vuốt ve tay của tôi, chậm rãi di di lên vỗ về đôi mắt tôi.

“Vì sao lại ngốc như vậy, Nhân Nhân?”

“... Không,...” Nhẹ nhàng tránh hắn. “... là tôi rất cần số tiền đó.”

Hắn lại im lặng, tuy rằng nhìn không thấy, tôi biết ánh mắt hắn dừng ở trên người tôi, chẳng biết tại sao tôi không còn giống như trước, lại khiến hắn nhìn chăm chú.

Bỗng nhiên nhẹ nhàng nâng mặt của tôi, hắn đứng lên, dựa vào ánh trăng rơi qua khe hở từ trên xuống dưới nhìn tôi chăm chú. Cái nhìn chăm chú của hắn như nước biển vậy, đem tôi bao phủ, bỗng nhiên làm tôi quên đi ưu thương.

Bỗng nhiên làm tôi quên mất trong mộng hay ngoài mộng. Tôi như lúc mơ ngẩng mặt, chờ đợi nụ hôn của hắn.

Môi hắn khô ráo, mềm mại, hôn mặt, hôn mắt của tôi. Tôi như mất đi tri giác, mặc hắn hôn thật sâu.

“Là cậu sao... Mạnh Đình?” Ở trong lòng hắn lên lút hỏi.

“Tôi tìm cậu lâu như vậy, Nhân Nhân, cũng sắp tuyệt vọng rồi, Nhân Nhân.”

Hắn lại ôm tôi trong lòng một lần nữa.

Tôi chính mình trầm mê như ảo giác. Ngực hắn ấm áp như vậy, bỗng nhiên sợ hãi tất cả chỉ là ảo giác.

“... Mạnh Đình, đau quá...”

“Làm sao đau?”

Tôi rốt cục không nhận được rên rỉ ra tiếng, đẩy hắn ra, không ngờ lại nôn ra một ngụm máu.

Mạnh Đình mở ngón tay nắm chặt của tôi.

“Nhân Nhân đừng sợ, tôi đưa cậu đi.” Hắn dùng khăn tay lau máu trong tay tôi, cởi áo khoác của mình khoác lên người tôi.

Hắn đem tay của tôi đặt trong lòng bàn tay hắn.

Cánh cửa phòng nhỏ cũng không đóng lại. Mạnh Đình cứ như vậy đem tôi đi.

Ở ghế ngồi phía sau xe yên lặng gối lên đùi Mạnh Đình, xe xóc nảy làm dạ dày một trận đau một trận hoãn, tôi cũng thanh tỉnh một trận hôn mê một trận. Dọc theo đường đi Mạnh Đình gắt gao nắm tay tôi, không nói gì.

Tất cả giống như một giấc mộng.

Cũng đã phân biệt không rõ, đây là mộng bắt đầu, hay là mộng kết thúc.

“Tuy rằng tình huống xuất huyết không nghiêm trọng, nhưng dạ dày bị loét nghiêm trọng. Bất quá thân thể bệnh nhân quá mức suy yếu, còn bị thiếu dinh dưỡng, cho nên, tạm thời không thể giải phẫu.”

Cho dù ở phòng khám, Mạnh Đình vẫn nắm tay của tôi... Đúng hơn là nắm chặt cổ tay tôi, lúc bác sĩ chẩn đoán bệnh, ngón cái hắn nhẹ nhàng di động qua lại, vỗ về cổ tay cùng nơi mạch đập, giống như đang an ủi.

“Xin lỗi, vị tiên sinh này... là gì của bệnh nhân?” Bác sĩ đột nhiên hỏi.

“Hả? ... Tôi là anh trai của cậu ấy.” Vẫn giống với câu trả lời trước đây.

“Xem ra em trai của anh cần được chăm sóc cho tốt.” Bác sĩ tựa hồ đối với câu trả lời của hắn không vừa lòng, chờ một chút, sau đó nói. “Không được tùy ý dùng thuốc giảm đau, hơn nữa, tâm trạng hậm hực cũng khiến bệnh tình càng thêm nghiêm trọng.”

Em trai cậu ánh mắt không tốt, cho nên làm anh cần phải quan tâm cậu ấy. Buổi tối lạnh như vậy, phải giúp cậu ấy mặc thêm quần áo. Tận tình bảo trì tâm trạng vui vẻ sáng khoái, nếu không bệnh tình càng lúc càng nặng thêm, cũng chỉ còn cách phẫu thuật cắt bỏ.”

Đối với ngữ khí trách móc của bác sĩ, tôi sợ Mạnh Đình lại buồn bực.

Trở lại trong xe, Mạnh Đình không nói một lời, liền cởi áo khoác lông của mình, bọc lấy người tôi.

“Tôi không lạnh... Mạnh Đình, anh không cần tức giận...” Tôi hơi sợ hãi đẩy ra.

Hắn vẫn cố chấp mặc áo cho tôi, sau đó đem tôi đang kích động mờ mịt ôm vào trong ngực.

“Tôi tại sao lại phải tức giận?”

“Mạnh Đình...”

“Hả?”

“... Cảm ơn anh đưa tôi đi gặp bác sĩ, còn có... thuốc...”

“Ừ.”

“Đêm khuya trường đưa ngựa có xe buýt đến, cũng không nên nhưng mà... phiền anh đưa tôi đến bến xe, trễ như thế... không thể quấy rầy anh nữa... Chỉ là, tôi không biết tự đi như thế nào...”

Mạnh Đình thật lâu sau không nói gì, chỉ là gắt gao ôm lấy thân thể gầy gò của tôi.

“Nhân Nhân, tôi biết cậu hận tôi.”

“Nhưng tôi sẽ không để cho cậu rời đi một lần nữa.”

“Bác sĩ lúc trước đã nói cho tôi hết thấy... Tôi đi tìm người bạn của cậu, tôi tìm cậu xung quanh, tôi giúp hắn mua khách sạn về, hi vọng cậu có thể sẽ trở lại nơi đó... Tôi đã chán ghét mỗi ngày giống nhau đi tìm cậu xung quanh đến phát điên.”

“Nhân Nhân, đừng tùy hứng như vậy nữa.”

“Ngoan ngoãn, để tôi yêu thương cậu.” Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

(Hiện tại)

“... Vẫn là, xin để tôi một mình đi.”

“Thực cảm kích anh đến tìm tôi, nhưng mà, hiện tại tôi, rất phiền toái...” Nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay hắn, “Hơn nữa tôi đã muốn, đã muốn già đi...”

“Cho nên, thật sự xin lỗi...”

Nâng lên đôi mắt xám đục, khoảng không đen tối trước mắt, cứ tưởng rằng sẽ không còn gặp lại hắn, vận mệnh lại vẫn chiếu cố tôi, ít nhất có thể để cho tôi tạm thời chạm được vào hơi ấm của hắn.

Như thế nào lại còn có hy vọng xa vời.

Hết thấy ân oán dây dưa, tàn bạo cùng đau thương, lúc này đã như cách một thế hệ mây khói, có lẽ tôi hận, tôi yêu, đều không phải là người trước mắt này.

“Nhân Nhân...” Hắn gọi tên tôi, dường như nhẹ nhàng thở dài. “Cho dù cậu hận tôi, lần này tôi cũng sẽ không để cậu rời đi.”

Cố chấp đem tôi kéo vào trong ***g ngực, sau đó cầm lấy đồ uống nóng lái xe vừa mới mua về.

Cái ly ẩm áp được đặt vào tay, là hương sữa ngọt ngào, nhưng chính là nóng như vậy, uống vào dạ dày sẽ đau.

Chỉ yên lặng ôm ở trong tay.

Hắn cả đoạn đường đều ôm tôi, xe ở trong đêm tối đi nhanh.

“Mạnh Đình, chân của anh thế nào?”

“Kỳ thật đã không có việc gì, chỉ là hộ chiếu vẫn chưa bỏ lệnh cấm lái xe.”

“Nơi này là chỗ nào?” Mạnh Đình nắm tay đỡ tôi xuống xe, có mùi hương nhàn nhạt của cây hương thảo, chỗ đặt chân, cũng chưa từng được rải sỏi lên mặt đường,

“Nhà tôi mới mua.”

Thì ra không phải biệt thự lúc trước.

Mạnh Đình dẫn tôi trên đường đi, sân trước rất lớn, Mạnh Đình dán ở bên tai nói. “Dọc theo con đường đá sỏi, là có thể đi vào trong phòng.”

Tôi có thói quen vừa đi vừa sờ soạng không khí, Mạnh Đình bỗng nhiên giữ vai tôi, xoay người đem tôi ôm ngang.

Bị động tác đột nhiên của hắn hù dọa, tôi bối rối ôm cổ hắn. “... Thực xin lỗi, tôi có thể đi nhanh một chút... Để tôi xuống dưới đi...” Tính hắn nôn nóng như vậy, không chịu được sự chậm chạp của tôi.

Mạnh Đình lại hôn khẽ xuống ở bên tai tôi. “Từ nay về sau tới chỗ nào đều ôm Nhân Nhân như vậy.”

Thanh âm của hắn ôn nhu, làm tôi không thể giãy dụa. Bị hắn ôm, hương cây hương thảo xuyên qua con đường đá, tôi như ở trong bóng tối chậm rãi phập phồng phiêu đảng, giống như một giấc mộng ngắn, lại giống như một giấc mộng dài.

Hắn một tay lấy chìa khoá, mở cửa ra.

Không khí bên trong có chút lạnh, làm tôi không khỏi co mình.

“... Tìm được Nhân Nhân rồi?” Thanh âm lạnh lùng, tựa hồ đã sớm chờ đợi để chứng kiến một màn này.

Như thời khắc tỉnh mộng đã đến, Mạnh Đình để tôi xuống, tôi sờ soạng cánh cửa, cử chỉ luống cuống.

“Hy vọng cậu có thể nghe tôi giải thích, Thư.”

Thư Dương ngược lại cười. “Giải thích cái gì? Kỳ thật tôi cũng nhận ra vở hài kịch giữ ngựa kia, là Nhân Nhân.”

Cậu ta bước lại đây, tôi không khỏi theo bản năng cúi đầu lùi bước.

“Cảm ơn anh Mạnh Đình. Cảm ơn anh không ở trước mặt Tiểu công tử làm trò, diễn một màn gặp lại người yêu cũ như trong phim, cảm ơn anh ít nhất còn lưu lại cho tôi một điểm thể diện.”

Mạnh Đình trầm mặc một lát. “Sao em lại tìm tới đây?”

Thư Dương vẫn đang cười cười, cũng không để ý tới nghi vấn của Mạnh Đình. “Không nghĩ tới Mạnh đại thiếu gia cũng có một mặt sắc sảo như vậy... Vườn cho người mù, cùng với gia cụ trong phòng không sắc nhọn... Ngay cả phòng tắm cũng trang bị tay vịn cho người mù, haha, Viên Nhân, chúc mừng anh khổ nhục kế đại công cáo thành.”

“Thư... Tôi cũng không giấu diếm em, em biết tôi luôn tìm kiếm Nhân Nhân.”

“Đúng, anh chưa từng giấu diếm tôi... Haha, là tự tôi cam chịu hèn mọn khốn khổ, là tự tôi cho rằng đến cuối cùng có thể thắng được người anh quý trọng... Tôi ngay cả yêu cũng không dám hi vọng xa vời...” Thư Dương chính là cười cười, chỉ cười. “Kim ốc tàng kiều (nhà vàng chứa người đẹp), nguyên lai tôi chờ đến bây giờ.”

“Không cần nói như vậy, Thư.”

“Anh muốn tôi làm như thế nào? Mạnh Đình, chính phẩm tìm về, thay thế phẩm liền đá đi phải không? Chắc là, tôi hẳn nên tự giác biến mất?”

“Thư, tôi cũng không muốn làm em khổ sở... Em bình tĩnh một chút. Tôi cùng Nhân Nhân chưa ăn cơm chiều, không ngại cùng đi ăn cơm đi, việc này chậm rãi nói sau.”

Thư Dương giống như hết sức nuốt xuống uỷ khuất, hơn nửa ngày mới cười lạnh nói. “Bữa tối ba người, haha, tốt.”

Quán ăn sắp đóng cửa, trống vắng chỉ có ba người không nói gì. Âm nhạc như có như không, còn có ưu thương không hiểu được.

Mạnh Đình thay tôi cắt nhỏ miếng bít tết, rải hạt tiêu lên, sau đó đem đĩa bỏ vào tay tôi.

Tôi yên lặng nuốt, vươn tay sờ tìm khăn ăn, Mạnh Đình liền đưa qua.

Tôi thấp giọng nói cảm ơn.

Đối diện với chén rượu vang nhỏ, Thư Dương bỗng nhiên buông chén trong tay, mặc thanh khóc nức nở.

Không mở miệng, cũng không rời đi, chỉ có nước mắt vô thanh rơi vào trong ly rượu.

Mạnh Đình cũng buông dao nĩa, im lặng uống rượu.

Tôi xoay mặt về phía nước mắt của Thư, không biết làm sao, Mạnh Đình bên dưới bàn, nhẹ nhàng cầm tay của tôi. Đăng bởi: admin

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

(Hiện tại)

Trước cửa quán ăn, Mạnh Đình mở cửa xe cho tôi, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu tôi, để tránh tôi đụng vào, đây an toàn cũng giúp tôi cài lại.

Lại xoay người mở cửa cho Thư Dương.

Thư Dương yên lặng thuận theo sự an bài Mạnh Đình mà ngồi ở ghế trước.

Xe đi nửa đường, Thư Dương bỗng nói với lái xe. “Dừng xe.” Thanh âm thản nhiên.

Lái xe chần chờ dừng xe ở bên đường.

“Nơi này không có taxi, em xuống xe thì đi đâu?” Mạnh Đình dùng ngữ khí hỗn loạn trách cứ.

“Phía trước có tàu điện ngầm, tôi đi tàu điện ngầm về.” Như là không có việc gì cáo biệt, Thư Dương nhẹ nhàng đẩy cánh cửa xe.

“Thư...” Mạnh Đình trầm lặng một chút, vẫn là xuống xe đuổi theo.

Cửa xe cũng không đóng, bỗng nhiên tiếng bước chân quay lại, lúc sau ống tay áo tôi có người nắm.

Thực nhanh được người ôm đi.

Lòng nhẹ nhẹ liên miên đau, không biết là vì tôi, vì Mạnh Đình, hay là vì Thư Dương. Tựa hồ đêm nay dài như vậy, thời gian đã ngưng lại, còn tôi chưa bao giờ có thể thoát ra.

Một lúc sau, tay mới được thả ra.

Thanh âm Thư, ảm đạm mà bình tĩnh. “Ngủ ngon, Mạnh Đình.”

Tôi cùng Mạnh Đình trở lại ngôi nhà kia, giày mỏng bước trên sỏi vụn, xúc cảm mãnh liệt như thế, hơi hơi đau đớn.

Bỗng nhiên giọt mưa tí tách rơi xuống.

“Mạnh Đình, trời mưa... Biệt thự nhỏ kia cách xa ga tàu điện ngầm, Thư...”

Mạnh Đình cởi áo khoác lên cho tôi, cánh tay vòng trên đỉnh đầu, kéo áo lên như làm ô che.

Mưa nặng hạt rơi trên áo, tí tách, càng lúc càng nặng hạt, tôi bỗng nhiên cảm thấy được sự yên lặng. Mưa rơi, hay tuyết rơi cũng không sợ hãi. Bóng tối cũng không sợ hãi.

Nếu luôn luôn ở bên cạnh hắn.

Hắn ngắt lời tôi, bỗng nhiên nói. “Nhân Nhân, ngôi nhà này, tên là Nhân Viên.”

Sàn phòng khách cũng trải thảm, quẹo trái, sáu bước, là sô pha.

Sàn những nơi khác, cũng phủ thảm mềm mại, cho dù té ngã cũng sẽ không bị thương.

Bên tay trái cửa lớn là vách tường, trên tường có tay vịn, bao vải nhung tinh tế, mùa đông cũng không đóng băng. Dọc theo tường liền có thể đi đến hành lang các phòng.

Tay vịn đầu tiên là dấu hiệu phòng bếp kiêm phòng ăn.

Thứ hai là thư phòng, thứ ba là phòng ngủ... Cuối cùng là nhà vệ sinh cùng phòng tắm.

Phòng tắm bên tay trái, ba bước là bồn rửa tay, bốn bước là bồn cầu, bên phải đó là phòng tắm đứng.

Không có bồn tắm lớn, bởi vì bồn tắm lớn dễ dàng ngã.

Mạnh Đình cởi cúc áo tôi, tay hắn bị mưa làm ướt nhẹ, rất lạnh.

“Tôi tự mình làm...” Xoay người đưa lưng về phía hắn, bỗng nhiên cảm thấy co rúm lại.

Không biết chính mình đã biến thành bộ dạng gì nữa.

Mạnh Đình thích làn da nhẵn nhụi của tôi, bây giờ đã không còn, hắn thích tinh tế thanh mảnh, tôi cũng đã rất gầy, hắn thích tôi mềm mại như thiếu niên, mà tôi đã không còn là thiếu niên.

Hắn tìm tôi về, ôm tôi, có lẽ chỉ vì báo đáp.

Vòi hoa sen phun nước ấm áp, rửa sạch cơ thể đầy vết thương của tôi.

Mạnh Đình lại ở phía sau ôm lấy người tôi toàn bộ và xòe ra. “Thật nhớ hương vị Nhân Nhân.”

Hắn chà lưng tôi, đem tôi kéo lại gần, chà sát từng bộ phận trên thân thể, có điểm ngứa ngốc, nhưng rất nhẹ nhàng, dường như tôi là tác phẩm nghệ thuật của hắn.

“Nhân Nhân, cậu không phải sợ bóng đêm sao? Không phải cậu sợ bóng tối trong phòng tắm sao? Lâu như vậy làm thế nào để trải qua?”

Hắn dùng khăn tắm bao lấy tôi, nhất định ôm tôi và khăn tắm vào lòng. “Tôi mỗi lần tắm rửa đều nghĩ đến, bộ dáng Nhân Nhân sợ hãi... lui vào trong góc, gầy teo cuộn thành một đoàn... tôi mỗi đêm đều không ngủ được, chờ hừng đông có thể đi tìm cậu.”

“Cảm ơn cậu, Nhân Nhân, cũng thực xin lỗi, Nhân Nhân.”

Hắn một lần lại một lần hôn mặt tôi, hôn tóc tôi.

Tôi chần chờ lại mê man, nhưng chậm rãi vươn tay ôm lại hắn.

Đây là ***g ngực của hắn, hô hấp của hắn, nhiệt độ cơ thể của hắn, hắn hôn môi, hắn thì thầm.

Mạnh Đình.

Cảm giác bị vuốt ve xa lạ, thân thể phản ứng cứng ngắc mà chậm chạp. Nhưng mà tay Mạnh Đình, ở trong khăn bông mềm mại chậm rãi dao động.

Hắn bỗng nhiên cúi người, đem môi dán trên lưng tôi, một tắc một tắc hôn xuống dưới, dọc theo lưng, nhẹ nhàng hôn xuống.

“Nhân Nhân mệt không? Cho tôi được không?”

Mặc hần đem gối bông đặt dưới thân tôi, dịch bôi trơn hơi hơi lạnh, làm tôi không khỏi co người. Đã lâu lắm, lâu lắm không bị chạm qua, đầu ngón tay hần tiến vào, chậm rãi xâm nhập, xúc cảm này, xa lạ lại sợ hãi.

“Đau không?” Hần hỏi.

Thời khắc hần tiến vào, tôi cơ hồ không khống chế được rên rỉ.

Đau như vậy, thì ra đau như vậy. Động tác dù rất nhỏ của hần đều làm tôi muốn rơi lệ.

Nhưng tôi đem mặt chôn vào gối, hơi hơi lắc đầu. Đăng bởi: admin

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

(Hiện tại)

Thoang thoang mùi bánh mì nướng thản nhiên, làm tôi không hề hoài nghi là mình đang ở trong mộng.

Lấy tay sờ đệm bên cạnh, đã không còn ẩm, chắc là Mạnh Đình đã sớm dậy rời đi. Chỉ còn lại nếp nhăn ở gối, cùng với thân thể ẩn ẩn đau.

Ở trên bàn bên giường sờ thấy khay đựng bữa sáng, bánh mì nướng phết mứt trái cây cùng sữa.

Rất giống, rất giống một giấc mộng.

Nhưng đầu ngón tay dính mứt, ngọt như vậy.

Sờ soạng đứng dậy đi rửa mặt.

Phòng khách có động tĩnh, tựa hồ có người đẩy cửa vào. Tôi dọc theo tay vịn trên tường chậm rãi đi trên hành lang. “...Mạnh Đình.”

Đối phương cũng không đáp, đem cái gì vắt trên mặt đất, sau đó ngồi xuống sofa thật mạnh, tiếng bật lửa vang lên, tựa hồ hút một ngậm thuốc lá, mới mở miệng. “Mạnh Đình đâu?”

Thì ra là Thư Dương.

“...Tôi cũng không biết, chắc là sáng sớm đã đi ra ngoài.” Xấu hổ đứng một hồi, cậu ta cũng không để ý đến tôi nữa, liền tiếp tục đi vào toilet.

Vừa mới mở vòi nước, cậu ta lại ở cạnh cửa hỏi. “Phòng của Mạnh Đình ở đâu?”

“Phòng thứ hai bên phải.”

Ngữ khí lãnh đạm nói cảm ơn, liền đi vào phòng ngủ tôi mới bước ra kia.

Tuy rằng không nhìn thấy, tôi vẫn cảm thấy cậu ta bất động thanh sắc ghét hận.

Tôi biết cậu ấy yêu Mạnh Đình, Mạnh Đình có lẽ cũng thương cậu ta.

Đột nhiên mê man.

Hoàng hôn ngày đó. Mạnh Đình gọi điện về, bảo tôi cùng Thư Dương chờ hần về dùng bữa tối.

Phòng ngủ đã thành địa phận của Thư Dương. Tôi không có chỗ đi, đành phải ngồi ở phòng khách.

Thư đứng phía trước cửa sổ hút thuốc, thuốc vị bạc hà.

Bỗng nhiên cậu ta quay đầu hỏi tôi. “Anh yêu Mạnh Đình sao?”

Yêu hay không yêu.

Tình yêu hư vô như vậy, lại rõ ràng như vậy.

Nhưng mà tôi cùng Mạnh Đình, nhiều năm như vậy, yêu hay không có còn liên quan sao.

Thư đợi không được câu trả lời của tôi, hoặc là cậu ta vốn cũng không cần câu trả lời của tôi, liền nói. “— nhưng là tôi yêu.”

“Cái Mạnh Đình cho anh, bắt quá chỉ là áo cơm, cho tôi, lại là không khí.”

“Mạnh Đình không đủ ôn nhu sẵn sốc, cũng không lãng mạn đa tình, tiền cũng không phải là nhiều nhất,” Thư Dương chậm rãi hút thuốc, cũng không giống như nói với tôi, mà là chậm rãi nói ra câu ấy với chính bản thân mình. Hoàng hôn tĩnh lặng dường như vì lời bộc bạch mà ưu thương hơn nữa.

“Nhưng anh ấy là không khí của tôi, thứ duy nhất, làm cho tôi có thể hô hấp được.”

Anh ấy là không khí của tôi, thứ duy nhất, làm cho tôi có thể hô hấp được.

Ngực tôi âm thầm nhói đau, câu nói của cậu ta lúc đó, bỗng nhiên tôi hiểu được.

Nghĩ rằng Thư Dương nhất định sẽ không buông tay.

Nhưng mà ngày hôm sau, cậu ta lại biến mất.

Mạnh Đình bấm số điện thoại của cậu ta, mới đầu thủy chung không thể gọi được, bấm lại mới được.

Ngay cả vài đôi câu cũng không chịu lưu lại.

Thư Dương cao ngạo. Cậu ta làm sao có thể cúi đầu vì yêu.

Nhưng mà tình yêu chỉ là một trò chơi tự tôn, có bài hát đã từng nói như vậy.

Mạnh Đình đêm đó trở về đã rất say, ôm tôi làm tình, cho đến sáng sớm mới buông tay ngủ. Ngày kế khi tỉnh lại, người cũng đã không thấy.

Ngay cả nữ giúp việc cũng không biết tung tích.

Có người lớn tiếng gõ cửa, tôi khoác chăn mỏng đi ra mở.

Sờ soạng mở khoá cửa, cũng cảm giác không khí khác thường. Không kịp lên tiếng, lại bị người bịt mồm, đối phương thô lỗ lại nhanh chóng xoay trụ cánh tay của tôi, đem tôi kéo vào ô tô.

Có người dùng băng dán che miệng của tôi lại, còn có ý đồ che cả mắt.

Bên cạnh đã có người ngăn cản. “Uy, cậu che mắt hấn làm chi, hấn là người mù đó.” Nói xong liền ha ha cười.

Thanh âm hoàn toàn xa lạ.

Xe đổi tới đổi lui, dần dần rời xa nội thành. Cũng không biết đang ở chỗ nào, chính là thập phần im lặng. Tôi khoác chăn mỏng bị đẩy mạnh vào một phòng, cửa đóng lại.

Tay chân đều bị trói, như thế nào cũng trốn không thoát.

Tôi chỉ có thể ngã trên đất, nhìn không thấy nghe cũng không thấy, bốn phía yên tĩnh như một hành tinh khác.

Cũng không lâu sau, nghe được có người đẩy cửa ra, đế giày da nhẹ nhàng bước trên sàn nhà, đi đến bên cạnh tôi.

Một đôi tay đỡ tôi đứng lên, động tác cũng không có thô bạo như dự đoán.

Ngón tay mang theo mùi thuốc lào thần nhiên, lại như ẩn hiện mùi nước hoa, cẩn thận bóc lớp băng dán trên miệng tôi.

Cái tay kia lại chuyển qua cằm, nhẹ nhàng chậm rãi nâng mặt tôi lên.

“Chính là khuôn mặt này, làm cho Thư Kiều ngạo mỹ nhân thua thảm như vậy, haha.” Ngữ điệu của hấn không ôn không hoà, mang theo ý cười khó giải thích được.

“Không phải sợ...” Đầu ngón tay lại vuốt ve hai gò má của tôi, giống như trêu đùa giống như an ủi. “Khẳng định cậu vì cái tên Mạnh Đình phong lưu khó hiểu kia mà trở nên mù quáng, tôi sao có thể gây khó khăn cho người si tình như vậy.”

Ngón tay hẩn ngả ngón, tuy rằng vẫn chưa có đối đãi thô bạo, nhưng lòng tôi càng ngày càng bất an. Hẩn nhắc tới Mạnh Đình, hay là mơ tưởng muốn vợ vết tài sản của Mạnh Đình?

“Xin hỏi anh là ai? Hãy mau chóng thả tôi đi. Nếu muốn vợ vết tài sản Mạnh Đình... chỉ sợ kết quả làm anh thất vọng.”

Người nợ chính là cười cười, cũng không trả lời, không nhanh không chậm nhấn phím điện thoại.

“Hello Mạnh đại thiếu gia, đã lâu không gặp?”

“Tiểu Phi Dương? Có chuyện gì?” Thanh âm Mạnh Đình từ điện thoại vang lên.

“Bạn bè lâu ngày ân cần hỏi thăm một tiếng thôi mà, làm gì khẩn trương như vậy.”

“Tôi không có tâm trạng nói chuyện long vòng cùng Tiểu công tử, thực xin lỗi, tôi phải cúp máy.”

“Tốt thôi, bắt quá, tôi nói nghe cậu gần đây không gặp nhiều may mắn, tình cũ tình mới, đồng thời mất tích.”

“Cậu có ý gì?”

“... Thực bất hạnh, tôi muốn nói cho cậu, tôi vừa vận nhật được một người.”

“Nhân Nhân? Nhân Nhân ở chỗ cậu?” Thanh âm trong điện thoại quả nhiên trở nên vội vàng.

“Nhân Nhân, haha, vì sao cậu không lo lắng là Thư mỹ nhân bị tôi nhật được? Thư Dương bị cậu ăn tàn mất tính, lại một cước đá văng ra, giờ phút này cho dù là sống hay chết cậu cũng sẽ không quan tâm đúng không?”

“... Là Thư Dương buộc cậu bắt Nhân Nhân?”

Tiểu công tử chỉ là cười lạnh. “Chuyện này cùng Thư không quan hệ. Bắt quá, tôi cho cậu ba ngày tìm Thư mang về cho tôi, Nhân Nhân sẽ trở về với cậu. Nếu Thư có chuyện không hay xảy ra, như vậy, Mạnh Đình, tôi sẽ không để Nhân Nhân của cậu sống yên ổn.”

Dứt lời, cũng không bận tâm phản ứng của Mạnh Đình, liền tắt máy.

Mạnh Đình không ngừng gọi lại, chuông điện thoại một lần lại một lần vang lên.

Buông cánh tay vừa mới đề miệng của tôi, lại tháo băng dán trói chân tay xuống. Không khí trong này lạnh lẽo, lại không biết bên người có bao nhiêu ánh mắt, tôi đem chăn bọc kín.

Tiểu công tử giống như bình phục lại cảm xúc, dường như khẽ thở dài, vỗ nhẹ vào lưng tôi. “Nhân Nhân không phải sợ, tôi sẽ không làm gì cậu.” Đăng bởi: admin

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

(Hiện tại)

Chuông điện thoại rốt cuộc dừng lại.

Lòng cũng trở nên trống rỗng, trầm xuống nặng nề.

Bên trong cực kỳ im lặng. Tôi biết bên cạnh là một cửa sổ lớn mở rộng, vì có gió hơi hơi thổi qua. Ngoài cửa sổ đại khái có rất nhiều cây, cho nên gió thoảng qua lá cây vang lên tiếng xào xạc rất nhỏ.

Còn nơi này ít nhất là lầu bốn.

Khi được đưa đến tôi đã lặng lẽ tính.

Sờ soạn trên tường, chạm được bệ cửa sổ thấp bé, cảm giác đưa tay ra ngoài, giống như ý muốn nắm lấy vận mệnh sâu vô tận của mình.

Thì ra hết thấy phong ba đã bắt đầu.

Cần gì phải khó xử Mạnh Đình. Cần gì phải khó xử Thư Dương.

Cần gì phải khó xử chính mình.

Hoặc đi hoặc ở, không có lúc nào không tra tấn tôi, nhưng mà việc đã đến nước này, ngược lại tất yếu không cần sống sót.

Ban đêm bị Mạnh Đình ôm hôn, bàn tay ấm áp của hắn, ôm lấy tôi nhỏ bé run rẩy, tôi lạnh lẽo và sợ hãi, hư ảo như giấc mộng, cũng chân thực như giấc mộng.

Nhưng một khắc kia cảm thấy được, đã không thể yêu thương.

Tôi liền trèo lên bệ cửa sổ.

Trái tim này đã chết từ lâu, chỉ cần hơi hơi rung động, liền dễ dàng vỡ vụn.

Tôi nói xin lỗi với bản thân mình.

Tha thứ cho tôi, thủy chung không thể đem sinh mệnh vô ưu vô thương đầy đủ không sút mẻ mà hoàn trả.

Gió bỗng nhiên trở nên mãnh liệt, tôi ở trên khung cửa sổ hơi hơi đứng lại.

“Nếu muốn nhìn thấy bộ dáng Mạnh Đình thương tâm đến chết,” Thanh âm dày lại dễ nghe, bỗng nhiên ở một nơi khác trong phòng vang lên. “... Liền nhảy xuống đi.” Hắn chậm rãi bước lại gần.

Tôi vì lời của hắn mà ngơ ngẩn. Thì ra trong phòng còn có một người khác im lặng, nhất thời vô thức. Hơi hơi lui bước, nhảy xuống nhẹ nhàng, chỉ còn ngón tay đặt trên bệ cửa sổ.

Tiểu công tử cũng không để ý đến cảnh cáo mỏng manh của tôi, vẫn đi tới.

“Cậu có biết hay không, bộ dáng cậu đứng trên cửa sổ, làm người ta rung động đến cỡ nào.”

“Biểu tình như vậy chính là một thiên sứ tuyệt vọng... Tôi nghĩ tôi có chút hiểu Mạnh Đình.” Thanh âm đối diện thoải mái, cũng không đồng dạng với ngữ khí cười nhạo tôi đã sớm quen thuộc.

“Hắn nhất định không thể kháng cự biểu tình cậu như vậy, cho nên mới một bên tra tấn cậu, một bên yêu cậu tha thiết.”

Hắn bỗng nhiên xoa chân tôi, từ chân mỏng đi lên.

Tôi đã không thể lùi lại.

Tôi nghĩ đến thân thể, như một tảng băng, sau đó vỡ vụn. Lại đột nhiên như ở giữa không trung tạm dừng.

Cũng không kịp kiên định hay hối hận, dòng máu từ cổ tay tựa như sinh mệnh ương ngạnh, như sinh mệnh không thể kháng cự, dây dưa và dữ dội. Ngón tay của hắn tinh tế lại rất có lực, đem tôi kéo trở về liền trực tiếp ôm vào trong ngực, dùng sức hôn lên hai má.

Vẫn như cũ không chút nào để ý, vững vàng như chưa từng phát sinh chuyện gì, hắn ở bên tai tôi, âm thanh trầm thấp. “Nụ hôn này là thay Mạnh Đình, hắn hắn là yêu quý Nhân Nhân rất tốt.”

Tôi bối rối giấy khỏi sự dây dưa của hắn, chính mình lùi vào góc tường. Nghĩ rằng sẽ không sợ hãi nữa, lúc này mới phát hiện chân đã muốn nhuyễn ra.

Ngay cả nói cũng không nói nên lời.

Tiểu Phi Dương cũng ngồi ở trên sàn nhà, đại khái đốt một điếu thuốc. Nghe hô hấp dồn dập của tôi dần bình phục, bỗng nhiên đổi lời.

“Cậu yêu Mạnh Đình hay là hận Mạnh Đình?”

Sau đó vươn tay vuốt tóc của tôi, tóc phủ trên trán, dài qua đôi mắt, tôi cũng không phát giác.

“Thì ra Nhân Nhân là một người trầm mặc như thế này. Tôi nghĩ rằng người Mạnh đại thiếu gia thích, cũng phải như Thư yêu tinh vậy.” Hấn phun ra một hơi thuốc dài, mùi thuốc thảo nhiên lượn lờ, làm tôi nhớ tới Mạnh Đình.

“Thua dưới tay Nhân Nhân như vậy, Thư nhất định sẽ không cam lòng đâu.” Thanh âm hấn tựa tiểu phi tiểu, lại mang theo đau thương.

“Ước chừng cách đây ba năm, Mạnh Đình không biết uống rượu như thế nào, ở quán bar trước mặt mọi người ôm lấy Thư, lại kêu tên của cậu... Tôi lần đầu tiên nhìn thấy Thư, chính là ở tình huống kia. Tôi vĩnh viễn nhớ rõ gương mặt cậu ấy, biểu tình thương tâm cô đơn vô cùng. Tôi liền yêu không nhận được mà yêu thương cậu ấy.”

Hấn nói tới đây, liền im lặng, chỉ là hút thuốc.

Đại khái trời về tối, gió lùa qua cửa càng lúc càng lạnh.

Hấn liền cởi áo của mình khoác lên người tôi, động tác, hơi thở đều cẩn thận cùng ôn hoà, hoàn toàn bắt đồng với Mạnh Đình. Hấn kéo khoá áo của tôi, ngón tay vô tình chạm vào cằm, động tác rất nhỏ, một cái chạm nhẹ cũng làm trái tim tôi rung động.

Tôi thoáng quay đầu đi, tránh né hơi thở của hấn.

“... Vì sao lại bắt Mạnh Đình đem Thư Dương đến trao đổi tôi, anh làm như vậy, chỉ khiến... làm cho Thư càng thêm đau khổ.” Tôi thử nói ra nghi ngờ trong lòng.

“Chỉ có như vậy mới làm cho Thư hết hi vọng đối với Mạnh Đình. Hơn nữa, loại quan hệ tam giác dây dưa không rõ này, càng làm Thư Dương tổn thương sâu sắc thêm.”

Nhưng mà, Mạnh Đình sao có thể làm chuyện như vậy. Nếu hấn làm, thật quá tàn nhẫn.

Sau đó Tiểu công tử mang tôi ra khỏi căn phòng kia, lại sai người tìm áo sơ mi cũ cùng quần. Áo sơ mi vải bông có chút rộng thùng thình, tôi chỉ có thể đem hai tay áo xắn lên. Ống quần hơi chật và ngắn. Không có giày.

Tôi liền đi chân trần trên sàn gỗ, theo Tiểu công tử xuống lầu.

“Thì ra Nhân Nhân như thế nào cũng khiến người khác động tâm nha.” Tuy rằng hấn nói như vậy, không biết vì sao, tôi không sợ hấn.

Cũng không biết bộ dáng của hấn, nhưng suy nghĩ tưởng, hấn cũng giống mặt Mạnh Đình trong mộng.

Sau khi mù, tôi sẽ cảm thấy bất luận kẻ nào cũng đều giống Mạnh Đình.

Cùng người tiếp xúc, tôi hay có ý đồ tìm kiếm điểm tương tự giữa người đó và Mạnh Đình. Ngay cả khi đối phương hút cùng một hương vị thuốc lá với Mạnh Đình, tôi cũng đã thoả mãn.

Ngay cả thoả mãn nhỏ bé này, cũng khiến cho tôi vượt qua một đêm hắc ám.

Thư Dương nói đúng, Mạnh Đình là không khí của cậu ấy. Mà tôi, không cần dưỡng khí vẫn có thể như cá sống dưới biển sâu.

Hắc ám, lạnh lẽo, tĩnh mịch, nhỏ bé, mù quáng. Giống như mệnh sinh, mệnh tử, cũng không có giới hạn hay khác nhau.

Có lẽ ngược lại là tôi không cần, Mạnh Đình.

Phòng ăn của Tiểu công tử. Trước khi ăn, hấn đưa khăn ăn cho tôi, sau đó đem một ít đồ vật đặt trên tay tôi.

“Thuốc đau dạ dày của Nhân Nhân, còn có vitamin, Mạnh Đình vừa mới đưa lại đây.”

“Hấn nói hấn sẽ tìm Thư Dương, nhất định ba ngày sau đón cậu trở về.”

Nhưng mà, tôi chờ một năm. Đăng bởi: admin

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

(Hiện tại – Lờì Mạnh Đình)

Không thể tưởng tượng được tôi sẽ mang tâm tình như thế này đi Tahiti (1).

Từng đáp ứng với Thư sẽ dẫn cậu ấy đi lặn xuống đại dương. Thư thích các loại cá xinh đẹp dưới đáy biển, lúc không vui chỉ cần dẫn cậu ấy đến viện hải dương ngồi một ngày.

Đó là chuyện rất lâu trước kia. Bất quá tôi đã quên, nhưng Thư sẽ không quên.

Sau khi gặp được Thư, tôi đã không tiếp tục thử yêu phụ nữ nữa.

Tôi đã cho là tôi sẽ yêu Thư.

Mang theo cảm giác bù đắp thương yêu cậu ấy thật tốt, vĩnh biệt thời niên thiếu lông bông cùng thương tổn.

Nhưng tôi vẫn lại khiến cậu ấy tổn thương.

Thời điểm tôi tìm tới, Thư vẫn đang được kiểm tra.

Uống rất nhiều rượu, nửa đêm một mình lặn xuống nước, thời điểm nhân viên cứu hộ tìm được đã hôn mê dưới đáy biển.

Tôi ngồi ở hành lang bệnh viện cả một đêm.

Hai tuần lễ sau, Thư tỉnh lại. Có thể tỉnh lại đã là kỳ tích, nhưng toàn thân cũng không động đậy, không cảm giác.

Sáng sớm đến bệnh viện thăm hỏi, Thư mang băng cổ trắng nằm trên giường bệnh, gương mặt tái nhợt như trong suốt, mỉm cười với tôi, nói. “Tôi thích hoa bách hợp.”

Bởi vì mang máy trợ thở, yết hầu khăn khăn.

Thư ngay cả bánh mì cũng không thể nuốt xuống, mỗi ngày ba bữa chính là cháo, cậu ấy yêu nhất là cà phê, lại đành phải từ bỏ cà phê.

Tôi giúp cậu ấy đi bộ trên cỏ, đã gầy như vậy, cơ hồ dung một tay đã có thể ôm lấy, gương mặt lại càng thêm góc cạnh tinh xảo, so với thời điểm tôi mới gặp cậu ấy còn đẹp hơn.

Tôi nói. “Thư, thực xin lỗi.”

“Thực xin lỗi cái gì?” Thư đang nhìn trời chiều, không quay đầu lại, lúc đó còn không thể quay đầu, nhưng ngữ khí tuy ý lạnh nhạt, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cậu ấy lạnh nhạt làm tôi sợ hãi.

Cậu ấy không đề cập tới, tôi cũng không mở miệng, hai người giống nhau, từ đầu đến cuối thân mật mang theo rất nhiều khúc mắc.

Bởi vì phương pháp trị liệu cũng không hiệu quả, chúng tôi liền quay lại khu nghỉ mát Tahiti tĩnh dưỡng, mỗi ngày đơn giản lặp đi lặp lại bài tập phục hồi chức năng.

Hỏi rất nhiều bác sĩ, đều là câu trả lời không khác nhau.

Có lẽ tháng sau kỳ tích xuất hiện, có lẽ, vĩnh viễn cũng không thể.

Thư cùng người nhà sớm đã đoạn tuyệt lui tới. Cậu ấy quật cường như vậy, nhưng tôi biết kỳ thật lại rất sợ cô đơn, ban đêm thích đem lưng kề sát vào lòng tôi, mặt chôn trong tay của tôi, ngủ say như trẻ con. Nhưng tôi hơi động, cậu ấy liền tỉnh lại.

Chính là nghe tiếng sóng biển xa xa, không thể đi vào giấc ngủ.

Không có lúc nào, tôi không nghĩ đến Nhân Nhân.

Khuôn mặt Nhân Nhân nhỏ nhắn kích động luống cuống, nghĩ đến chính mình làm sai cái gì liền có biểu tình khiếp lui, cho dù bị gắt gao ôm vào trong ngực, cũng là nhẹ nhàng nắm tay, không dám buông ra.

Cứng rắn mở tay cậu ấy ra, lòng bàn tay luôn lạnh lẽo.

Đem tay cậu ấy để vào bên trong áo lông, dán lên ***g ngực của tôi, Nhân Nhân bị hôn, như là nhẩn nại, môi cùng lưỡi mềm mại mà run rẩy, để tôi đem người cậu ôm ở trong tay.

Để tôi thương cậu, hận cậu, để tôi do dự, giãy dụa, cũng đã hãm sâu.

Tôi nói tôi thương Nhân Nhân, cậu ấy không phản bác, nhưng cũng không tin tưởng.

Thiếu niên từng lỗ mãng, chỉ biết đến thương tổn, liền có thể chứng minh chính mình không thương.

Nhưng vận mệnh nắm lấy tôi, trừng phạt tôi, cười nhạo tôi, người tôi yêu, lại bị tôi tổn thương nặng nề nhất.

Nhân Nhân.

Chỉ hai âm tiết ngắn ngủi, chạm vào đều làm tôi đau lòng không thôi.

Là tôi huỷ đi Nhân Nhân.

Huỷ đi Thư Dương.

Cũng huỷ đi chính mình.

Tôi dùng tay kia cầm ghim băng trên gối đầu, mãnh liệt đâm vào trong lòng bàn tay, đau đớn như vậy, mới cảm thấy sống ổn hơn một chút.

Tôi càng ngày càng không thể khống chế chính mình, ảo giác trong lòng, người trong ngực là Nhân Nhân.

Lại không ngừng mơ thấy, ở bên trong đám người tìm được Nhân Nhân, ôm chặt lấy cậu ấy, đảo mắt, người bị ôm lấy lại biến thành Thư Dương.

Trong tình huống như vậy, Thư đã từ từ có chuyển biến tốt đẹp, mái tóc cắt ngắn do phẫu thuật, phía trước cũng đã dài giống phía sau.

Cậu ấy có thể bắt đầu đi lại, bỗng nhiên bình tĩnh hỏi tôi. “Nhân Nhân đâu?”

Đã là một năm sau.

Nhìn thấy Tiểu Phi Dương, câu nói đầu tiên của hắn hỏi Thư là. “Rất cực chết tâm rồi?”

Thư thản nhiên tươi cười, cũng không đau thương oán hận, lại ản ản có chút tuyệt tình. “Người cũng đã chết một lần, huống gì tâm.”

Tôi biết cậu ấy vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho tôi.

Tôi cũng biết, cậu ấy sẽ không nhận lời yêu của Tiểu Phi Dương.

Cậu ấy hận tôi, nhưng vẫn cùng tôi trở về tìm Tiểu Phi Dương.

Thân thể Thư gầy đến không thể gầy hơn, đi lại vẫn chậm rãi yếu ớt, dọc theo đường đi quật cường cự tuyệt sự hỗ trợ của tôi. Cậu ấy không hề liếc mắt nhìn tôi một cái, cũng không liếc mắt nhìn Tiểu Phi Dương.

Miệng cậu thản nhiên mỉm cười, cũng chỉ có thản nhiên mỉm cười, giống như bất động thanh sắc, làm nhục tôi.

Tôi nguyện ý thừa nhận sự nhục mà của cậu ấy. Giả như có kiếp sau, tôi sẽ hoàn trả lại cho Thư hết thảy.

Nhưng mà kiếp này, tôi không thể lại cô phụ Nhân Nhân.

“Nhưng Nhân Nhân đã không còn ở nơi này.” Tiểu Phi Dương nói. “Sáng nay, cậu ấy đã cố ý rời khỏi.”

Trên đường cao tốc, mặt trời lặn phía trước, tôi cầu xin kì tích xuất hiện.

Giống như tai nạn xe cộ đêm đó, tôi say chuẩn choáng đuổi tới Lục gia, lại không tìm thấy Nhân Nhân.

Thì ra sinh mệnh dữ dội ngăn ngủi, thì ra tình yêu đau khổ nhưng giản đơn.

Đáng tiếc tôi hoang phí đã lâu, làm sai rất nhiều việc, mới rốt cuộc hiểu ra.

Vô luận Nhân Nhân hận tôi hay không, bán đứng tôi hay không, vô luận cậu ấy yếu ớt hèn mọn, ưu thương, vô luận từng là đối tượng tôi ác ý vui đùa, vô luận như thế nào.

Tôi vẫn yêu Nhân Nhân như vậy.

Rốt cuộc, tôi nhìn thấy thân ảnh nhỏ gầy đứng giữa dòng xe cộ.

Đó là Nhân Nhân của tôi. Dưới ánh chiều tà lạnh lùng, bộ dạng cô đơn luống cuống, khoảng cách càng ngày càng gần, lòng tôi vô cùng đau đớn.

Đau đến mức tôi không thể hô hấp.

Dừng xe, tôi mở cửa xe, ở giữa đường cao tốc.

Đem thân thể đơn bạc lạnh như băng ôm vào lòng.

“Mạnh Đình?” Thân thể vô thanh bị ôm lấy, dịu ngoan mờ mịt, cũng không kháng cự. Hơi thở chần chờ, bối rối hỏi một câu.

“Ừ.” Tôi không biết đáp lại như thế nào, chỉ là dùng sức ôm Nhân Nhân. Lưng cậu ấy mỏng như vậy, dường như càng thêm gầy, dường như tôi thế nào cũng không ôm chặt được.

Thoáng trầm mặc, lúc sau, cũng không kinh hỉ hay cự tuyệt. “Nơi này là đâu?”

“Đường cao tốc.”

“... Trách không được không tìm thấy nhà ga...”

“Muộn rồi có phải không, thật lạnh...”

Nhân Nhân cúi đầu, thanh âm ngay tại bên tai.

Phía sau không ngừng truyền đến tiếng bánh xe phanh lại cùng còi xe ầm ĩ, hỗn loạn nồn nóng thúc giục xe của tôi.

Thân thể Nhân Nhân trong ngực, lẳng lặng để tôi ôm.

Tôi không biết mở miệng giải thích như thế nào, một năm này, cùng với cả đời này. Sai lầm cùng đánh mất, yêu thương cùng thương tổn.

Tôi chỉ có thể dốc hết quãng đời còn lại mà tôi có, để xóa đi đau thương của cậu ấy, để yêu cậu ấy.

Nhân Nhân.

Toàn văn hoàn. Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-ai-ky>